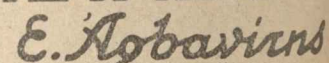
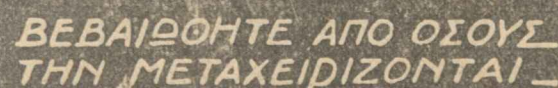
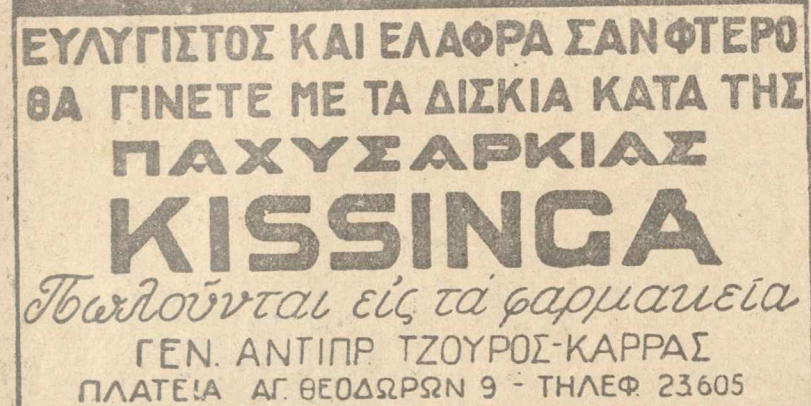

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

ΑΡ. 474

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE.
ΚΡΕΠ — ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ — ΑΜΟΥΡ.
ΚΡΕΠ—ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ — ΝΤΙΑΓ-
ΝΑΑ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΞΑ

Καὶ ὅ,τι νέον καὶ μεδέρνο παράγεται
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λαν-
θάρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.
Ἑρμοῦ 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

Ἐνα σὶκ δῶρον εἶνε ἕνα
μπουκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Τιμαὶ 75—125—150
Πλουσιωτάτη συλλογὴ ἁ-
ρωμάτων εἰς χυμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξαι-
ρεῖ τὰς κνίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς.
Διὰ περισσότεράς πληροφορίας ἀπο-
ταθῆτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα
Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

«ΡΟΥΡΕΕ
ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤ

Κατασκευασμένη από «ΠΡΟ-
ΖΙΝ» και «ΑΧΙΝΗ ΠΟΛΥ-
Κόμνη περιττή την χροιά
Στρώνει, διατηρείται ελαστική
μέρα, όμορφώνει τό πρόσωπο
κτώ χρωματισμοί σε μινιμα-
γάλο κοτί. Παλείζει ελα-
ταστήματα, Μυροποιεί να
μακεία. Διαρκής παρακατα-
Εύρ. Σπαρντίτη, Άλκις
θηναι.

Βάψατε τὰ περὶ
προέμιατὰ με Βαφά;

ARTI

και θα γινουν κληρονομια
και μεδερνα. Πολεωνται
εμπορικα και φαρμακικα

Νεκρική ήου-
χία βασίλευε σ'
όλο κληρο τόν
πύργο. Έξαφνα
δμως, το βάθος
του σκουτείνου
διαδρόμου, τόν
όποιο περνούσε
ο Δεδιέν, φωτί-
στηκε, κι' ένας
άνδρας ορθώ-
θηκε μπροστά
τον άμίλητος,
σάν φάντασμα,
κρατώντας στο
κάθε του χέρι

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε ἐντρομος. Ἄνεγκνῶστος τὸν γυνὴ τῆς κοιμήσεως
ἄδικον, τῆς φίλης του, ποὺ μετ' ἐστὶν προέβλεψε πῆγαινε εἰς ἀνάστα-
σιν. Αὐτὴ ἡ ἀποροδόχουσα συνάντησι δὲν μπορούσε παρὰ εὐ ἄχρη-
στον τέλος. Ὁ Ἰωσήφ Δεδιέν, ὡς ἦσαν ἐντελὲς ὄπλος, σκέ-
ψατο να φέρη. Ἀλλὰ τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ νέου τὸν κράτησε στὴ
τοῦ ἀνήνου, ἀνὰ δ-

—Κίεψη! Σὲ πάνω, ἐν τέλους! τοῦ φώναξε ὁ ἄρσ, Τρέμεις τώρα, πόρε, μπροστὰ στὴ δύσκολη τιμωρία πού σέ περνοῦν καὶ εἶσαι ἐτοιμὸς γιὰ τὸ βάλλης στὰ πόδια!

Ἐπειὰ ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀποβολὴ πού δέχτηκε κατὰ πρόσωπον, ὁ Γιωσήφ ἰσχυρὰ δὲν ὑπορούσε νὰ πηδητοῦτε ἄλλο παρά νὰ ἀντιβῇ τὴν πλοκήν.

Ἐπαύρουν λοιπὸν τὰ γέλια του μὲν στὸ στήθος του καὶ εἶπε στὸν ἄνδρα του μὲ φωνὴ πού ἔδειχνε ἀποκασιτιστικότη-

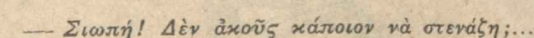
— Περίμενε,
— Μπορούς να σὲ σκο-
τίσω σὺν βοτανόκτυλλο.
ὁ δὲ αὖτε ὁ νεός, Μπορού-
ς να σὲ πληρώσω μὲ
τὸν ἥλιο πὺν ἀξίζει νὰ
ἀνιχνεύονται οἱ ἀνιχνύοι
ἐκείνης τῆς τιμῆς τῶν φί-
λων τῶν. Ἄλλὰ ἐγὼν ἔ-
μεθα νὰ εἶμαι ἑλπίστης.
ὁ μὲν ποῦ νὰ γίνω δο-
λοφόνος. Πάρε αὐτὸ τὸ
ἔτος καὶ ὑπερασπίσου τὸ
ἔθνος σου.

Ὁ δὲ ἦταν καλὸς γιὰ
ἀργία. Τὸ ἐνομιάζετο αὐτὸ
πολλὴ καλὰ ὁ δεξιὴν κα'
ἀνιχνεύοντας τὸ ἔτος, ἀρ-
γοὶ νὰ χυμώται ἀργία
ἐν τῷ ἀνιχνύῳ του.

Μέσα στὸ μεσημέρι

— Σιωπή! Δὲν ἀκού-

-- 'Αγαπημένη μου, έλα κοντά μου, τῆς εἶπε.

Ἔπειτα γύρισε ξαφνικὰ τρομαγμένος καὶ πιάνοντας τὸ χερί της, τῆς ψιθύρισε μὲ φωνὴν τρεμοῦλαστή, δείχνοντάς της δυὸ μαύρα σύννεφα:

— Κύττα!... Κύττα, ἀ-
γαπημένη μου! Τί γυ-
ρεύουν ἐκεῖ κάτω αὐτοὶ
οἱ χαβαλλήτσες;

Ἡ κόμησά αὐτοῦ ἔρχισε νὰ

— Ποῦ, φίλε μου; ρώ-

— Νά, ἐκεῖ... ἐκεῖ. Εἰς

χονται με καλλασμό ἴσα
κατ' ἐπάνω μας. Φοροῦν
μεταμορφωμένης μεγαλίας

μακροῦς μαγδύες...
— Μά, δὲν βλέπεις;
Εἶπε πάλιν...

Εἶνε σύννεφα, φίλε μου.
— Μά, ἐκεῖ, ἐκεῖ κάτω,

εἶπε ὁ Ἰωσήφ δειχνοντας
τὰ λευκὰ δέντρακια γύρω

ἀπὸ τῆς λίμνης τοῦ πάρκου.
Αὐτὰ δὲν εἶνε φαντάσμα.

—Γιὰ τὸ Θεό! Τί λό-

για είνε αὐτά, Ἰωσήφ;
ψιθύρισε τρομαγμένη ἡ

κόμησα. Ἀρίστ. Ἐλα
στὰ λογικά σου! Τί ἔ-

χουν λάθει τὰ μάτια σου;
Δέξ με, ἀγαπημένε μου,

εἶμαι κοντά σου, σ' ἀ-
γαπῶ !...

*Εκλείσε κατόπιν τὸ πα-
ράθυρο καὶ πιάνοντάς τιν

ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε
ὡς τὸν κανατέ, ὅπου τὸν

ἔβαλε νὰ καθήσῃ κοντά
της. Τὸν ἀγκάλιασε πα-

της. Τὸν ἀρξάλιαν πα-
ράφορα κι' ἄρχισε νὰ τοῦ
δίγη πάλιν πλοῦσον σπὲ

οινη· φίλα φλογερά στο
μέτωπο, σιά μάγουλα,
στό στόμα, γά γά σπός

στο στομάχι, για να σκορπίση τὸς φόβους του, τὸς ἀνταρτίες του μετὰ τὸ νύκτωρ.

ἀνησυχίαις του, με τὸ γλυ-
κὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτά της.
Ὁ Ἰωάννης συνέλλει...

—Ναί, ἀγαπημένη μου.

"Ας χαρούμε τον έρωτά μας. Ποιός ξέρει πού θα είμαστε αύριο; ψιθύρισε.

Φάνηκε πως είχε ήσυχασει. Τα μάτια του διώκ' φαινότανσαν σαν να κίτταζαν κάποιον μακριά μιά άδρατη, τρομερή έκδοση. Βγάλε τις κακές σκέψεις από το μυαλό σου. Ήσυχασε... Καί άλλοτε, όταν βγαίνας τη νύχτα, να μην ξεχνάς να παίρνεις μαζί σου τον σταυρό που σου χάρισα... Καί να κοιμάσαι πολύ... Να μην ξεράζεσαι τη νύχτα... "Ακουσες; Γιατί αλλιώς, θα σε μαλώσω.

Ναι, αγαπημένη μου... Ποιός ξέρει πού θα είμαστε αύριο!... "Αύριο; επανέλαβε εκείνη. Θα σε αγαπάω και αύριο και μεθαύριο και πάντα και σ' όλη μου τη ζωή... Είπ' αλήθεια ότι αύριο έχονται ο άνθρωπος μου κι' ο γυιός μου. Θα χάσω για λίγον καιρό την ελευθερία μου. Δεν θα μπορώ να σε βλέπω πια τόσο συχνά... Μά, ένωια σου, κι' αυτό δεν θα κρατήσει πολύ. "Έτσι, αγάπη μου;... Πές μου ένα κενά. "Ελα, μη μου θυμώνεις, άρρησε τ' άστειρα. "Αρκετά με τρώει... Δεν μου μιλάς;... Θεέ μου, μίλησέ μου, γιατί άρχίζω να φοβάμαι και τον ίδιο μου... "

Ναι, αγαπημένη μου!... "Α! Τι καλός πού είσαι! Τώρα πια δεν φοβάμαι τίποτα... Λός μου τα χείλη σου, αγάπη μου.

Σιωπή! τη διέκοψε άπτοτομα ο "Ιωσήφ, αράζοντάς της το χέρι. Δεν άκούω κάποιον να στενάξει;

—Τι λές, χρυσέ μου; "Έχεις παρακούσεις; Πού άκούω στεναγμούς;... "Εγώ άκούω μόνο την κοικουβάγια που κλαίει στα χαλάσματα του παιδιού πύργου. Για ν' άκούω στεναγμούς, θα πή πως δεν μ' αγαπάς... Μά, δεν εινε δυνατόν αυτό; Γιατί; Μήπως δεν βοήκεις σε μένα τον πιο άφροσύμενον έρωτα; Τα άτελείωτα χάδια της κόρης; τη θερμή αγάλη της γυναικας;

Ο "Ιωσήφ έτρεμε σύκορμος. Κρύος ιδρώτας άρχισε να τρέχει από το μέτωπό του. Οι στεναγμοί κι' οι βόγγοι του θυμάτος του βούιζαν στ' αυτιά του!

—Σούτ! "Ακουσε! "Ακουσε!... της είπε πάλι ξεφηνικά.

—Μά, τί ν' άκούω; Θα με τρελλάνης με τους φόβους σου! Τι έχεις πάθει; "Όχι, έχεις άδικο... Τίποτα δεν συμβαίνει... "Αλλά... γιατί μιλάς όπως εκείνος; Με την ίδια φωνή;

—Για ποιόν μιλάς, φίλε μου; Πές μου επί τέλους... Τι θέλεις να πής; "Ελα, ήσυχασε, μη θέλεις να με τρώξεις. Πές μου πως όλα αυτά ήσαν ένα άστειο.

Τον άγκάλιασε πάλι και άρχισε να τον φιλή, προσπαθώντας να γελήσει, για να κάνει κι' αυτόν να ευθυμηση. Μά, κατά βάθος την είχε κυριέψει ένας βαθύς τρόμος κι' ένα προαισθημα ότι κάτι κακό θα συνέβαινε.

"Εξαίνα ο "Ιωσήφ σηκώθηκε όρθιος. Καί τεντώνοντας τα χέρια του προς τα έμπρός, σαν να προσπαθούσε να διώξη κάποια τρομερή όπτασία, με μάτια δλιάνωχα, με τη φοβική ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, άρχισε να ξεφηνίζει:

—"Ακούω... "Ακούω βογγητά!... "Ένα όλος πάγωσε την κόμησα. Κι' εκείνος, σαν να μάντευε τη σκέψη της, έγυρισε και της είπε:

—"Έχασα το λογικό μου φαντάζεσαι; "Όχι! Δεν το έχασα! "Ακούσε τον... Στενάζει!... Βογγάει!... Παλεύει με τον θάνατο!... Πνίγεται στο αίμα του... έχει κάτω... ο γυιός σου! "Εγώ τον σκότωσα!

—"Α!... Το παιδί μου!... ξεφώνισε έξαλλη ή κόμησα και σηράστηκε κάτω μουλιτοθυμμένη.

Ο "Ιωσήφ κατέβαινε τώρα τη σκάλα του πύργου, ηπδώντας τα σκαλοπάτια σαν τρελλός.

Πίσω του τον ακολουθούσε ή κόμησα, άναυδαλασμένη, τρελλή... Ο πληγωμένος, πεσμένος μπρος στο τελευταίο σκαλοπάτι, όπου με άγωνιώδη προσπάθεια είχε σφουηί, ήταν πνιγμένος στο αίμα του.

—Πέτρο, παιδί μου! τραβίσε ή κόμησα πεισμένη πάνω στο σώμα του γυιού της. Πές μου ένα μόνο λόγο... Πού είσαι πληγωμένος; Μ' άκούω; Είμαι έγώ, ή μητέρα σου!

Μά τελευταία άναλωμένη ζωής φώτισε τα μάτια του νέου.

—Σύ είσαι... φόνισσα! μουμούρισε στη μητέρα του, με οδυσμένη φωνή. Το αίμα μου να σε πνί... Ξη!...

Μιά κραυγή υπεράτατο άλγους βγήκε από τα στήθη της κόμηςας, της μητέρας αυτής, που ή άμαρτωλές σχέσεις της είχαν οδηγήσει στο θάνατο το παιδί της. "Η λαχτάρα της έρωμένης έθευσε μέσα στην ψυχή της, μπροστά στο μπροτό φίλτρο που ζύτηνησε ξεφηνικά μέσα της κυριορχικό, έπιβλητικό, άδυσώπητο.

Ζητώντας έλεος και συγγνώμη, έπεσε πάνω στο νεκρωμένο σώμα του γυιού της και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα χείλη του, σαν να ήθελε να του δώσει τη ζωή της.

Μά ήταν άργά. Ο νέος είχε ξεψυχήσει!...

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Η άρκουδα, μιά ψευδαί και γέφυρα άρκουδα, χορεύει μελωχολικά. Το άρενακό της, ένας "Ατσιγγανός, χτυπάει το ντάτα και τραγουδάει. Ο χορός της άρκουδας εινε πένθιμος και γελιός.

Το θέαμα εινε οικτό, θλιβερό. "Η δόστυχη άρκουδα μόλις σκεται στα πόδια της άτ' την πείνα. Είνε νύ την κλαίη καιεί. Το δέμα της εινε μαδημένο και τεντωμένο στα άθλια παδια της. Τα πόδια της τα θολά, φαίνονται σαν να διαρούν τον ήλιο και την ελευθερία.

Πού και πού, ο άρκουδιάς της χτυπά με το κοντάρι του στη χοροκαλά, για να την κάνει να ετοιμασεί ή της τραβεί άπτοτομα την άλυσίδα, για να δείξη καλύτερα την κυριαρχία του επάνω της. Το ταλαίπωρο ζώο, ταπεινωμένο κι' έξευτελισμένο, άρνει από σαν τους κολασιμένους, ένα άτελεισμένο μουγκρητό, γεμάτο αίμα και παρώτονο.

Ο κόσμος στα μπαλκόνια και στο πεζοδρόμιο γελεί με την καρδιά του.

Μιά μικρή Τσιγγάνα με λερωμένα γυατά, άπλωνα τώρα το μελαρό της χέρι ζητώντας έλεημοσύνη. Είπ' ένα κορίτσι άμμένο, άνήλικο κι' ευγενικό.

Η μικρή Τσιγγάνα έχει όστόσο και μαυρα σκουρά μαλλιά και δόντια άκατα. "Υγρά εινε τα μάτια της, σπαταή, γμάτα μυστήριο κι' όπως κινάρον την τους, φαίνονται άρηρημένα πού και θωμένα. Το λιγνό της σώμα το σκεπάζουν πλύχωμα κουρέλια. Περατεί κοινοσπυτας, σαν να πατά επάνω σ' άγκυλά. Είε ξεπόλητη και τα λεπτά της πόδια ήσαν πληγές από κάτω, γιατί πονού καθός πτούν στο λιθόστρωτο.

Πού και πού χαμογελεί. Μά το χαμογέλο της εινε λυπημένο, τραγικό, άκαμίο άτ' τις έλευινές χορευινές κινήσεις της άρκουδας δεν έχουν τόσο τραγικό πλάτος. Δοο το χαμόγελο της μικρούλας Τσιγγανής. Κι' ο κόσμος στα μπαλκόνια και στο πεζοδρόμιο γελεί, γελεί διαρκώς.

Σ' ένα μπαλκόνι ένας ξεγυρί έρωταίων παρακολουθεί τη σκηνή.

Εκείνη γυρίζει και λέει στο φίλο της: —Κύταξε, αγαπημένη μου, εκείνη τη μικρούλα! Είνε τόσο μικρή και τόσο θωμένη!

Εκείνος μπαίνει άμέσως μέσα στο σπίτι και σε λίγο ξεναθαίνει στο μπαλκόνι, κρινώντας ένα δέμα.

—"Ελα, Τσιγγανούλα! φωνάζει στη κορή αλήτισσα.

Το θέμα πέφτει στα λιγνά χέρια της μικρής, που χαμογελεί άκατα. Δεν λέει ούτε καν ευχαριστώ. Ρίχνει μόνο μιά ματιά στα μπαλκόνια των έρωταίων και άνοίγει περιεργή το δέμα.

Ω! ένα ξεγυρί ηνιά γυναικεία μπτινία!

Η Τσιγγανούλα ξεναχαμογελά, σκίβει και φορεί τη μπτινία. Κι' ο κόσμος από τα μπαλκόνια κι' από το πεζοδρόμιο γελεί διαρκώς....

Νά όμως και μιά άρδβλεπτη, τρομερή σκηνή: Ο "Ατσιγγανός όρμείει σαν τρελλός επάνω στη μικρή και την άρπάζει μ' έναν βάνανσο κι' άγριο τρόπο. Στα μάτια του άναίε έφινικά ή παλιά φλόγα της φυλής του. Είνε ή άπαισία φλόγα της εκδικητικής και του μίσους, ή φλόγα της περιφρονησεως των άπτόνων κι' των πλουσιών.

Ρίχνει κάτω τη μικρή, άρπάζει τα πόδια της και βγαδόντας τα μπτινία, τα φτίνει με άηδία και τα πετάει στη μέση του δρόμου.

"Υφώνει έπειτα το κεφάλι του προς το μπαλκόνι των έρωταίων και τους ρίχνει ένα βλέμμα γεμάτο όργη και λύσσα.

"Υστερα γυρίζει στην άρκουδα του και τη χτυπάει δυνατά. Τα πόδια της άρπάζονται επάνω μουγκρηδοντας άγρια. "Έτσι θα μουγκρηζή κι' ή κορή όταν τη χτυπάει το μίσος.

Η άρκουδα καθέται τώρα στα πονά της πόδια, σηκώνοντας και θοηνολογώντας άπτοτομα. Τη δά θοηνολογία κι' ή σπαρταμένη ψυχή της καθέται μπροστά στο ξεχείλο ποτήρι πόνου.

Η Τσιγγάνα χαμογελεί διαρκώς, συγκατασπίνοντας κι' αυτή σαν να πνίγεται. Κι' ο κόσμος άτ' τα μπαλκόνια και το πεζοδρόμιο ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. M.

Ένα σπάνιο στολίδι των αιδωνών. Μιά «Μινιατούρα» σταυρας τέχνης. Παρ' όλο που έχει λεπτοτάτη όραότητα, έχει ηχητική έκφραση και ή φυσιογνωμία της φωτίζεται άδίακοπα από ένα γέλιο παιδικό, άρελίστατο, που ποσοποιεί καλώς και συμπληρωτικότητα. Το άνάστημά της συμμετρικό, όποτε συνήματα με την κοιλίστικη φυσιογνωμία της. "Η έκφρασεις της σπινής, δον και όφραες στις κοσμικές συγκεντρώσεις. "Η τουαλέτες της διακρίνονται πάντοτε από καλασθησία και έντιμους άριστοτεχνή.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν εβδομάδα δεξιώσεις, άπογευματινές και βραδινές, πολλές, άλλες υπό τύπον μπριζή κι' άλλες σ' ευρύτατον κύκλον κεκλημένον υπό τύπον ράντ, όπως παρὰ τη κ. "Ελενα "Ελ. Βελζέλου.

—"Η εν λόγω δεξίωση ήτο έκτάκτως ενδιαφέροντα, λόγω πληθώρας κόσμου, ποιητικής φυσιογνωμιών, ξένων και "Αθηναίων. "Η τουαλέτες άνεδεικνύντο μέσα σ' ένα δνειρωδές όφραίο και καλλιτεχνικό πλαίσιο.

—Το μεγαλοπρεπές χόλλ παρουσιάζε θανωμένο θέαμα.

—Παρενέθησαν Προσθενταί "Αγγλίας, Ρουμανίας, "Ιταλίας, Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας, Βελγίου, Τουρκίας, Ρωσίας, Βουλγαρίας και αί κωία Ράμναϊ, Ραπινά, ντε Ρότσι, "Αϊζνλόρ, Μπαρζέτι. "Ενς Μπέρ, Νταρτιάν, Νέικωφ.

—Συνέβουλες Γερμανικής Προσθενίας και ή κ. "Ευτερολάν. "Επαρτασμένους Γαλλίας κ. Γκερό, "Επιτετασμένους "Αμερικής και ή κ. Μόρας, Γραμματέες Τσεχοσλοβακικής και ή κ. Βίσεκ, Πρόξενος Γαλλίας και ή κ. Τύρκ.

—Στις άπραντες και ευχάριστες άθουσες διακρίνει κανείς όριον "Αθηναίων κόσμον: τάς κυρίας Δ. Λοβέρδου, Σακελλαροπούλου, Μελά, "Αργυροπούλου, Καλλιγιά, "Ηλιάσκου με τουαλέτες θανωμένων παριζιανισσών.

—Επίσης παρενέθησαν Κόμησα Καποδίστρια, ή κ. Α. Μιχαηλοπούλου, κ. και κ. Σπ. Λιθιέρου, κ. και κ. Βουλοίου, ή κ. Μαρή, κ. και κ. "Απ. "Αλεξάνδρη, κ. και κ. "Αλ. Γρίβα, κ. και κ. Βλ. Μένου, κ. και κ. "Ασεντούλη, κ. και κ. "Αργυροπούλου, Στρατηγός και ή κ. Δελαγοραμνίτη, Ναύαρχος και ή κ. Λορέστη, κ. και κ. "Ηλιάσκου, Μαρκισσία Τριάντα, ή κ. Σορολίν, ό κ. Πετρούλης, κ. και κ. Μπότση, κ. και κ. Ξυδάκη, ό κ. Μυλωνάς, ή κ. Γ. Μαντζάνου, ό κ. Πολυχρονιάδης, κ. και κ. Μπενάκη.

—Και ή ημετιμμένης δεξ Μαρή, Βουλοίου, Φραντζή, Μιχαηλοπούλου.

—Χορευτική σορταζή-πάρτυ παρὰ τη δεσποινίδι Τύρκ συγγέντης την λέον έμφορη "Αθηναική νεολαία, μεταξύ των όποιων ή δεξ Λαγυδάκη, Μακκά, Φωτιστοπούλου, Νέικωφ, Μιχαηλοπούλου.

—Χορευτική μαστίχα παρὰ τη δι Πωγή την παρελθούσαν Τρίτην.

—Παρενέθησαν ή δεξ Λαλή Μπαράκη, έκτάκτως ημετιμμένη με τουαλέτα κομψότητας και έξισ κομψοτάτη, δεξ "Ελένη "Αργυροπούλου, κατή εμφορά, δεξ Λένα Μιχαηλοπούλου, δεξ Τύρκ άτακάλη προεστρία, κλπ.

H MONTAIN

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπο έλεος ικανοποιητικές τιμές: πάλια άποφορα βιβλία, πέντες ελδός και πάσης γλώσσας, καθώς και δόλοηρες βιβλίωτες. Γράφεται: "Μπουκ, όκνα 7, "Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μικρούλα ν Μιμή ν, Πειραιά.—Μπορείτε ν' άλείφετε τις βλεφαρίδες σας και με λίγη βαζελίνη άποστειρωμένη ή με λίγο ρετανόλαδο.

Γράψτε μου λεπτομερώς τί άκριβός θέλετε για τα μαλλιά σας, καθώς και τί χρώμα έχουν κι' άν εινε λιπαρά ή ξηρά.

Μάγδα ν, Κοθήνη.—Για το μασσάς του προσώπου, να μεταχειρίζεσθε την έξης κρέμα:

Lanoline anhydre	125 gr.
Vaseline pure	125 >
Pommade de concombres	125 >
Axonge benzoinée	125 >
Eau de roses	50 >

Εβέν ν, Μέντενυ.—Για τους λεκέδες του προσώπου, σάς συνιστώ το έξης υγρόν:

Huile de terebentine	1)4 litre
Alcool camphré	15 gr.
Huile d' amande douces	5 >

"Επίσης για το πρόσωπο γενικώς να μεταχειρίζεσθε τον κροκό του αγγού, τρεις φορές την εβδομάδα.

Όσο για τα εξανθήματα, σάς συνιστώ να τρώτε άφθονα χόρτα και φρούτα, πρὸ πάντων πορτοκάλια και να κάνετε τοπική επάλειψη με χυμόν λεμονιού.

Νίτσα ν.—Δεν τολμώ να σάς συστήσω τις κρέμες, για τις όποιες με ρωτάτε, γιατί άγνοώ τα συστατικά τους. Καλύτερα να μεταχειρίζεσθε την άγγουροαλοιφή τρεις φορές την εβδομάδα, το βράδυ πριν πλαγιάσετε. Το πρωί ξεπλένεσθε με χλιαρό νερό.

"Η δισέες κάτω από τα μάτια και τα μικρά φουσκώματα ξεαλείφονται με κομπρέσες χλιαρές και μ' έλακρότατο μασάζ με βούτυρο κακάου.

Νινόν ν, "Αλεξάνδρειαν.—Σας άπάντησα σε προηγούμενο φύλλο του "Μπουκέτου. "Απαντώ σε όλες τις άγαπητές φίλες τακτικά, με τη σειρά τους.

Αρτέμιδα ν, Atlantic City.—Να μη μεταχειρίζεσθε σαπούνι για τον καθαρισμό του προσώπου σας, αλλά τρεις φορές την εβδομάδα ν' αλείφετε καλά την έπιδερμίδα σας μ' ένα καλά χτυπημένο άσπραδι αγγού και έπειτα από μιά ώρα να ξεπλένεσθε με χλιαρό ροδόσταγμα.

Δεν έχω καμιά ιδέα για τα καλλυντικά που με ρωτάτε. "Αλλ' άπό το δέμα σας εινε ξηρό, σάς συνιστώ να μεταχειρίζεσθε την έξης αλοιφή:

Huile d' amandes douces	100 gr.
Eau de roses	30 >
Blanc de baleine	25 >
Teinture de benjoin	10 >
Alun	5 >

Να τρώτε το τρίγωνο με έλαφρότερο.

Χριστίνα ν, Πειραιά.—Για τις λειχήνες, σάς συνιστώ την έξης κρέμα:

Vaseline	20 gr.
Lanoline	10 >
Oxyde de zinc 0.50	>

Ζηνοβία ν, "Αλεξάνδρειαν.—Προς το παρόν εινε άδωμα της άδρας ή όν τρώει και ή μικρός μπούζας, αλλά φαίνεται ότι την άνοίξει θα γίνουν πάλι εάν-βόγχο. Τα βαθεία κομμένα μαλλιά, τελευταία συνηθίζεται πάλι ή κορίστρα στη μέση. "Από έχετε πρόσφατα λευκά και όφραδες, μερικές να χτενίζεσθε με κορίστρα στη μέση κι' έλαφρές όντιμωσιν στα πλάγια.

H ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Κίντημα κοφτό, για μαξιλάρι.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΔΟΪΡΑΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἡ Δοϊράνη!

Τὴν εἶχα ἰδεῖ, γὰρ πρώτη φορά, ἕνα θεσμὸ μεσημέρι τοῦ καλοκαι-
ριοῦ, ὅταν ἀνέμεινε ἀπὸ τὴν πύρα τοῦ πολέμου καὶ τοῦ
ἡλίου, μπήκαμε σ' αὐτὴ, κυνηγώντας καταπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Στοῦ πολέμου τὴν ἀναταραχὴ καὶ τὴν ἀνθρώπων τοὺς θυμὸς καὶ
τῶν στρατῶν τὴς ἀγριεὶς συζητήσεις, ἡ λίμνη τῆς ἦσαν ἡσυχία καὶ
γαλήνη, σὰν ἀγαθὸ μάτι τοῦ Θεοῦ, τὰ δέντρα τῶν περιβολίων τῆς
ἀκίνητα καὶ δροσερά, καὶ τὰ σπῆτα τῆς ὀλόανιχτα καὶ φωτεινὰ, σὰν
πρόσωπα εὐτυχισμένα, ποὺ γελούνε μ' ἀνοιχτὴ καρδιά...

Καλὸκαρδὲς γυναῖκες

καὶ πάντα, ἔτοιμοι νὰ φύγουν. Κ' ὅλο τοῦ πολέμου:

Πάν τὰ Βέρροια,
πάν τὰ Σέρβια,
πάν τὰ Γκιαντσά...

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα τῶν μαγαζιῶν ἔβλεπε ἡ κυανὴ, θὰ
νόμιζε κανεὶς, δροσιὰ τῆς λίμνης, ποὺ ἠρεμοῦσε σὰν Θεός, καὶ γλά-
στρες μὲ λουλούδια ἐφάνταζαν στῶν παραθυριῶν τὴς ἀφές.

Κατὰ καλὸκαρδὲς γυναῖκες μᾶς ἐπῆρανε νὰ κοιμηθούμε, κλέ-
βοντας μισὴ ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ.

Ἀνοιχτὰ παράθυρα, ἀσπρὲς κουρ-
τίνες, ποὺ διύλιζαν, θοορεῖς, τὸ φῶς,
ντιβάνια καὶ καναπέδες ντυμένα μὲ
λευκὰ, κατὰ τὴν ἡσυχίαν, ὁροσερὰ
σεντόνια. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν κακοπέ-
ρασι τόσον ἡμερῶν, ποὺ νομίζαμε ὅτι
τὸ σῶμα μας ἐγέμισεν ἀγκάθια, ποὺ
μᾶς τρομάσαν τραυλιερά, μὲ φά-
νερη πῶς σὰν σύννεφο λευκὸ, τ' ἄσ-
πρα τὰ σεντόνια καὶ ἡ ἡσυχία, νοκο-
κυρεμένη κἀραση, μ' ἀνσφινδῶν ἐ-
λαφρὰ καὶ μ' ἔφεραν σὺν καὶ ἀνα-
παυστικά, στήν εὐφροσύνη, τὴν εὐτυ-
χίαν καὶ τὴν ἀπόλαυσι τοῦ οὐρανοῦ...

Καὶ ὅταν ξύπνησα γὰρ μὴ στιγμὴ,
καὶ εἶδα πῶς ἦμουν καταστολισμένος
μὲ λουλούδια, βασιλικούς, σαφὲς-κα-
τηρέδες τῶν περιβολίων, καὶ κατὰ
μυλᾶδες τοιτοιμῆδες, μὲ κίτρινη καρδιά, μὲ καρποφύλλα καὶ γαρύ-
φαλα τραγύρα στὸ κεφάλι μου, καὶ διπλὰ στὸ προσκέφαλό μου, καὶ
πάνω εἰς τὰ χέρια μου καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σ' ὅλο τὸ ντύσιμό μου,
καὶ εἶδα ἀπέναντι καὶ τὸν ἄλλο σύντροφό μου, ἔτσι στολισμένον καὶ
αὐτόν, ἐνόμισα πῶς πεθάνανε καὶ πῶς μᾶς εἶχαν νεκροστολίσαι ἔτσι.

— Βρε Μήτσο, τὸν φῶτα, μήπως πεθάνανε;

— Γιατί;

— Γιατὶ μᾶς λουλούδοστλίσαν ἔτσι;

— Γιατ' εἶστε Ἕλληνες, ἀκούσα ἀπὸ τὴν πόρτα μὴ φωνή, καὶ
ἤρθατε καὶ μᾶς γλυτώσατε ἀπ' τοὺς Βουλγάρους!... Ἡ κατέλλες τῆς
γειτονίας σὰς τάφεραν νὰ
σὰς μοσχομυρίσουν!...

Ἦταν μὴ γρη῏ναι ποὺ
μᾶς τᾶλεγε αὐτὰ, μὲ ἱε-
ρωμένο πρόσωπο γλυκὸ,
σὰν μὴλο μαρμαίμενο...

Σὲ λίγο μᾶς μᾶλενε ἡ
σάβιγγα καὶ φύγαμε γρή-
γοροι καὶ βιαστικοί, χωρὶς
οὔτε τὴ Δοϊράνη νὰ γνω-
ρίσουμε, οὔτε νὰ εὐχαρι-
στήσουμε τὸν καλὸ τῆς κό-
σμο, τὸν καλοδεχούμενο.

— Βρε Μήτσο, μήπως πεθάνανε;...

Ἔνα κυανὸ δῆμος ὄνειρό, μᾶς λίμνης ἀκίνητης, μᾶς ὀλοφάνης
λίμνης, καὶ ἀνθέων μοσχανασσμός, καὶ μᾶς ὄρας λήθη, μέγα σὲ
σύννεφα χιονάτων σεντονίων, ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς πόλεως ποὺ μᾶς πα-
ρακολουθοῦσε, μέσα στὴ σκοτεινὴ λατρία τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τῆς
κοιμᾶσι τοῦ ὁρίμου.

Καὶ ἔπειτα τὴν ἔβλεπα συχνὰ τὴ Δοϊράνη, ἀλλ' ἀπὸ μακριὰ, σὴν
τέλειωσεν ὁ πόλεμος, καὶ ἐγὼ περνοῦσα μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ διπλὰ πῆ-
γὰ νὰ παῶ στὴ Δοϊράνη ἢ σὶδ Δεμίρ-Ἰσσάρ, ποὺ ἦμουν παρθε-
νός.

Δὲν ἦταν ἰδικὴ μὲς
πειὰ, τὴν πῆρανε οἱ Σέρ-
βοι.

Κατὰ ζῦλινες παρᾶγκες,
τραγύρα στὸ σιδηροδρομ-
ικὸ σταθμὸ, ποὺ ἔμεινε
στήν Ἑλλάδα, ἐστῆγαν
μερικὰ ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς
ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ αὐτὴ καὶ
ἦσαν νὰ ζήσουνε μαζὶ
μας.

Καὶ αὐτὴ πάντα ξαπλω-
μένη, μὲ μὴ ἡδονικὴ γυ-
χέλεια, ἀπάνω στὸ λόφο
τῆς, γεμάτη χροῖματα λε-
πτά π' ἀλλάζανε μὲ τὸ
πέσιμο τοῦ ἡλίου, ἄγνες
κυανὲς καὶ ἕνα φῶς περι-
εργό, ποὺ ἔδωκε ἀπὸ
τὴν ἀντανάκλασι τοῦ γα-
λανοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς ἔδινε μὴ μυστικὴ περίεργη ἀκτινοβολία, ἐ-
παινωμένη, λέμε, στὸ λόφο τῆς, καθρεφτίζταν στὴ λίμνη μὲ φίλο-
σευκα.

Καὶ ἡ λίμνη πάντα ἡσυχία, πάντα κυανὴ, πάντα νοσταλγία σὴν
ὄνειρο γλυκὸ, σὰν νὰ μᾶς ἔλεγε, μὲ τὴ μυστικὴ φωνὴ ποὺ ἔχουνε τὰ
ἀντρηκα:

— Πότε θὰ ρθῆτε νὰ σὰς χαρῶ;... Πότε θὰ ρθῆτε νὰ μὲ χαρῶ-
τε;... Ἐλάτε καὶ τὰ λουλούδια μου, πολὺχρῶμα καὶ εὐδοκαστὰ σὺν
κῆτους μου, σὰς περιμένουν πάλι. Ἔχω σεντόνια ὀρατὰ, ἀπὸ τὴ
φῶς τῆς λίμνης νὰ σὰς στρώσω, τὴν πονεμένη σας ψυχὴ νὰ ἔχω-
ράσετε!...

Καὶ πῆγαμε πάλι ἐκεῖ κατὰ
ἕνα δειλινὸ καλοκαίριο.

Καὶ ἦταν πάντα ἡ λίμνη γαλ-
νὴ καὶ ἀδύνατη, γεμάτη δῆμο καὶ
μάγια!...

Μ' ἄλλοιμον, ἀπ' τὴν πεντά-
ρη τὴν πόλιν, δὲν εἶχαν ἀπομνη-
σθόν τίποτε!...

Πασιμένα ἦσαν τὰ σπῆτα τῆς
καρβουνοῦ τὸ δῶ τῆς. Οἱ κῆποι τῆς
καὶ τὰ δέντρα εἶχαν ἐμμελῆ.
Στοὺς δρόμους τῆς σοφοὶ τὰ π-
σιμένα τῶν τοῖχων λιθάκια. Τὰ π-
γαζιά τῆς, μὲ τὰ ἀνοιχτὰ παρᾶ-
ρα στὴ λίμνη, ἀποκαίδια καὶ σπ-
τρίματα... Ψυχὴ ἀπὸ τὸν κό-
σμο, σὰν ἀπ' τὴς καλῆς γῆς τῆς
τῆς, μεγάλῃ ἐρημιά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς καὶ ἀπὸ τὴς κατέλλες
τῆς...

Ἦταν ὁ μεγάλος πόλεμος.

Οἱ Βουλγάροι τὴν εἶχαν προκεχωρημένον τμήμα τους, καὶ ὁ ἄ-
γιοι τὴ χτυποῦσαν μὲ τὸ κανόνι...

Ὅτι ἀπόμεινε ἀπὸ τὰ σπῆτα τῆς, σὲ ζῦλα καὶ δοκάρια τὸ βῆ-
λανε οἱ Γερμανοὶ καὶ στερεώσαν τ' ἀμεινὰ τους...

Καὶ μῆς;

Μισοφάροι, ἐξηττημένοι τῶν περιγῆμων μας σιμμάχων, τὴν
πυλῶσαν καὶ ἔμεινε ἀλύτρητα.

Καὶ ὅταν πῆγαμε στὴ
πόλιν, καὶ πάλιν νῆρα,
δὲν δοῦκαμε τὴν παρᾶ-
θένα τὴ βασιλίσσα, ἀπὸ
τὴν ἔφαμε, γεμάτη πρᾶ-
ματα καὶ μυστικὰ, ἀλλὰ
τὸ σκελετὸ τῆς μῆρας
ἀπὸ τοῦ πολέμου τῆς γ-
τιά, καταθρηνηματικὴ
ἀπὸ τὸ κανόνι!...

Οὔτε γρη῏ναι πάλιν
γλυκεῖς καὶ ἐρωτικές
σὰν μὴλο παλῶ, λῆρα...

Τὸ βράδυ κοιμηθήκαμε μέσα σὶ
ἐρείπια.

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ Μ. Ναπολέων καὶ ἡ γυναῖκα. Ἡ περιφρόνησις τοῦ με-
γάλου Κερσικανέου πρὸς τὰ θηλυκὰ. Ναπολέων καὶ μπντὰμ
Στάελ. Πότε μὴ γυναῖκα ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸ τῆς. Ὁ
Ναπολέων τραυματίας. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Καπουτίνου. Μία
περήφανη ἀπάντησις, κτλ. κτλ.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἀνθρώπος τῆς συνεχοῦς δράσεως, ἀσθανό-
των μεγάλῃ ἀπέχθεια πρὸς τὴν καθιστικὴ ζωὴ. Ἰσως γ' αὐτὸ νὰ πε-
ριφρονῶσε καὶ ὀρισμένους διανοούμενους τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι,
κλεισμένοι μέσα στὸ γραφεῖο τους, μακριὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πραγ-
ματικότητα, ἐνόμιζαν ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ λύσουν ὅλα τὰ προβλήματα
ποὺ ἀπασχολοῦσαν τότε τὸν κόσμον.

Περιφρονῶσε ἐπίσης ὁ Μ. Ναπολέων τὴς γυναῖκες ποὺ χωρὶς νᾶ-
χουν κανένα ταλέντο, ἠσυχάζοντο μὲ τὴ λογοτεχνία.

— Ἡ λογοτεχνία, ἔλεγε, εἶνε κατὰ ποτὶ δὲν μπορεῖ νὰ καλ-
ιεργηθῇ ἀπὸ τὴν γυναῖκα!

Ἰδιαίτως δὲν ἐχῶνε ὁ διάσημος Κορσικανὸς τὴ λογίαν τῆς ἐ-
ποχῆς τοῦ κυρία Στάελ. Σὲ μὴ ἐπιστολὴν του
πρὸς κάποιον φίλον του, γράφει ἐπὶ λέξει τὰ ἐ-
ξῆς γ' αὐτῆν:

«Φρόντισε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ Παρίσι
ἡ ἀρχαία κυρία Στάελ. Ἐμὰθα ὅτι πρόκειται
νὰ ἐγκατασταθῇ μονίμως αὐτοῦ. Καλὸς νὰ
τὴ δεχθῇ!...»

Ἡ ἐχθρὰ αὐτὴ τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὴν
κυρία Στάελ ἐχρονολογεῖται ἀπὸ πολὺν καιρό.

Ὅταν πρωτογνωρίστηκαν σ' ἕνα σαλόνι, ἡ
κυρία Στάελ τὸν ἐρώτησε τί ἰδέα ἔχει γὰρ τὴς
γυναῖκες καὶ ποῖα γυναῖκα, κατὰ τὴ γνώμη του,
ἐκτελεῖ τὸν ἀνώτερον προορισμὸ τῆς.

— Ἐκεῖνη ποὺ ἔχει τέκνα, ὅσο τὸ δυνατόν
περισσότερα τέκνα! ἀπάντησε ἔξηρ ὁ Μέγας
Κορσικανός.

Ὅπως ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ἔτσι καὶ ὁ Μέγας
Ναπολέων, στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδιοῦ του προαι-
σθανόταν, καθὼς φαίνεται, τὴ μέλλουσα δόξα
του καὶ εἶχε ἐμπιστοσύνη σὴν ἀστέρα του.

Πολὺ χαρακτηριστικὸν σχετικῶς εἶνε τὸ ἀνέ-
κδοτο ἀνέκδοτό του:

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀποκρίσει του ἀπὸ
τὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῆς Βουέννης, ἐπὶ τῷ
θῆκε σὲ κάποια αὐτῆς τῆς Βουέννης, ἐπὶ τῷ
θῆκε σὲ κάποια αὐτῆς τῆς Βουέννης, ἐπὶ τῷ
θῆκε σὲ κάποια αὐτῆς τῆς Βουέννης, ἐπὶ τῷ

Ὅταν μετεφέρθη στὸ Νοσοκομεῖο, ἐδέχθη
τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς Καπουτίνου μοναχοῦ, ὁ ὁ-
ποῖος τοῦ εἶπε:

— Ἦρθε νὰ σ' ἐξομολογήσω, τέκνον μου.

— Καὶ γιατί; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ τραυ-
ματίας.

— Γιατὶ καθεστρατιωτικὸς καὶ μάλιστα τραυματισμένος, πρέπει
νὰ ἔχη ταπεινωθῇ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἀνθρώπινα δὲν εἶνε σπῆτα.

Βιάστηκε πολὺ, ἄγνε πάτερ μου, τὸν δέσκαψε ἔξωρα ὁ Να-
πολέων, νὰ παραιτῆται μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Ναπολέοντος. Γιατὶ δὲν ἐν-
νοῶ νὰ ἐμαρτυρῶ μὲ δύο μονάχα ἀστέρες μπροστὰ στὸν Ὑψιστο.

Καὶ ὁ Καπουτίνος ἔφθνε ἄπρακτος.

Ὅταν ὁ Μέγας Ναπολέων ἀπέφθνε τὸ ποῖτο καὶ μοναδικὸ του
καβὶ, τὸν Ἀεὶδέα, ἔφεραρε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀνεγείρῃ ἕνα ἀνώτερον
μέσα στὸ Παρίσι, ἀντικατὰ τῆς γεφυρᾶς τῆς Λένας. Ἡ Κυβέρνησις,
θέλουσα νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ αὐτοκρατορῆς, διέταξε νὰ
ἀναλλοτριωθῇ ὁ χώρος, ἀπὸν θὰ ἐκτίετο τὸ μεγαλειώδες ἀνάκτορον.

Ὅλοι τότε δὲν εἶχαν σπῆτα στὸ μένος ἐκεῖνο, παρεχώρησαν προ-
θυμότητα τὰ ἀκίνητά τους καὶ δέχτηκαν, χωρὶς τὴν παραμικρὴν δι-
σσοφίαν τὴν ἐκτίμησι ποὺ εἶχε καμὶ ὁ μηχανικός τῆς Κυβερνήσεως.

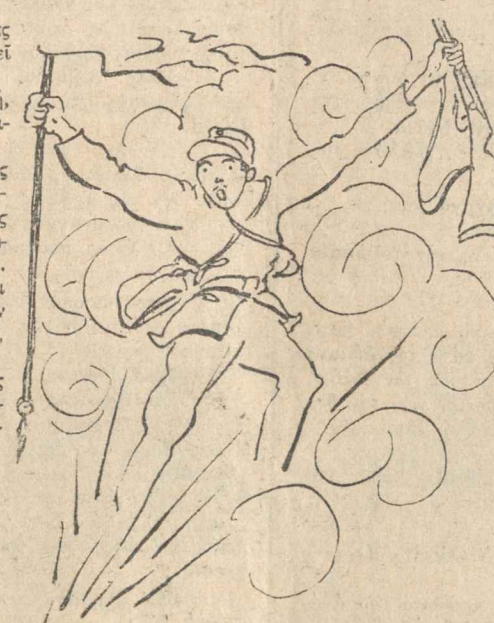
Ἐνῶς μοναχὸ ἰδιοκτητῆς δὲν δέχτηται κατ' οὐδέναν λόγον νὰ κα-
τεδαφισθῇ τὸ σπίτι του. Θέλοντας δηλαδὴ ὁ Παρισινὸς αὐτός νὰ ἐ-
παφελῇ τῆς περιστάσεως, ζήτησε ἀπὸ τὸν μηχανικὸν γὰρ τὸ σπίτι
τοῦ ἀποζημιωσθῇ 30.000 φράγκων, ἐνῶ δὲν ἔβριζε οὔτε χίλια φράγκα.

Ἡ ἀποχώρησις τῆς Κυβερνήσεως στὴν ἀμεινὰ τοῦ αὐτοῦ, ἐνίσχυσε
τὴς ἐλπίδας τοῦ ὅτι ἐπιμένοντας καὶ γὰρ δεῦτερον φο-
ρὰ, θὰ ἔπαυσε μεγαλειώτερον ἀποζημιωσθῇ. Ἐξήγησε
λοιπὸν 50.000 φράγκα καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἡ Κυβέρνη-
σις συγκατένευσε καὶ στὴ δευτέρα ἀπαίτησι του, αὐ-
ξήσε τὴν ἀποζημιώσιν σὲ 60.000 φράγκα.

Ὁ μηχανικός τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἀπειληθῇ
στὸν ἰδίον τὸν αὐτοκρατορὰ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν γνῶ-
μη του.

— Τὸ σπίτι αὐτό, εἶπε ὁ Ναπολέων, δὲν θὰ ἀγο-
ρασθῇ. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ὡς δῶγμα τοῦ
σεβοῦ μου πρὸς τοὺς νόμους ποὺ προστατεύουν
τὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησίαν.

Κ' ἔτσι καὶ ἔγινε.

Κόκατοι καὶ ἀναμμένοι ἀπὸ τὴν πύρα τοῦ
πολέμου.

Ἦσαν τῆς πεινᾶς ἡ ἀργαγὴ!...

ἡμῶν σὲ σεντόνια, οὔτε κατέλλες δροσερές, σὰν γεράδες, ποὺ θγα-
νον ἀπὸ τὴ λίμνη ἀνδοφύρες, οὔτε σεντόνια καθαρά, σὰν φῶς ποὺ
ἀντανατᾶται σὲ κατακάθαρα νερά, οὔτε βασιλικούς, τοιτοῖα καὶ κα-
τηρέδες τῶν περιβολίων καὶ μυλᾶδες τοιτοιμῆδες μὲ κίτρινη καρδιά,
καρποφύλλα καὶ καρποφύλλα καὶ εὐχῆς...

Μόνον ἕνας τρελλός, τὸ μόνο ἀπομεινάρι, γύριζε μέσα στὰ χαλᾶ-
ματα, μὲ συντριπόμενα τοῦ προσώπου του τὰ χαρακτηριστικὰ, μὲ ἄ-
γρια καὶ γουρλωμένα μάτια, μ' ἕνα σούφρωμα στὸ στόμα του, παρὸ
καὶ ὀδυνηρὸ, μ' ἀτακτὰ μαλλιά καὶ γένεια, σὰν καπνὸς παρκαῖας, ποὺ
καὶ αὐτὸ εἶχαμε ἀγαπήσει...

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι στὸ πρόσωπό του εἶχανε συγκεντρωθῇ καὶ ἀ-
πομεινῇ ὅλες τῶν κατοίκων τῆς τρομάρας, οἱ πόνοι, οἱ μαρ-
μαὶ καὶ ἀπαισιμαὶ καὶ ἡ παρῆς καὶ γύριζαν μ' αὐτὸν μέσα στοὺς δρό-
μους τοὺς χαλασμένους, τῆς βουβῆς, τῆς ἐρημωμένης περὶ γὰ πάντα
Δοϊράνης!...

Τὸ βράδυ κοιμηθήκαμε ἐκεῖ μέσα στὰ ἐρείπια, στὰ καρβουνοῦ καὶ
στὰ ἀσβεστασθῆντα ἀπὸ τὴς πυρκαῖες λιθάκια τῶν χαλασμένων τῆς
αὐτῶν.

Καὶ ἦσαν δὲν ἦσαν μεσάνυχτα, ὅταν ἀκούσαμε ἕνα κλάμμα, ἕνα
σῆμα, ἕνα ἀπέραντο καὶ ἀτελείωτο λυγρὸ, νὰ ἀντηχῇ ἀπὸ ὅλες τὴς
γῆρας, ἀπ' ὅλες τὴς ἀφές καὶ τὰ πέτατα τῆς κατεστραμμένης πό-
λεως.

Καὶ πεταχθήκαμε ἐπάνω ἐντρομοί, νομίζοντας
ὅτι εἶνε ὁ θῆρς τῶν ψυχῶν ποὺ χάθηκαν ἐκεῖ
παρᾶ.

Ἡ λίμνη ἦταν καὶ πάλιν ἡσυχία, ἀλλὰ φοβή,
μυνη καὶ βορεαὶ μὲ μὴ γυαλάδα νεκρικὴ ἀνά-
μῃ τῆς, σὰν μάτι πεδαιμένου...

Καὶ μᾶς ἔπιασε ἕνας φόβος ἄγνωστος, φόβος
μυστηριώδης... Καὶ μείναμε ὅλοι ἔτσι, σφιγγόν-
τες τὰ τοῦρκα μῖα καὶ ἀποτροβημένοι στὴς
καυτερὲς τῶν ἐρειπίων κῶρες, σὰν νὰ φοβόμα-
στε νὰ μὴ μᾶς ἰδοῦν τὰ ζωτικά τοῦ θνητοῦσιν...

Κ' ὅταν πῆγα ξημέρωσε καὶ ἔσαν ἔξωρα πάλιν
κατῆς ὁ ἡλῖος, τότε καὶ μῆς νοήσαμε τὴν ἦσαν
ὁ παρῆς ἐκεῖνος θῆρς τῆς μαρῆς νύχτας,
τῆς βουβῆς...

Ἐκατοντάδες γάτες, ποὺ εἶχαν μείνει πιστὲς
σὴν σπιτῶν τους τὰ ἐρείπια, ἀγριεμένες, λιμα-
σμένες, λυσοσμένες, ἐσκουζαν ἀγρία καὶ θοη-
τῶσαν μέσα στὰ συντρίμια...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ!

Κατὰ τὴν θαλασσοπληγεῖα τοῦ Μεγά-
λου Ναπολέοντος ἐναντίον τῆς Προσσίας ὁ Γκαί-
τε κακοκοῦσε σὲ μὴ μικρὴ ἔπιπλι κοντὰ σ' ἕνα
δῆμο.

Μία μέρα λοιπὸν, ἐνῶ ὁ ποιητὴς ἐργαζόταν στὸ
γραφεῖο του, ἀκούσε ἔξωρα κατὰ τὴν αὐλὴν τοῦ κλαγγῆς δέλων. Πε-
ρὶ τῆς αὐτοῦ ἔξωρα κατὰ τὴν αὐλὴν τοῦ κλαγγῆς δέλων. Πε-
ρὶ τῆς αὐτοῦ ἔξωρα κατὰ τὴν αὐλὴν τοῦ κλαγγῆς δέλων. Πε-

Ὁ Γκαίτε τότε, μεγαλοπρεπῆ καὶ γαλῆνος, δικαιοδοῦντας ἔτσι
πρὸς τὸν «Ὀλυμπιονίκον» ποὺ τοῦ εἶχαν δοθεῖ οἱ σύγχρονοί του, ἐ-
παινεσε τὸν ἀξιοματικὸν καὶ τὸν ἐρώτησε σὲ γαλλικὴ γλῶσσα:

— Τί ζητᾶς, κύριε;

— Ζητᾶμε νὰ μάθουμε τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀπάντησε ὁ ἀξιο-
ματικός μὲ ἀπόστον ὄφρος.

— Τοῦ Γκαίτε! εἶπε ὁ ποιητῆς.

— Εἶνε μπροστὰ σὰς!... ἀπάντησε ὁ ποιητῆς.

— Καὶ εἶνε ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ κύριος Γκαίτε; ρώτησε ὁ ἀξιο-
ματικός μὲ μεγάλη συγκράτησι.

— Εἶνε μπροστὰ σὰς!... ἀπάντησε ὁ ποιητῆς.

Τότε ὁ Γκαίτες ἀξιομα

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΥΦΙΣΜΕΝΟΙ καθώς ήταν διότι στους διαλογισμούς των, δεν πρόσεξαν ένα άπαίσιο και βρομερό ύποπτο, το οποίο τριγύριζε, όχι πολύ μακριά τους, κρυμμένο στα χαμόκλαδα. Ήταν ένας άνθρωπος βουτηγμένος στο βούκο.

Ήταν ο Άθλιος και ύπουλος Κουχίλος, ο οποίος είχε ιδεί τα πάντα και περιέμενε τη στιγμή να επέμβει και να παίξει κι' αυτός τον άπαίσιο και οκνηρό ρόλο του. Τά δευτερόλεπτα περιούσαν γοργά.

Δευτερόλεπτα αγωνίας ατελείωτης για όλους.

Κι' αυτός ο Διάς δεν είχε τη δύναμη να απομακρυνθώ από το μέρος, που έπρεπε να παύσει ένα τόσο αιματηρό δράμα.

Θα τον εσκότωναν λοιπόν πραγματικώς τον άρχηγό του;

Ο γυναικός Μεξικανός έβλεπε άδυνα.

Ποιος ξέρει; Ίσως ο Φάβιος ν' άλλαζε γνώμη την τελευταία στιγμή...

Ίσως να συνέβαινε τίποτε το άτροπο...

Κι' έπειτα, ποιος θα έτελεσε την καταδικαστική απόφαση κατά του δόν 'Αντόνιο Μεδιάν; Ποιος θα δεχόταν να κάνει τον δήμο;

Ανθρώποι γενναίοι σαν το Βουαρζέ, τον Πέτε και τον Φάβιο, σκοτώνουν στις μάχες και στις αιματηρές συγκρούσεις, γίνονται θηρία από το έχθος, αλλά δεν δολοφονούν έναν άσπλο, έστω κι' αν ο άσπλος αυτός είνε καταδικασμένος να πεθάνει.

Αυτός τις σκέψεις έκανε ο Πέτρος Διάς κι' έβλεπε άδυνα και περιέμενε.

Η κρίσιμη στιγμή πλησίαζε άλλωστε.

Ο Ισκιός του μαχαίριού πούχε μπηξει στη γη ο Φάβιος, μύκρυνε διαρκώς, όσο προχωρούσε ο ήλιος στην ούρανό.

Ο Φάβιος είχε κρύψει στο διάστημα αυτό το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του και φαινόταν βυθισμένος σε θλιβερές σκέψεις.

Γιατί ο θεός του δεν έλεγε μία άποιαδήποτε δικαιολογία, για να του χαρίσει τη ζωή;

Τέλος, σήκωσε το κεφάλι του, κύτταξε τον δόν 'Αντόνιο και του είπε με φωνή παρηγορητική:

— "Ω, Μεδιάν! Γιατί να σκοτώσεις τη μητέρα μου;

— Έπειτα, το βλέμμα του Φαβίου έπεσε στο μαχαίρι πουχε κρυμμένο στο έδαφος. Ή σκιά του μαχαίριού είχε χαθεί πια έτελως.

— Δουξ 'Αρμάδα, φώναξε τότε έπισπρω στο θεό του, ή σκιά του μαχαίριού χάθηκε!

Ο δόν 'Αντόνιο τινάχτηκε σαν να ξύπνησε από κακό όνειρο. Και τη στιγμή αυτή άκριβως, την τόσο κρίσιμη και τόσο αγωνιώδη, θυμήθηκε την τρομερή προφητεία της μητέρας του Φαβίου τη νύχτα του τρομερού του έγκληματος.

— Πρόσεξε!... του είχε πει η δυστυχισμένη άρχοντισσα. Πρόσεξε μήπως ή ούρανος δικαιοσύνη την όποια δικαιοσύνης, άναστήσει έναντιόν σου, στην άκρη του κόσμου, στις πιο μακρινές έρημιες, όπου ίσως ποτέ θη να ανθρωπών δεν άφίκε ίχνη δι' αβύσσους, καθήροον, μάστιγα, έκαστην και δήμιον!...

Ή τρομερή αυτή προφητεία έβγαλε τώρα άληθινή.

Και ο κατηγορούς και ο δικαστής και ο μάστιγ, θρασυόταν σαν εκεί μπροστά του και τον

είχαν καταδικάσει σε θάνατο.

Ένας μονάχα έλεγε. Ο δήμος.

Ποιος θα ήταν λοιπόν ο δήμος του;

Άλλα ή προφητεία της τραγικής μητέρας θύρις και στην έπομενεια αυτή άληθινή. Γιατί άξαιρα, θόρυβος παραμελημένων κλαδιών άκούστηκε κι' ένας άνθρωπος πρόβαλε άνάμεσα άπ' τις βαμβάκιδες, δούτηγμένος ως το λαιμό στις λάσπες.

Ήταν ο Κουχίλος!

Ο άθλιος τυχοδιώκτης κατάλαβε πως έφτασε πια ή στιγμή να παρουσιάσει μπρος στους τρεις κυνηγούς. Και χωρίς να διατάξει, προχωρούσε προς το μέρος τους, θρασυότατα και άναίδεστα.

Ούτε οι τρεις κυνηγοί, ούτε ο δόν 'Αντόνιο φώναζα, μη ούτε κι' ο Διάς άτόρησαν όταν είδαν τον άθλιον αυτόν. Τους φάνηκε τόσο φυσική ή εμφάνισή του, στην κρίσιμη αυτή στιγμή.

Όσοσο ο Φάβιος μη δίνοντας προσοχή στον τυχοδιώκτη που τους πλησίαζε, κοιταζόντας, γιατί είχε χτυτήσει κάτω το πόδι του, γύρισε στον δόν 'Αντόνιο και του είπε:

— Δουξ 'Αρμάδα, για τελευταία φορά σ' εξορκίζω στον τίτλο που φέρνεις, στο αίμα της μητέρας μου, στην τιμή σου, πες μου. Είσαι άθλιος;

— Δεν έχω να πω τίποτε, απάντησε ο δόν 'Αντόνιο. Σας το έδωσα άλλωστε. Μόνο οι όμύμοί μου μπορούν να μου χρησιμεύουν λόγο για τις πράξεις μου.

Ένας στεναγμός φούσκωσε το στήθος του νέου.

— Ο θεός που μάς βλέπει και μάς άκούει, είτε, άς με τιμωρήσει αν σε άδικώ, αν δεν σε τιμωρώ δίκατα.

Γύρισε κατόπιν στον Κουχίλο, πούστηκε λίγο παράμερα και περιέμενε να παίξει τον ρόλο του τον έλεηρο στο δράμα αυτό και του είπε:

— "Ακούσήσε με!

Ο Κουχίλος τον άκούσθηκε έσπασε, ταπεινός σαν σκύλος.

Αφού ξεμάκρυναν λίγο, ο Φάβιος του είπε με χαμηλή φωνή:

— Δικάσαμε και καταδικάσαμε τον δόν 'Αντόνιο Μεδιάν, τον δόν 'Εστεβάν, όπως άδικάμετε τελευταία, σε θάνατο, για ένα φρικτό έγκλημα που είχε διαπράξει. Πες μου. Δέχεσαι να γίνης ή μός του; Αν δεχθής, θα σου χαρίσω όλο το καταραμένο χρυσάφι της Κοιλιάς του Χρυσού. Δεν θέλω άπ' αυτό ούτε ένα δοίμ, άς χεσαι!

— Μ' όλη μου την προθυμία, απάντησε ο Κουχίλος. Άλλά...

— Τι;

— Θα μου χαρίσης, είτε, όλο το χρυσάφι της Κοιλιάς;

— Ναι, τού είπα.

— Είμαι στις διαταγές σου, κύριε Φάβιε, θα κάμω ό,τι με προστάξετε.

— Πάρε την καραμπίνα και Πέτε και σκότωσε τον δόν 'Αντόνιο.

— Θα το κάμω.

Κι' ο άθλιος τυχοδιώκτης, χωρίς να διατάξει καθόλου, προχώρησε προς τον Πέτε, για να πιάσει το όπλο του.

Ο δόν 'Αντόνιο τον παρακολουπούσε με βλέμμα περιφροντικό και περιήφανο. Όσοσο ο Κουχίλος, περιώνοντας σκιά του, τον ηθόρισε:

— Μή φοβάσαι. Είμαι φίλος σου.

Τι έννοιασε με τα λόγια αυτά ο πονηρός χρυσόθηρας; Τι σκεφτόταν να κάνει; Έβλεπε να στήσει τη ζωή του καταδόνου; Κάθε άλλο. Ήθελε αντίθετος να τον κάνει να έλπιζε και να του κάμει το στόμα, για να μην άναμύλη στο Φάβιο το τρομερό μυστικό της δολοφονίας του θετού πατέρα του, του Μάρκου 'Αρελάνου.

Η στιγμή της έτελεσεως άρχε πια πάλι.

Ο Κουχίλος προχώρησε και στάθηκε άντίστοιχ στον δόν 'Αντόνιο.

Ο κατάδικος κατάλαβε πως έφτασε ή στενή του όδω. Ήταν λοιπόν προς τον Φάβιο και τον Πέτε, δείχνοντάς του τον Κουχίλο:

— Μου είχαν προφητέψει πως

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΙ

θα πεθάνω στην έρημο. Ποτέ όμως δεν φανταζόμουν πως θα μου άφαιρούσε τη ζωή ένας άθλιος, σαν κι' αυτόν. Σε συγχωρώ όστόσο, κύριε Φάβιε. Είθε να μη σε καταστρέφει ο δήμος αυτός, όπως σκοτώνει τώρα έμένα, κι' όπως εσκότωσε...

— Στα όπλα!... Στα όπλα!... Οι 'Ινδοί!... Οι 'Ινδοί έρχονται!... ούχλιαζε ξαφνικά τη στιγμή αυτή ο Κουχίλος, διακόπτοντας τον δόν 'Αντόνιο και σκεπάζοντας τα στενά του λόγια με τις κραγές του.

Οι τρεις κυνηγοί άρπαξαν άμέσως τα όπλα τους.

Κι' αυτός ο δόν 'Αντόνιο γύρισε άτότομα το κεφάλι του και κύτταξε προς την πεδιάδα.

Αυτό ακριβώς ήθελε κι' ο Κουχίλος.

Τράβηξε άσπασιαώς το μαχαίρι του και κατέρρεε δυο τρομερά άπαισιά χτυπήματα στο λαιμό του καταδόνου.

Ένα κύμα αίματος πήδησε άπ' την πληγή κι' έβγαψε το λασπομένο πρόσωπο του άπαίσιου δημίον κατακόκκινο.

Ο δόν 'Αντόνιο άφρισε ένα βαθύ βογγητό και σοσιασθηκε κάτω νεκρός, μουκαμένος στο αίμα του!...

Ο βδελυρός Κουχίλος είχε παίξει θιαμίσια το κόλπο του.

Είχε καταλάβει τι έπρεσκειτο ν' αποκαλύψει ο δόν 'Αντόνιο στον Φάβιο και χωρίς να χάσει καιρό, τον έκαμε να βουβαθεί, κλεινοντάς τον πάντα τα χέρια του.

Έτσι το μυστικό της δολοφονίας του Μάρκου 'Αρελάνου δεν άπαυόμυθη.

Την είχε γλυτώσει κι' ένα σατανικό μειδάμα έπλανάτο στην άιμπαρμένη μορφή του.

ΜΑΧΑΙΡΑΝ ΕΛΩΚΑΣ, ΜΑΧΑΙΡΑΝ ΘΑ ΛΑΒΗΣ

Οι τρεις κυνηγοί συνήλθαν άμέσως άπ' την άνασφάλτα που είχαν προκαλέσει ή ξαφνική κραγές του Κουχίλου. Πουθενά δεν άναινούσαν 'Ινδοί.

Κατάδων άλλωστε άμέσως το κόλπο του δημίον, χωρίς όμως να καταλάβουν άπολύτως και τον λόγο που το έπρόκαλεσε.

Όσοσο, μίλις ο Φάβιος άνταρσε τον δόν 'Αντόνιο νεκρό έπάνω στο έδαφος, με τον λαιμό άνοιγμένο παρά-εξω, μέσα σε μία λίμνη αίματος, κατέληφθη από λύσσα έναντιόν του δολοφόνου.

— Ταλαίπωρε!... Δυστυχισμένε!... Σκύλε, τί έκαμες! ούχλιαζε, και κρατώντας την καραμπίνα του άπ' την κώνη, έριχνε έναντιόν του για να του θορυμιάσει το κρανίο.

Έπενέθησαν όμως ο Βουαρζέ κι' ο Πέτες και τον σπινέφτησαν.

Κατάβροχος ο Κουχίλος σιμυαζέιτηκε πίσω άπ' το γιγάντιο σόμα του Βουαρζέ κι' άρχισε να τραυλίζει:

— Θεέ μου, γιατί άγριέσαι έτσι, κύριε Φάβιε; Τι κακό σας έκαμω; Θέλατε να τιμωρήσετε το θεό σας, δεν ξέρατε πως να ξεμαρτύρετε μαζί του κι' έσπευσα εις βοήθειάν σας. Σας έπρόσφερα βολή με πρώτη τάεως έκδοίλευσα. Και θέλετε να με σκοτώσετε κι' αυτό; Θα ήταν άδικο, κύριε Φάβιε. Έπρεπε τέλος πάντων, να πεινάσει ή ιστορία αυτή. Και γι' αυτό ακριβώς μεταχειρίστηκα ένα κόλπο, για να μη χάνουμε άδικα τον καιρό μας. Έτσι δεν είνε, κύριε;

— Ο διάβολος μιλάει σαν σήτορας. Έχει το χέρι δυνατό και ξέρει να χτυπά ασφαλώς, είτε ο Πέτες χαμογελόντας.

— Και βέβαια, άποκρίθηκε ο Κουχίλος, καλακωμένος από τα λόγια του κυνηγού. Είμαι καλός σύντροφος έγώ. Και δεν μνησκαζώ έναντιόν του κ. Φαβίου για τον στιγμήν θητικό του.

Ο Φάβιος είχε καταπραϊνθεί. Κίτταξε τώρα με λίγη και πόνο το πτώμα του δόν 'Αντόνιο. Ξαπλωμένο στη γη, άκνηστο κι' άματωμένο κι' ή καρδιά του ήταν βαρεά, πολύ βαρεά!...

Ο Κουχίλος άρτησε να περάσουν μερικά στιγμές άδυνα κι' έπειτα είπε στον Φάβιο:

— Κύριε Φάβιε, μου είχατε υποσχεθεί κάτι.

— Τι; ρώτησε ο Φάβιος με περιφρόνηση.

— Μου υποσχεθήκατε να μου δώσετε όλο το χρυσάφι της Κοιλιάς, αν σας απαλλάξω από το θεό σας.

— Ναι, τού υποσχεθήκα.

— Μπορώ λοιπόν να πάρω όσο θέλω;

— Ελεύθερα. Κάμε όπως σου άρέσει.

Τα μάτια του τυχοδιώκτη άστράφταν. Τρελλός, μεθυσμένος, παραμυθισμένος άπ' την άπελπισία του, έτρεξε πίσω άπ' τις βαμβάκιδες, έβγαλε το σάκο του, τον άπλωσε κάτω, έπεσε κι' αυτός με την καμπίνα στο έδαφος κι' άρχισε να μαζεύει φουχτες χρυσάφι, ψιθυρίζοντας λόγια άκατάληκτα, λόγια τρελλής χαράς, λόγια μέθης:

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... Είν' όλο δικό μου!...

μου!... Όλο!... Όλο!... Αίμα και χρυσάφι!... Χρυσάφι και αίμα!...

Τη στιγμή αυτή, ο Πέτρος Διάς που είχε παρακολουθήσει το άιματηρό δράμα, καθισμένος παράμερα με το πιστό του όλογο, σηκώθηκε έπάνω και προχώρησε άργά προς τους κυνηγούς. Όταν έφτασε κοντά τους, έβριξε ένα λυπημένο βλέμμα προς τον νεκρό άρχηγό του κι' ένας στεναγμός φούσκωσε τα στήθη του.

— Κύριοι, είτε κατόπιν στους κυνηγούς, έτιμωρήσατε πρό όλίγου τον δόν 'Αντόνιο για το έγκλημά του. Για ν' αποδοθή όμως απόλυτα ή δικαιοσύνη, πρέπει να τιμωρήσετε κι' έναν άλλο δολοφόνο!...

— Τι έννοείτε, κύριε Διάς; ρώτησαν κι' οι τρεις κυνηγοί μ' ένα στόμα.

— Θέλω να πω, απάντησε ο Διάς, ότι ο άνθρωπος, ο οποίος έγινε ο δήμος του δόν 'Αντόνιο Μεδιάν, είνε επίσης άξιος της εκδίκης των πονών. Είνε άξιος θανάτου. Είνε δολοφόνος!

— Δολοφόνος; ρώτησε ο Φάβιος.

— Άκριβώς, κύριε Μεδιάν. Αν ο δόν 'Αντόνιο έδολοφόνησε τη μητέρα σας, ο Κουχίλος έδολοφόνησε επίσης τον θετό σας πατέρα.

— Τον Μάρκο 'Αρελάνο! έκραύγασε κατάπληκτος ο Φάβιος, για την άλόκοτη αυτή σύμπτωση που τούρριχνε στα χέρια του και τους δυο κακούργους, τους οποίους είχε άρπασθεί να εκδικηθή. Είσαστε βέβαιος, κύριε Διάς;

— Κύριε Μεδιάν, δεν συνηθίζω να ψεύδομαι. Ο Κουχίλος ο ίδιος άναγκάστηκε να όμολογήσει το έγκλημά του στον δόν 'Αντόνιο, ο οποίος πάλι τού είπε σε μένα.

Ο Φάβιος έπασε το κεφάλι του και με τα δυο του χέρια. Είχε πάλι παροξάλει.

Άλλά έτσι ήταν. Ο Πέτρος Διάς δεν έπρεπε, θυμήθηκε το έλάττωμα του όλόγου του Κουχίλου, το όποιο είχε, όπως ήξερε άπ' τη θετή μητέρα του, και το όλογο του δολοφόνου του 'Αρελάνου. Θυμήθηκε την ταραχή του Κουχίλου, όταν τον ρώτησε άπαισιά που βρήκε το όλογο αυτό και τη λύσσα που κατόπιν έναιτίον του.

Ναι, αυτός ήταν ο δολοφόνος του θετού του πατέρα, του γηραιού χρυσόθηρα Μάρκου 'Αρελάνου.

Κι' έπρεπε να τιμωρήσει τον δολοφόνο...

— Έπρεπε να χάσει κι' άλλο αίμα...

Άλλά γιατί όχι; Μήπως δεν έτιμωρήσε για ένα παρόμοιο έγκλημα τον θεό του, έναν μεγιστάνα της Ισπανίας, αίμα άπ' το αίμα του και αίμα εκ της σαρκός του;

Θα δίσταζε τώρα, προκειμένου για ένα ληστή;

Κύριε Διάς, είτε στον γενναίο Μεξικανό ο Φάβιος, σ' είχαριστα για την πληροφορία που μου έδωσες. Είσα άπ' τους ανθρώπους, τους όποιους σπάνια σπάνια χάνεις στον κόσμο. Κύριε Διάς, θέλετε να γίνετε φίλος μας;

— Ναι, φίλος μας άχώριστος, φώναξαν κι' ο Πέτες με τον Βουαρζέ. Οι γενναίοι με τους γενναίους και οι κακούργοι και δειλοί με τους δειλούς και κακούργους.

Ο Πέτρος Διάς εύχριστήσε τους τρεις κυνηγούς, αλλά δεν έδέχτηκε την πρότασή τους να μείνι μαζί τους.

— Πρέπει να γυρίσω στην κατασκήνωσή, είτε, ή όποια έχει μείνει χωρίς άρχηγό, από την άπειλή των 'Ινδών. Χαιρετε, κύριοι. Ο θεός μαζί σας!...

Και χωρίς να προσέχει άλλη λέξη, έβριξε ένα θιαβερό βλέμμα στο πτώμα του δόν 'Αντόνιο, πήδησε στο πιστό όλογό του κι' έχριθηκε μέσα στη σπηλιά.

Στο μεταξύ πάλι, ο Κουχίλος, άπασχολημένος να μαζεύει σουρούς χρυσάφι και να παραμύλιαζε άπ' τη χαρά του, δεν είχε άκούσει την τρομερή άποκρίση του Πέτρος Διάς. Και κρανός νάεστε έμπρός του τις στιγμές αυτές, δεν θα τον καταλάβαινε.

Ο Φάβιος όμως τώρα και κύτταξε τους δυο συντρόφους του, περιμένοντας να τον συμβουλευθούν τι πρέπει να κάμει.

— Και το πρέσεται, Φάβιε, τού είπε ο Πέτες. Έκαμες όλο στη θετή μητέρα σου την όδω που μαζευόσασταν, να εκδικηθής τον θάνατο του αχέλου της. Έγινε πια στα χέρια σου τον δολοφόνο του Μάρκου 'Αρελάνου. Τι περιμένεις λοιπόν; Μιστάεις μήπως να τον σκοτώσεις με τα χέρια σου; Όσο γι' αυτό, μπορώ να σε βοηθήσω έγώ ή δυσκολία δενά. Είμαι πρόθυμος να χρειάσω από ένα δέντρο αυτόν το ληστή, χωρίς να με τιμή ή συνείδησή μου γι' αυτό. Μη διστάσεις πια! Έξ' άλλου δεν ήμ φωνή καθόλου παράξενη σ' αυτό τον άρχείο ή σιμφορά που τον περιμένει. Ανθρώποι σαν τον Κουχίλο, περιέμεν την καρδιά άπ' τη μά σπηλιά στην άλλη.

— Και σι, Βουαρζέ, τι λές; ρώτησε ο Φάβιος.

— Να τηρήσης τον όρκό σου, παιδί μου. Οι δολοφόνοι πρέπει να τιμωρούνται άσπρη.

— Έστω, είτε ο Φάβιος. Άς πεθάνει, ο άθλιος! Μήπως έλυθηθηκε αυτός τον δυστυχισμένο 'Αρελάνο;

(Ακούσθηκε)

— "Οχι, όχι, δεν θέλω να πεθάνω! ούχλιαζε ο Κουχίλος.

— Μου είχαν προφητέψει πως

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

Προκειμένου να εορτασθῇ ἡ εκατονταετηρίς τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τοῦ γένους Ἀδμαντίου Κοραῆ, τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἠθέλησαν νὰ ὁργανώσουν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἐκδοθῶν τῶν — σπανίων σημερὸν καὶ δυσμερέτων — ἔργων τοῦ ἐνδόξου Χίου, τῶν εἰκόνων του, τῶν ἐπιστολῶν του καὶ ἄλλων αὐτογράφων του. Πρὸς τοῦτο, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπεμόνη πρὸς τὸν γνωστὸν ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀκαδημίας 33 βιβλιοπώλην, συλλέκτην καὶ μελετητὴν σπανίων βιβλίων καὶ χειρογράφων, καὶ ἰδίως τοῦ ἔργου τοῦ Κοραῆ, κ. Γ. Λαδών.

Ὁ κ. Λαδὼς ὁργάνωσε πρῶτοντι εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον ἀδείλογον ἐκδοτὶν βιβλίων, εἰκόνας καὶ αὐτογράφων τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ διδασκάλου. Ἐκτὸς τούτου ὅμως, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς παραχωρήσῃ, χάριν τοῦ «Μπουκέτου», καὶ τὴν κατωτέρω πρόχειρον περίληψιν ἀπὸ ἐμπεριστατωμένην καὶ διαφοριστικωτάτην βιβλιογραφικὴν μελέτην του, ἡ ὁποία θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς, περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀδμαντίου Κοραῆ:

1. «Ὁρθόδοξος διδασκαλία, εἰς τὴν Σύνοψιν τῆς χριστιανικῆς θεολογίας, συγγραφείσα παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας Πλάτωνος. Λευκία 1782». Μετατυπώσεις: Κέρκυρα 1827, Μόναχον 1834, Ἀθήναι 1836, Ἀθήναι 1836, Ἀθήναι 1836 (1837—1842 περίπου), Ἀθήναι 1836 (1837—1842 περίπου), Ἀθήναι 1851, Κέρκυρα 1854, (ἀγγλιστὴ) Λονδίνον 1857, Ζάκυνθος 1867, Τρίτολις 1870, Ἀθήναι 1875, Ἀθήναι 1884.

2. «Σύνοψις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας καὶ τῆς κατηχήσεως, τυπωθεῖσα πρὸς τὸν πρῶτον εἰς χρῆσιν τῶν κοινῶν σχολείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους. Ἐνετήσι 1783». Μετατυπώσεις: Μελλίη 1829, Βενετία 1834.

Μετατυπώσεις τμημάτων τῆς «Συνόψεως» πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων: Αἴγινα 1830, Σμύρνη 1841, Ἀθήναι 1847, Ἀθήναι (1847), Ἀθήναι (1847), Ἐρμούπολις 1851, Ἀθήναι 1853, Πάτρας (1859), Ἀθήναι (1863), Ἀθήναι (1864), Ἀθήναι (1864—1882 περίπου), Ἀθήναι 1865, Ἀθήναι 1882, Σύρος 1892 (Ἀθήναι), Πάτρας 1892.

3. «Μικρὰ κατήχησις, ἥτοι γρηγορία καὶ σύντομος ὁμολογία τῆς μὴ ἡνωμένης ὁρθοτικῆς τῶν Γραικῶν, εἰς χρῆσιν τῶν μὴ ἡνωμένων Ἑλλήνων, Σέρβων καὶ Βλάχων παιδίων. Ἐνετήσι 1783. Μετατυπώσεις: Βιέννη 1791.

4. «Pyretologiae synopsis, Monspelli 1786».

5. «Medicus Hippocraticus, Monspelli 1787».

6. «Medicine clinique, Montpelier 1787».

Μετατυπώσεις: Montpellier 1795.

7. «Introduction à l'étude de la nature et de la médecine, Montpellier 1796».

8. «Observation de médecine, Paris 1796».

9. «Vade-mecum de médecine, (Paris) 1796».

10. «Esquisse d'une histoire de la médecine et de chirurgie, Paris 1798».

11. «Ἀδελφικὴ διδασκαλία πρὸς τοὺς εὐρισκομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικρατείαν Γραικοὺς, εἰς ἀντίρρησην κατὰ τῆς ψευδονόμου ἐν ὀνόματι τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐκδοθείσης ἐν Κωνσταντίνῃ «Πατριαρχικῆς διδασκαλίας». Ρώμη (Παρίσιος) 1798». Μετατυπώσεις: Προσθετίσις καὶ τῆς «Πατριαρχικῆς διδασκαλίας», Ἀθήναι 1852.

12. «Les Carateres de Théopraste, Paris 1799». Μετατυπώσεις: Πειραιεὺς 1838.

13. «Ἱπποκράτους, περὶ ἀέρων, ὕδατων, τόπων. Paris 1800, τόμος 2».

Μεταφράσεις προλεγόμενα: Γερμανιστὴ ὑπὸ G. Ritter von Högelmuller, Wien 1804. Ἰταλιστὴ ὑπὸ Fr. Bonafon, Madrid 1808. Γερμανιστὴ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Lindau, Βεροσλαβία 1815.

14. «Ἱπποκράτους, τὸ περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, δεύτερον ἐκδοθὲν μετὰ τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως» ὡς προσετέθη καὶ ὁ Νόμος, μετὰ τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως καὶ τοῦ Γαλλοῦ «Ὅτι ἄριστος ἱατρός καὶ φιλόσοφος». Παρίσιος 1816».

15. «Ἄσμα πολεμιστῆριον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ περὶ ἐλευθερίας μαχομένων Γραικῶν. Αἰγύπτῳ 1800, (Παρίσιος)».

16. «Σάλπισμα πολεμιστῆριον, (Παρίσιος) 1801». Μεταφράσεις: Ρωσιστὴ ὑπὸ Στ. Δεστούν. Πετρούπολις 1807. Γαλλιστὴ ὑπὸ Guerrier de Dumast, Paris 1821.

17. «Σάλπισμα πολεμιστῆριον. Δευτέρα ἐκδοσις, διορθωμένη καὶ ᾗξημένη, μετὰ προσθήκην εἰς τὸ τέλος. Πελοπόννησος 1821. (Παρίσιος)».

18. «Δόγγον τὰ Ποιμενικά, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην. Paris 1802».

19. «Περὶ ἀμαρτημάτων καὶ ποιῶν, πολιτικῶς θεωρουμένων. Σύγγραμμα Καίσαρος Βενκαρίου, μεταφρασθὲν καὶ διὰ σημειώσεων ἐξηγηθὲν. Παρίσιος 1802».

20. «Ὁμοίως, ἐκδοσις δευτέρα, διορθωμένη καὶ ᾗξημένη με σημειώσεις. Παρίσιος 1823». Μετατυπώσεις: Χ. Π. Σοφιανοπούλου. Ἀθήναι 1842.

21. «Mémoire sur l'état actuel de la civilisation dans la Grèce. (Paris) 1803». Μετατυπώσεις—Μεταφράσεις: Ὑπὸ τοῦ ἱδίου Κοραῆ 1803 (Paris 1818), Α. Κωνσταντινίδου. Ἀθήναι 1853.

22. «Ἠλιόδωρον Αἰθιοπικά. Παρίσιος 1804, τόμος 2».

23. «Τί πρέπει νὰ κάμωσιν οἱ Γραικοὶ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις; Διάλογος δύο Γραικῶν, 1805».

24. «Πρόδρομος Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Παρίσιος 1805».

Μετατυπώσεις: Παρίσιος 1805, (Ἀθήναι 1841).

25. «Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, τόμος Α'. Ἰσοκράτους λόγοι καὶ ἐπιστολαί. Μέρος α', Παρίσιος 1807». 26. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Β'. Ἰσοκράτους... Μέρος β'. Παρίσιος 1807». 27. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Γ'. Πλουτάρχου βίοι παράλληλοι... Μέρος α'. Παρίσιος 1809». 28. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Δ'. Πλουτάρχου... Μέρος β'. Παρίσιος 1811». 29. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Ε'. Πλουτάρχου... Μέρος γ'. Παρίσιος 1811». 30. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΣΤ'. Πλουτάρχου... Μέρος δ'. Παρίσιος 1812». 31. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Ζ'. Πλουτάρχου... Μέρος ε'. Παρίσιος 1813». 32. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Η'. Πλουτάρχου... Μέρος στ'. Παρίσιος 1814». 33. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Θ'. Στράβωνος γεωγραφικά. Μέρος α'. Παρίσιος 1815». 34. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος Ι'. Στράβωνος... Μέρος β'. Παρίσιος 1817». 35. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΑ'. Στράβωνος... Μέρος γ'. Παρίσιος 1817». 36. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΒ'. Στράβωνος... Μέρος δ'. Παρίσιος 1819». 37. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΓ'. Ἀριστοτέλους Πολιτικά, Παρίσιος 1821». 38. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΔ'. Ἀριστοτέλους Ἠθικά, Παρίσιος 1822». 39. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΕ'. Σενωφώντος Ἀπομνημονεύματα καὶ Πλάτωνος Γοργίας, Παρίσιος 1825». 40. «Ἑλλην. Βιβλ., τόμος ΙΣΤ'. Λυκούργου Λόγος καὶ Λεωκράτους, Παρίσιος 1826». Μετατυπώσεις ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης: Ἰσοκράτους λόγους πανηγυρικούς, Ναύπλιον 1837. Ἰσοκράτους ἄπαντα, Ἀθήναι 1840, τόμος 1. Τὰ σόλια εἰς τὸν Ἰσοκράτην, Ἀθήναι 1842. Πλουτάρχου βίοι παράλληλοι, Ἀθήναι 1838, τόμος 6. Διάλογος β', περὶ τῶν ἐλλήνων συμφερόντων, Ὑδρα 1827. Λυκούργου λόγος κατὰ Λεωκράτους, Ἀθήναι 1840.

41. «Παράγγων Ἑλλ. Βιβλιοθήκης, τόμος Α'. Πολυάνου στρατηγήματα. Παρίσιος 1809». 42. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Β'. Αἰσώπου μῦθοι. Παρίσιος 1810». 43. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Γ'. Σενωφώντος καὶ Γαληνός, Παρίσιος 1814». 44. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Δ'. Μάρκος Ἀντώνιος, Παρίσιος 1816». 45. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Ε'. Ὀνήσανδρος καὶ Τυγρείος, Παρίσιος 1822». 46. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος ΣΤ'. Πλουτάρχου τὰ Πολιτικά, Παρίσιος 1824». 47. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Ζ'. Ἐπίκτητος—Ἐξέτης—Κλεάνθης, Παρίσιος 1826». 48. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Η'. Ἀργιανὸν, μέρος α', Παρίσιος 1827». 49. «Παρ. Ἑλλ. Βιβλ., τόμος Θ'. Ἀργιανὸν, μέρος β', Παρίσιος 1827». Μετατυπώσεις ἐκ τῶν Παράγγων τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθήκης:

Περὶ τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων διάλογος δύο Γραικῶν. Ὑδρα 1825 (Παρίσιος). Ἐπιτελικός—Ἐξέτης. Ἀθήναι 1837.

50. «Ὁμήρου Ἰλιάδος ὁρασιὰ Α'. Παρίσιος 1811. 51. Ὁμήρου Ἰλιάδος ὁρασιὰ Β'. Παρίσιος 1817. 52. Ὁμήρου Ἰλιάδος ὁρασιὰ Γ'. Παρίσιος 1820. 53. Ὁμήρου Ἰλιάδος ὁρασιὰ Δ'. Παρίσιος 1820. Μετατυπώσεις: Τὰ εἰς Ὀμηρον προλεγόμενα, Ἀθήναι 1842. Ὁ Παλὰ Τρέχας. Ἀθήναι 1859. Ὁ Παλὰ Τρέχας. Ἀθήναι 1882.

54. Ἱεροκλέους δόξαι, Παρίσιος 1812.

55. Προλεγόμενα εἰς Διαφ. Συγγραφεῖς, (Βιέννη) 1815.

56. Ἐπιστολὴ πρὸς ἐκδότας Λογ. Ἐρμῶν, (Βιέννη) 1817.

57. Διατριβὴ περὶ... τοῦ Νόμου καλόν, νόμος κακόν, Λευκία 1819 (Βιέννη). Μετατυπώσεις τῆς «Διατριβῆς»: Ἀθήναι 1841.

58. Ἀντωνίου Κοραῆ Ὁδὴ εἰς Ἑρρ. Φρ. Λαρεοσέα, Παρίσιος 1819.

59. Συμβουλὴ τριῶν ἐπισκόπων. London 1820. (Παρίσιος). Μετατυπώσεις: Ἀθήναι 1836.

60. Ἀτακτα, τόμος Α'. Παρίσιος 1828. 61. Ἀτακτα, τόμος Β'. Παρίσιος 1829. 62. Ἀτακτα, τόμος Γ'. Παρίσιος 1830. 63. Ἀτακτα, τόμος Δ'. Μέρος α'. Παρίσιος 1832. 64. Ἀτακτα, τόμος Ε'. Μέρος β'. Παρίσιος 1832. 65. Ἀτακτα, τόμος ΣΤ'. Μέρος α'. Παρίσιος 1835. 66. Ἀτακτα, τόμος Ζ'. Μέρος β'. Παρίσιος 1835. Μετατυπώσεις: ἘΒραχέαι παρατηρήσεις εἰς τὴν ἑξῆς καὶ παροιμίας τῆς καθ' ἡμᾶς γλώσσης ἐκ τῶν Ἀτάκτων τοῦ κοραῖ, Ἀθήναι 1872.

67. «Τὶ συμφέρεται εἰς τὴν ἐλευθερωμένην ἀπὸ τῶν Τούρκων Ἑλλάδα νὰ πράξῃ κτλ. Διάλογος δύο Γραικῶν. Παρίσιος 1830». Μετατυπώσεις: Πάτρας 1843.

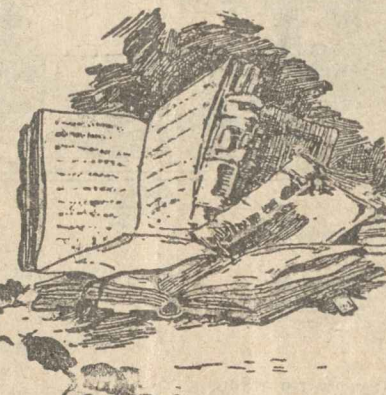
68. «Τὶ συμφέρεται εἰς τὴν ἐλευθερωμένην ἀπὸ τῶν Τούρκων Ἑλλάδα νὰ πράξῃ... Διάλογος δευτέρος. Παρίσιος 1831».

69. «Συνέκδημος ἱερατικός, Παρίσιος 1833». Μετατυπώσεις: Μελλίη 1835, Ἀθήναι 1884. Τὰ προλεγόμενα, Ἀθήναι 1866 καὶ 1873.

70. «Βίος Ἀδ. Κοραῆ (Αὐτοβιογραφία). Παρίσιος 1833». Μετατυπώσεις: Παρίσιος 1833 (Ἀθήναι). Βίος Φραγκλίνου καὶ Κοραῆ, Ἐρμούπολις 1839. Βίος Ἀδ. Κοραῆ, Ἀθήναι 1870. Βίος Κοραῆ, Ἀθήναι 1889.

71. «Συλλογὴ προλεγόμενων, τόμος α'. (Δευτέρος δὲν ἐξέβηθη). Παρίσιος 1833».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ Μετὰ Θάνατον.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

(Ἡπειρωτικὸ Παράμυθον)

ΙΑ φορὰ καὶ ἔσαν καιρὸ ἦσαν ἕνας βασιλεὺς καὶ μιὰ βασίλισσα. Τὸ κορυφὸ καμάρι καὶ ἡ χαρὰ τῆς βασίλισσας αὐτῆς ἦσαν τὸ κορυφὸ τους, ἕνα κορυφὸ τὸ σὺν ὁμορφῳ, ποὺ εἶλε τὸ φῶναζαν «Πεντάμορφη».

Ἦρθε ὅμως μιὰ κακὴ μέρα καὶ ἡ βασίλισσα πέθανε, στὰ καλά καθούμενα. Ὁ βασιλεὺς τὴν ἔκλαψε καὶ τὴν ἐπένησε ὅπως ἔπρεπε, μὴ μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ καὶ ἄλλοις, ἀποφάσισε νὰ ξαναπαντρευθῇ. Πῆρε λοιπὸν μιὰ ἄλλη βασίλισσα, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὴ γῆρα καὶ ποὺ εἶχε ἕνα κορυφὸ στὴν ἡλικία τῆς πεντάμορφης, ἀλλὰ πολὺ ἄσχημο.

Ἡ μητρὶα, ὅσο ἔβλεπε τὴν πεντάμορφην νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ ὁμορφαινῇ καὶ τὴ δική της κόρη νὰ μαρμαρῶνι, τόσο γίνονταν καὶ πὺ κακὰ καὶ πὺ στυμμένη.

Σὲ λίγον καιρὸ πέθανε καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἔμεινε ἡ βασίλισσα μὲ τὰ δύο κορυφά. Τότε πάλι ἄρχισε νὰ μισθὲ φανερὰ τὴν ὁμορφὴν προκοπή της, νὰ τὴν δέρνῃ, νὰ τὴν δάξῃ νὰ κινήν χοντροδουλεῖς, νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὰν δούλα.

Ἡ καμμένη ἡ πεντάμορφη τὰ ὑπέφερεν ὅλα αὐτὰ μὲ ὑπομονή, καὶ νὰ δάξῃ τὸ παραμυθὸν παρὰ τὸ στόμα της. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ καθόταν στὸ παρθένο, καὶ ἔβλεπε τὸν κόσμο καὶ τὰ κορυφά νὰ περνοῦν χαρούμενα καὶ γελιστά, καὶ νὰ τραγουδοῦν γλυκὰ ἁρμονικὰ τραγούδια, ἐράγισε ἡ καρδιά της καὶ θυμῆθηκε, πὺς ἦν καὶ κατὸτε καὶ αὐτὴ βασίλισσα. Γύρισε τότε καὶ εἶπε στὴν μητρὶα:

—Γιὰτὶ, καλὴ μου μάνα, με βασανίζεις καὶ δὲν μ' ἀφίνεις νὰ γῶ καὶ ἐγὼ τὸν κόσμο; Μὲ δάνεις νὰ πλένω πᾶτα, νὰ σφουγγίζω, νὰ σκοπιζῶ... Μητρὺς δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ βασίλισσα; Τί καὶ σὺναινα; Ἄν ἐγὼ εἶμαι ὁμορφὴ καὶ ἡ δική σου κόρη ἄσχημη, δὲν γίαι ἐγὼ. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔβλεπε τέτοιες.

Ἡ μητρὶα ἀγρίεψε τότε ἀκόμα περισσότερο. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆρε καὶ ἔφτιασε μιὰ κούλουρα, γεμάτη ἄλτι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴ δώσῃ στὴν προκοπή της καὶ τὴν φῆ, μήπως καὶ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ δίαιτα.

Τὸ ὁρᾶν λοιπὸν πῆρε τὴν πεντάμορφην καὶ κλεινόντας τὴν μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴν κάμαρη τῆς ἔδωκε τὴν ὑψηλὴν κούλουρα νὰ τὴν φᾶ.

—Ἄν δὲν τὴν φᾶς, τῆς εἶπε, θὰ σ' ἀφῇ ἐγὼ μέσα κλειδωμένη σ' ὅλη σου τὴ ζωή! Ἀλλὰ καὶ τρεῖς αἰῶνες σὲ σῶναι!

Ἡ καμμένη ἡ πεντάμορφη, θέλοντας καὶ μὴ, ἔφαγε τὴν κούλουρα. Ἀρχισε ὅμως τότε νὰ διαπᾶ πολλὰ καὶ νερὸ δὲν ἔβγαλε μέσα στὴν κάμαρη γὰ νὰ πᾶ. ἔβλεπε λοιπὸν νὰ βῇ ἔξω, ἀλλὰ ἡ πόρτα ἦταν καλά κλειδωμένη. Ἡ πεντάμορφη τότε ἔβλεπε κάτω στὸ πάτωμα ἡμι-κλειδωμένη καὶ περιμένε τὸ θάνατον νὰ τὴ λυτρώσῃ.

Δὲν περᾶσε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ ἐκεῖ ποὺ ψυχολογοῦσε νὰ σοὺ φεγγολοῖσθῃ στὴ σκοτεινὴν τὴν κάμαρη ἕνα φῶς λαμπρὸ καὶ μὴ ἄλλο, μαρμαρένια παρουσιάστηκε, ἀπ' τὴν ὁποία ἔτρεχε χρυσόλινο καὶ χρυσοῦ νερὸ.

Ἡ πεντάμορφη σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω χαρούμενη γὰ νὰ πᾶ νερὸ καὶ νὰ σβύσῃ τὴ δίαιτα της, μὰ μόλις πῆρε τὸ χρυσοῦ τᾶσι ποὺ ἦσαν κρεμασμένον στὴ θύρᾳ γὰ νὰ τὸ γέμισῃ, ἕνας νέος καὶ ὠραίος ἀνδρὶς παρουσιάστηκε μπροστὰ της.

—Ὁμορφὴ μου κοπέλλα, τῆς εἶπε, δὸς μου λίγο νερὸ γιὰτὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίαιτα!

Ἡ πεντάμορφη, χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση, τοῦ ἔδωσε γεμάτὸ τὸ ποτήρι. Ὁ ἀνδρὶς ἀφοῦ ἔπινε, τὴν εὐχαρίστησε καὶ τῆς ξανάειπε:

—Τὴν εὐχὴ μου νᾶξῃς, κυρά μου καὶ ἀρχοντοπούλα μου! Κανένας νὰ μὴν μπορῇ νὰ σοὺ κάμῃ κακὸ. Βροντῆς καὶ ἀστράτες νὰ πέσῃ ἀπάνω σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σὲ ἀγγίξῃ, με κακὸ σκοπὸ.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ὠραίος ἀνδρὶς διαβάτης ἔγινε ἄφαντος. Ἡ πεντάμορφη ξαναπῆρε τὸ τᾶσι γὰ νὰ πᾶ νερὸ, δὲν, νὰ σοὺ καὶ παρουσιάσεται μπροστὰ της ἕνας λευκοφρεμένος γέρος μ' ἄσχημον μαρμαρῶνι.

—Δὸς μου, κυρά μου, λιγάκι νερὸ, τῆς εἶπε καὶ αὐτὸς, γιὰτὶ καὶ ἐγὼ ἡ καρδιά μου καὶ φλογίστηκε τὸ στόμα μου ἀπ' τὴ δίαιτα...

Ἡ πεντάμορφη, μὲ μεγάλη προθυμία, γέμισε τὸ χρυσοῦ τᾶσι καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ αὐτὸν τὸ ποτήρι. Κι' ὁ γέρος σὺν ἔπινε καὶ ξεδίφασε, τῆς εἶπε φερόντας:

—Τὴ δάκρυά σου μαργαριτάρια νὰ γίνονται, κυρά μου, καὶ ὅταν γέλις δροσὰ τραντάφυλλα νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ στόμα σου!

Ἡ πεντάμορφη ἀφοῦ ἔπινε τέλος καὶ αὐτὴ νερὸ καὶ ξεδίφασε, ἔπινε καὶ κοιμήθηκε...

Τὸ πρῶτὸ ἡ κακὴ μητρὶα μόλις ξύπνησε, πῆγε στὸ δωμάτιο γὰ νὰ

νὰ δοῇ πεθαμένη—ὅπως ἔλπιε—τὴν πεντάμορφην. Ἀλλὰ μόλις ἡ σκοτεινὴ ἀπότομα γὰ νὰ τὴν ξυπνήσῃ, ἄρχισε ν' ἀστράφει καὶ νὰ δροσινᾷ ὁλόγυρά της.

—Μὴ!... μὴ!... φῶναζε τρομαγμένη ἡ μητρὶα, δὲν σὲ πειράζω... δὲ θὰ σοὺ κάμῃ κακὸ!...

Τότε ἡ πεντάμορφη χαμογέλασε ἀγγελικὰ καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπ' τὸ στόμα της σωρὸς τὰ δροσὰ τραντάφυλλα!...

Ἡ μητρὶα τῆς, μ' ἕνα κορυφὸ μῖσος στὴ μάσῃ της καρδιά, τὴ ρώτησε τότε:

—Πὺς ἔγιναν ὅλα αὐτὰ; Πὺς σοὺ δώσαε αὐτὰ τὰ χαρίσματα, κυρά μου καὶ καλὴ μου;

Ἡ πεντάμορφη τῆς εἶπε ἀνυποφύσθη ὅλα δὲ σὺνέθησαν. Τὴν ἴδια βραδεῖα ἡ κακὴ μητρὶα, ἔφτιασε μιὰ δῆμα κούλουρα μ' ἄλτι, τὴν ἔδωκε στὴν κόρη της νὰ τὴν φᾶ καὶ τὴν κλειδῶσε στὸ ἴδιον δωμάτιο ποῦχε κλειδεῖ καὶ τὴν πεντάμορφην τὴν προηγούμενη νύχτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα παρουσιάστηκε καὶ σ' αὐτὴν ἡ ἴδια μαρμαρένια βροῦσι. Ἡ βασίλισσα σηκώθηκε διηραμένη νὰ πᾶ νερὸ. Μὰ μόλις γέμισε τὸ χρυσοῦ τᾶσι, παρουσιάστηκε μπροστὰ της ὁ πρῶτος διαβάτης:

—Κυρά μου, τῆς εἶπε, δὸς μου λίγο νερὸ γιὰτὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίαιτα.

Ἡ ἄσχημη βασίλισσα ὅμως ποῦχε σκληρὴν καρδιά καὶ λίγο μὴ, ἀπὸ τὸν ἀγριότητά της καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Φύγε ἀπὸ δὸ, ἀκαμάρη!... Ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴ δίαιτα καὶ θὰ σοὺ δώσω νὰ πᾶς πρῶτος!...

—Τ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ ο ακόλουθος 'Ανδρέας επανέλαβε στην 'Αρτέμιδα ντε Κάστρο, χωρίς να παραλείψει τίποτε, τα λόγια που ο Γαβριήλ είχε πει στην 'Αλφίρα και ο αυτόν πριν φύγει, με την πρόβλεψη πως δεν θα ξαναγύριζε. Περιέγραψε τις αγωνίες και τους διαταγμούς του νεαρού ευπατρίδου. Της είπε πως μετά την ανάγνωση της επιστολής της, ο Γαβριήλ φάνηκε στην αρχή σαν να ήθελε να μιλήσει και πως έπειτα απόρριψε σιωπηλός, αφήνοντας μόνο να του ξεφύγουν μερικά άδιστα λόγια.

Η αφήγηση του νεαρού ακολουθούσε δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μεγαλώνει την αγωνία και την αμυβόλεια της 'Αρτέμιδος.

Κύτταζε θλιβερά το μαύρο πέπλο που κρατούσε στα χέρια της, το μόνο και αληθινό σύμβολο του περρωμένου της. Φαινόταν σαν να το ρωτούσε και να του ζητούσε συμβουλή.

— Πάντως, έλεγε μέσα της, εν' όλο το δυό συμβαίνει: "Η ο Γαβριήλ έμαθε πως είνε αδελφός μου, ή έχασε πια κάθε ελπίδα και κάθε μέσο για να διαφωτισθ το κοινό μου... Δεν έχω παρά να διαλέξω ανάμεσα σ' αυτές τις δυό δυστυχίες... Ναι, το πράγμα είνε βέβαιο και δεν χωράει πια καμιά αλάνη... Μά, ο Γαβριήλ δεν θα μπορούσε να μου πει τί έμαθε... Μου επιστρέφει το λόγο μου... Γιατί... Γιατί δεν μου εμπιστεύεται τί σκοπεύει να κάνει στο μέλλον; 'Αχ! Αυτή η σιωπή του με τρομάζει περισσότερο απ' όλους τους ανδρώνους και τις απειλές...

Και η 'Αρτέμις άναρωτιόταν αν έπρεπε ν' ακολουθήσει το αρχικό της σχέδιο και να κλεισθή, για να μην ξαναβγί ξω αυτή τη φορά, σ' κανένα παριόν ή επαρχιακό μοναστήρι, ή, αν το καθήκον της ήταν να ξαναγυρίσει στο παλάτι, να ζητήσει να ξαναβί τον Γαβριήλ, να του αποσπάσει την αλήθεια για τα γεγονότα που παρελδόντος και για τα μελλοντικά σχέδιά του, και ν' αγωνισθ κοντά στο βασιλέα, τον πατέρα της, του οποίου ίσως ή ζωή διέτρεχε τώρα κινδύνους;...

Τόν πατέρα της;... Μά, ο 'Ερρίκος Β' ήταν τόχα πατέρας της;... Κι' αν δεν συνέβαινε αυτό, δεν θα γινόταν ή ίδια κόρη ένοχη εμπλοκής στον Γαβριήλ, δηλαδή τον αδελφό της που ήθελε να χτυπήσει και να τιμωρήσει τον βασιλέα; Τρομερό δίλημμα...

Μά, η 'Αρτέμις ήταν γυναίκα, γυναίκα προσηφ και μεγαλόθυμη. Και σκέφτηκε πως δτι κι' αν γινόταν, θα μπορούσε μια μέρα να μετανοήσει για την όλη της, ενώ με τη συνείδηση δεν θα συνέβαινε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα. Γι' αυτό, παρασυρμένη από τη φυσική της καλοσύνη, απόρριψε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι και, ως την ημέρα που θα λάβαινε καθησυχαστικές ειδήσεις για τον Γαβριήλ και για τα σχέδιά του, να μείνει κοντά στο βασιλέα και να τον προστατεύη... Ποιός έξερε μάλιστα αν δεν παρουσιάζταν ανάγκη που κι' ο Γαβριήλ ο ίδιος θα χρειαζόταν την επένδυσή της;... Θα γύριζε λοιπόν στο Παρίσι και όταν θα έφτασε ατόως που αγαπούσε, τον ένα από τον άλλο, θα κατέφευγε όριστικά τότε στο μοναστήρι, στους κόλπους του Θεού...

Αφού έλαβε την απόφαση αυτή, ή ηρωική 'Αρτέμις δεν έδιετασε καθόλου ν' εξακολουθήσει το δρόμο της προς το Παρίσι.

Έφτασε εκεί έπειτ από τρεις ημέρες και πήγε κατ' ευθείαν στο άντακτορο του Λούβρου, όπου ο 'Ερρίκος Β' την υποδέχτηκε με άπειρη χαρά και με όλη την πατρική του στοργή.

Μά, χωρίς να θέλη κι' ή ίδια, δέχτηκε τις εκδηλώσεις αυτές της αγάπης με κάποια θλίψη και ηγορότητα. Ο βασιλέας το ανέληψε αυτό και, καθώς θυμάται την κλίση της 'Αρτέμιδος για τον Γαβριήλ, όσους βρισκόταν μπροστά της, ένοιωσε κάποια άμνηστια και ταράχη. Τού φημψε πράγματα που θα προτιμούσε καλύτερα να λησμονήσει.

Γι' αυτό δεν τόλμησε πια να της κάνει λόγο για τον σχεδιαζόμενο γάμο της με τον Φραγκίσκο Μονγομοντε και, από της άφηνεως αυτής τουλάχιστον, ή 'Αρτέμις έμεινε σιωπηλή.

Είχε όμως πολλές άλλες έννοιες. Ούτε στο μέγαρο Μονγομοντε, ούτε στο παλάτι, ούτε πουθενά άλλο δεν είχαν φερικά νέα για τον ύποκομητα ντ' 'Εξμές.

Ο νεαρός ευπατρίδης είχε εξαφανιστεί. Μέρες, βδομάδες, μήνες ολόκληροι πέρασαν και του κάκου ή 'Αρτέμις προσπαθούσε να μάθι με κάθε τρόπο καμιά είδηση. Κανείς δεν ήξερε τί είχε απογίνει ο Γαβριήλ.

Μερικά όστόσο έλεγαν πως τον είχαν συναντήσει σιωπηλά και περιλυστο. Μά, κανέναν τους δεν είχε καταρρώσει να του μιλήσει, γιατί ο Γαβριήλ τους άπέφρανε πάντοτε... 'Εξ άλλου, όλοι τους διαφώνουσαν ως προς το μέρος όπου είχαν δει τον ύποκομητα ντ' 'Εξμές: 'Αλλοι έλεγαν πως τον συνάντησαν στο Φονταινεμπλώ, άλλοι στο

Σαιν-Ζερμαίν, άλλοι στις Βενσέν και άλλοι μέσα στο ίδιο το Παρίσι. Ποιά βάσι μπορούσε να δώσει κανείς σ' αυτές τις αντίκρουόμενες πληροφορίες;

Και όμως οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν δίκιο. Ο Γαβριήλ πράγματι, σπρωγμένος από μια τρομερή ανάγκη κι' από μια άλλη ακόμα πιο τρομερή, δεν έμεινε ούτε μια μέρα στο ίδιο μέρος. Μια άσκη άναγκη δράσεως και κινήσεως τον έδιωχνε από κάθε τόπο, μωσ μόλις έφτανε σ' αυτόν... Πεζός ή έφιππος, μέσα στις πολιτείες ή μέσα στις πεδιάδες, έπρεπε να τραβά ή άτελείωτη έμφορ, χλωμός και σκυθρωπός, όμως με τον αρχαίο 'Ορέστη, που τον καταδίωκαν ή Μαινάδες.

Πλανιόταν πάντα στους δρόμους, κάτω απ' τον ουρανό, και δεν έμπαυε ποτέ μέσα στα σπύτια, παρά όταν τον έσπρωχνε ή ανάγκη. Μια μέρα όστόσο, ο μαίτρ 'Αμβρόσιος Παρέ, ο οποίος είχε γνωρίσει ένταμιαξ στο Παρίσι, είδε να παρουσιάζεται στο σπίτι του ο Γαβριήλ. Τόν δέχτηκε με τιμές και μ' έγκαρδιότητα, σαν εγγιη κι' σαν φίλο.

Ο Γαβριήλ, σαν άνθρωπος που ξαναγυρίζει από μια χώρα μακρινή, ρώτησε τον διάσημο χειρουργό για διάφορα πράγματα, τα όποια όστόσο κανέναν στη Γαλλία δεν άγνοούσε.

Έτσι έμαθε ότι ο Μαρτέν Γκέο, ο οποίος ήταν πια καλά, έφτασε αυτή την ώρα να βρίσκεται στο δρόμο για να ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Έπειτα ζήτησε πληροφορίες για τον δούκα ντ' Γκιζ και τον σφετσό του κι' έμαθε πως ή πολιμική έπιχειρήσεις πηγαίνουν περίφημα. Ο Σημάριος βρισκόταν μπροστά στο Τιονβίλ, ο στρατάρχης ντ' Ταρ είχε κυριεύσει τη Δουγκέρη κι' ο στρατάρχης ντ' Ταβάν είχε κατακτήσει το Γκιν και τη χώρα του 'Οά. Δεν έμεινε πια στους 'Αγγλους σ' όλο το βασίλειο της Γαλλίας, παρά μια σπιθαμή γής μόνο.

Ο Γαβριήλ άκουγε σοβαρά και με ψυχρότητα τις ευχάριστες αυτές ειδήσεις.

— Σας ευχαριστώ, μαίτρ, είπε κατόπιν στον 'Αμβρόσιο Παρέ. Χαίρομαι μαθαίνοντας ότι, για τη Γαλλία τουλάχιστον, ή έπιχειρήσεις του Καλαά δεν έμεινε χωρίς άποτέλεσμα. 'Όστόσο, δεν ήθελα άλλο για να μάθω νέα... Μαίτρ, προτού σας θαμμάσω στο έργο σας, μαρς στο κρεβάτι των πληγωμένων, σ' έκουσα να μιλάτε με θαυμασμό για τη θρησκευτική μεταρρύθμιση... Έχετε άποτες, ύποβέτω, τις ίδιες άρχές;...

— Μάλιστα, κύριε ντ' 'Εξμές, άπάντησε σταθερά ο 'Αμβρόσιος Παρέ. Η επιστολή που έδωχέσε να μου στείλ ή μέγας Καλβίνος, διέλυσε και τις τελευταίες μου αμφοβολίες και είμαι σίγουρος ο πιο ένθουσιώδης όπαδός του.

— 'Ε, λοιπόν, μαίτρ, είπε τότε ο Γαβριήλ, θα δελήσετε να μιλήσετε στα φίλα σας έναν άνθρωπο με καλή θέληση;... Έμένα τον ίδιο;...

— Τό καθήκον μου είνε ν' άναγνωρίσω τις ψυχές και τα σώματα των όσων μου από τους πόρους των άπάντησε ο 'Αμβρόσιος Παρέ. Έμένα ολόκληρος έκούσας, κύριε ντ' 'Εξμές.

Έπ' αυτό δολόχλησε όφες κονδόνισμα μαζί. Ο 'Αμβρόσιος Παρέ φαινόταν όρημικός κι' εύχλωτος κι' ο Γαβριήλ γαλήνιος, θλιμένος και πενιθνός.

Τέλος, ο Γαβριήλ σηκώθηκε και, σφίγγοντας το χέρι του χειρουργού, είπε:

— Ευχαριστώ. Αυτή ή συνομιλία μου έκανε μεγάλο καλό... Άντα χωρίς δεν ήθελε ακόμα ο καρός για να μπορώ να λέω πως είμαι ντ' ένα Μεταρρυθμιστής... Προς το συμφέρον μάλιστα της θρησκείας πρέπει να περιμένω. 'Αλλοίως θα μπορούσα να σας ενθέσω σε καταλήξεις και σε συγκρατήσεις... Ξέρω τί λέω... Μά, καταλαβαίνω πως χωρίς σ' εσάς, μαίτρ, ότι οι μεταρρυθμιστές βαδίζουν πραγματικά στην όδο της αλήθειας και πιστεύω ότι είμαι στο έξης δικός σας... Χαιρετε, μαίτρ 'Αμβρόσιε, χαιρετε... Θά ξαναδωθούμε!...

Και ο Γαβριήλ, χωρίς να έξηγηθ ή περισσότερο, χαρέστηκε τον μεγάλο χειρουργό κι' έφυγε.

Κατά τις πρώτες μέρες του έπομένου μηνός Μαΐου του 1558, έναυαρουσιάζονταν, για πρώτη φορά από τότε που εξαφανίστηκε η στοργιώδης, στο μέγαρό του.

Ύψρχαν εκεί άρετά νέα. Ο Μαρτέν Γκέο είχε ξαναγυρίσει ντ' δεκατέτες ήμερών και ο Ζάν Πεκουά έμεινε εκεί από τριών μηνών μαζί με την εξαδέλφη του Βαβέττα, την όποια είχε κάνει σύζυγό του. Ναι, ο γενναίος όσος είχε παρεντεί την εξαδέλφη του, γιατί ή μόνο την αγαπούσε βαθιά, αλλά και γιατί ήθελε ν' άποκαταστήσει την τιμή της που την είχε προσβάλει ο άθλιος έκείνος 'Αρνό ντ' Τιλ...

Μια μέρα λοιπόν, καθώς ή 'Αλφίρα, το ζεύγος Πεκουά και ο Μαρτέν Γκέο κουβέντιαζαν φιλικά, ή πόρτα άνοιξε έξαφνα και, προς μεγάλη τους έκπληξη, προς μεγάλη τους χαρά, ο οικοδεσπότης, ο έποκομης ντ' 'Εξμές, μπήκε μέσα με βήμα όργιο και με όφες σοβαρότητα.

Μια κραυγή έσφυγε απ' τα στήθη όλων, κι' οι τέσσερες μαζί τάχτηκαν επάνω και περικύλισαν τον Γαβριήλ.

Μετά τις πρώτες διαχύσεις, ή 'Αλφίρα θέλησε να μιλήσει σ' αυτόν που δυνατό τον άποκαλούσε κύριο της, μά, που μέσα στα βάθη της καρδιάς της τον άνόμαζε πάντα παιδί της.

τον που δυνατό τον άποκαλούσε κύριο της, μά, που μέσα στα βάθη της καρδιάς της τον άνόμαζε πάντα παιδί της.

Τί είχε γίνει τόσον καιρός;... Τί είχε οθεί να κάνει τώρα;... Θα έμεινε επί τέλους όριστικά άνάμεσα σ' αυτούς που τόσο τον αγαπούσαν;...

Ο Γαβριήλ έφερε το δάχτυλό του στα χείλη του και με βλέμμα θλιβερό, μ' σταθερό, επέβαλε σιωπή στη στοργική 'Αλφίρα.

Ήταν φανερό πως δεν ήθελε ή δεν μπορούσε να έξηγησει τίποτε, ούτε για το παρελδόν, ούτε για το μέλλον...

Ο Γαβριήλ πέρασε το ύπολοιπο της ημέρας του άνάμεσα στους φίλους του και στους ύπηρέτες του, στοργικός και καλός προς όλους, μά χωρίς ν' άποπνήξει ούτε στιγμή τη μαύρη μελαγχολία που φαινόταν σαν να τον καταπιέζει.

Όσο για τον Μαρτέν Γκέο, ο όποιος δεν άφινε από τα μάτια του τον άγαπημένο του κύριο που τον είχε ξαναβρεί επί τέλους, ο Γαβριήλ τον μίλησε με πολύ ένδιαφέρον. Μά, καθ' όλη την ημέρα δεν του είπε τίποτε για την ύπόθεσιν που του είχε δώσει άλλάς και φαινόταν πως είχε λησμονήσει την ύποθεσιν που είχε άναλάβει να τιμωρήσει τον κλέφτη που όνομάτος και τη τιμή του, έξ αιτίας του όποιου τόσα είχε υποφέρει...

Ο Μαρτέν Γκέο πάλι σεδόταν τον κύριο του και δεν ήταν καθόλου έρωστης όποτε να του ύπενθυμίσει την ύποθεσιν του...

Μά, όταν ήρθε το βράδυ, ο Γαβριήλ σηκώθηκε και με τόνο που δεν έπαυόταν ούτε άντηρησι, ούτε άπάντησι, είπε:

— Πρέπει τώρα να ξαναφύγω!

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον Μαρτέν Γκέο, έπρόσθεσε:

— Γενναίε μου Μαρτέν, ένδιαφερόμην για σένα στους δρόμους μου και, άγνωστος καθώς ήμουν, ζήτησα πληροφορίες... Νομίζω μάλλον πως βρήκα να ζήνη της αλήθειας που σ' ένδιαφέρει... Δεν ξερόρα βλέπεις, τις ύποθεσεις μου...

— 'Ο! έξοχώτατε!... φώναξε ο έποκομης έντυχημένος και σαστισμένος.

— Λοιπόν, σ' επαναλαμβάνω — έξελόθηκε ο Γαβριήλ, συγκεντρώσα φρενές ένδειξεις και νομίζω πως βρήκα στο σωστό δρόμο... Μά, πρέπει να με βοηθήσετε και σύ, φίλε μου... Όλε αυτή τη βδομάδα για την πατρίδα σου... Μά μην πας κατ' ευθείαν έκει... Μετά ένα μήνα από σήμερα, ήρθο να σ' συναντήσω στη Λυών...

Έτσι θα συνεννοηθούμε για να δράσουμε μαζί...

— Θα σ' άκούσω, έξοχώτατε, άπάντησε ο Μαρτέν-Γκέο. Μά, ός τότε, δεν θα σ' ξαναδώ καθόλου;

— 'Οχι! 'Οχι!... Πρέπει να μείνω μόνος σ' αυτό το διάστημα... άπάντησε ζωηρά ο Γαβριήλ. Φεύγω πάλι... Μην προσπαθείτε να με κατήσετε, γιατί θα με ληψίστε χωρίς άποτέλεσμα... Χαιρετε, καλοί μου φίλοι... Μαρτέν, θυμήσου ότι σ' ένα μήνα πρέπει να βρίσκεσαι στη Λυών...

— Θα σ' περιμένω εκεί, έξοχώτατε! είπε ο έποκομης.

Ο Γαβριήλ άποκαρτέστηκε ξανάφρα τον Ζάν Πεκουά και τη γυναίκα του, έσφυσε μέσα στα χέρια της 'Αλφίρας και, κάπως πως δεν πρόσχε την όδύνή της καλής του παρμάνας, έφυγε πια για να ξαναρχισή τη ζωή του πλάνητος, στην όποια φαινόταν στο έξης καταδικασμένος...

XXXI

ΟΠΟΥ ΞΑΝΑΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΡΝΟ ΝΤΥ ΤΙΛ

Έπ' από έξη βδομάδες, στις 15 'Ιουνίου 1558, στο χωριό 'Αρνό, κοντά στο Ριέ, στην αλή του πιο όραίου σπιτιού του χωριού, ένας άνδρας καθισμένος σ' έναν πάγκο, άπλωνε τα κατασκευασμένα πόδια προς μια γυναίκα, ή όποια, γονατισμένη μπροστά του, του έλεγε τα παπούτσια.

Ο άνδρας φαινόταν κατουκυριασμένος, ενώ ή γυναίκα χαμογελούσε.

— Θα τελειώσης καμιά φορά, Βερτράνδη; έκανε ο άνδρας σκληρά έπειτα από τρία χρόνια, όποτε με κανείς έξω φρενών...

— Μά, τελειώσα, Μαρτέν! άπάντησε ή γυναίκα γλυκά.

— Τελειώσεις;... Χμ!... έκανε ο ψευτο-Μαρτέν. Πού είνε τώρα περυσία ν' αλλώζω;... Στοιχηματίζω ότι δεν φρόντισες να μου τά φρές ήλιθο πλάσμα, και θα μ' άφήσης ζυγιάλοιο δυό λεπτά τουλάχιστον...

Η Βερτράνδη έτρεξε μέσα στο σπίτι και, σ' μια στιγμή, έφερε όλο παπούτσια, τα όποια πέρασε μόνη της στα πόδια του άντρός της...

Ο άναγνώστης μας θα μάντευαν ότι ο σέζογος της Βερτράνδης δεν ήταν άλλος από τον περίφημο 'Αρνό ντ' Τιλ, ο όποιος είχε κλέψει τη θεία του Μαρτέν Γκέο κοντά στη γυναίκα του.

— Ετοιμάσεις λοιπόν το τραπέζι για νάφει να περιδρομάσει το σπυρτόλι σου; ρώτησε με λίγο ο 'Αρνό. Έχουμε, βλέπεις, σήμερα την έκλειτο των γάμων μας;...

— Ναι, Μαρτέν, έκανε όπως με διάταξες.

— Πήγες να προσκαλέσης και το δικαστή; ρώτησε ο τρομερός σέζογος.

— Ναι, Μαρτέν, είπε ή Βερτράνδη, και μ'ό άπάντησε ότι θα έκανε ένα μαρτυρία για νάφει στο τραπέζι...

— Τί θα πη αυτό; φώναξε ο Μαρτέν με όργη. Πρέπει νάφει... Πρέπει να ξαναπάς στο σπίτι του και να έπιμείνης για να σου ύποσχεθ ή όριστικά πως θάρθ... Πήγαινε άμέσως...

— Πήγαινε! άπάντησε ή Βερτράνδη, κι' έτρεξε έξω.

Ο 'Αρνό ντ' Τιλ την παρακολούθησε μια στιγμή με βλέμμα ίκανοποιημένο. Έπειτα εξαπλώθηκε τεμπέλικα στον πάγκο του κι' έβλεπε τα μάτια του με τη μακαριότητα του έγωιστού ανθρώπου, ο όποιος δεν έχει ούτε να φοβηθ ή, ούτε να έπιθυμή τίποτε.

Έτσι, δεν είδε έναν άνθρωπο, έναν ταξιδιώτη, ο όποιος άκοιμώπτας σ' ένα μαρσάτο, άποχωρούσε με δυσκολία στο δρόμο κι' ο όποιος, βλέποντας τον ψευτο-Μαρτέν Γκέο, στάθηκε μπροστά του:

— Συγγνώμη, σύντροφε, του φώναξε. Δεν ύπάρχει στο χωριό σας κανένα πανδοχείο για να φάω και να κοιμηθώ;

— 'Οχι, τού άπάντησε ο 'Αρνό, χωρίς να ταραχτή καθόλου. Πρέπει να πας στο Ριέ, που βρίσκεται δυό λεύγες μακριά από δώ, για να βρής πανδοχείο...

— Δυό λεύγες ακόμα! φώναξε ο ταξιδιώτης. Έυχαριστως θάβινω μια πιστόλα για να βρω άμέσως μέρος να φάω και ν' άναπαυθώ...

— Μια πιστόλα! είπε κάνοντας μια κίνηση ο 'Αρνό, ο όποιος στα χρηματικά ζήτηματα έμεινε πάντοτε ο ίδιος. 'Ε, λοιπόν, καλή μου άνθρωπε, μπορεί, αν θέλεις, να σου παραχωρήσω ένα κρεβάτι στο σπίτι μου... Όσο για το φαί, έχουμε σήμερα γλένη, κι' ένας άνθρωπος παραπάνω στο τραπέζι δεν θα φανή. Τί λες κι' εσύ;

— Έκείνο που λέω έγω, άπάντησε ο ταξιδιώτης, είνε ότι κοινοτώ να πλώ κάτω απ' την κούρσα και την πείνα...

— Τότε σύμφωνα, έλεε ο 'Αρνό. Θα μου δώσεις μια πιστόλα για τη φιλοξενία μου.

— Πάρε την προκαταβολικά! έλεε ο ταξιδιώτης.

Ο 'Αρνό ντ' Τιλ άνασπρόθηκε για να την πάρη κι' έβγαλε συγχρόνως το καπέλλο του που σκέπαζε τα μάτια του και το πρόσωπό του.

Τότε ο ξένος μύρεσε να δ ή την πάχη και να χαραιοηριστικά του. Τραβήχτηκε πίσω και φώναξε κατάπληκτος:

— Άνημέ μου!... 'Αρνό ντ' Τιλ!...

Ο 'Αρνό στην άρχή χλώμισε. Μά έπειτα συνερχόμενος, έλεε:

— Άνημέ σας έγω; Δεν σ' άγνωρίζω! Ποιός εστέ;

— Δεν με γνωρίζεις, 'Αρνό; Ξαναείπε ο άγνωστος. Δεν άναγνωρίζεις το γέρο θείο σου από τη μητέρα σου Καρμυόν Μπαρρό;

— Μά την πίστι μου, όχι! έλεε ο 'Αρνό. Ξεσπώντας σ' ένα θρασυ γέλιο.

— Όποτε με άρχεισαι κι' άρχεισαι συγχρόνως και τον έαυτό σου! Ξανάπε ο Καρμυόν Μπαρρό... Έον δεν είσαι που έκανες να πεθάνη από θλίψη στο Σαγκιά ή μητέρα σου, ή αδελφή μου, μια φτωχή χήρα που την έγκατέλειπες εδώ και δεκα χρόνια; 'Α! δεν μ' άναγνώ-

ρίζεις, μά σ' άναγνωρίζω έγω...

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' όσα μου λές! έλεε ο 'Αρνό ντ' Τιλ, χωρίς να τά πάχη καθόλου. Δεν όνομάζομαι 'Αρνό ντ' Τιλ μά Μαρτέν Γκέο και δεν είμαι από το Σαγκιά, αλλά από το 'Αρνό. Οι γέροι του χωριού μου με είπαν να γεννηθώ εδώ και μπόρουν να το υποστηρίξουν αυτό και, αν θέλεις να σ' άρχεισουν στην καρδιά, δεν έχεις παρά να μου έξαναλάβεις όσα μου έλεες από όλιγο μπροστά στη γυναίκα μου Βερτράνδη και όλους μου τους συγγενείς.

— Τη γυναίκα σου! Τους συγγενείς σου! έκανε ο Καρμυόν Μπαρρό κατάπληκτος. Συγγνώμη! Μήπως γελώστικα; Μά όχι! Έίνας άδύνατος!... Μια τέτοια όμορφος!...

— Σίγουρα έχεις γελώστικα, καλέ μου άνθρωπε! έλεε ο 'Αρνό. 'Εξ άλλου ή άκούσης και θα όης σε λίγο τους συγγενείς μου...

— Αφού είν' έτσι, τού άπάντησε ο Καρμυόν Μπαρρό, ο όποιος είχε όχλησι να πείθεται, μπορείς να περηφανεύσαι για την όμορφότητά σου με τον άνημέ μου 'Αρνό ντ' Τιλ...

— Από σένα το μαθαίνω αυτό! άπάντησε σαρκαστικά ο 'Αρνό. Σου είπα ότι μπορείς να περηφανεύσαι γιατί μοιάζει με τον άνημέ μου. Μά όχι!... Δεν ύπάρχει λόγος να χαμπαίσις που μοιάζεις μ' ένα τέτοιο κατεργάρη... Αρκαλώς δε, τώρα που μιλάς δεν θα είνε ζωντανός πια, γιατί θα τον έχουν κρεμάσει από καιρό τον άθλιο!...

— Έτσι λές; ρώτησε ο 'Αρνό ντ' Τιλ με κάποια πίκρα.

— Είμαι όδωσος γι' αυτό, κύριε Μαρτέν Γκέο, έλεε ο Καρμυόν Μπαρρό με πεποίθηση. Αυτό έξ άλλου δεν πιστεύω να σ' διασώσουν, αφού δεν είσαι ο 'Αρνό ντ' Τιλ.

— Αυτό δεν μ' ένδιαφέρει καθόλου, έλεε ο 'Αρνό.

— 'Α! κύριε!... Ποιός φρενός δεν είπα μπροστά στη μητέρα αυτού του κακοήγομαρου ότι είμαι εύτυχης που δεν παντρεύτηκα και δεν έκανα τέτοια παιδιά που ή άτιμίασαν τ' όνομά μου και τα κατέστρεφαν τη ζωή μου...

— Άμέσως μια σένη πέρασε απ' το μυαλό του 'Αρνό: 'Αφού ο θείος μου δεν έχει παιδιά, δη ή κληρονομία του πέφτει σ' εμένα...

— Τί συλλογίζεσαι, κύριε Μαρτέν Γκέο; ρώτησε ο ξένος.

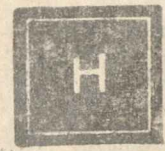
— Σκέτομαι ότι, παρ' όλα όσα λέγατε, θα έσωστε εύτυχης σ' όμοια αν είχατε ένα γιο, για να μη σας κληρονομήσει αυτός ο άθλιος άνημές σας, αν, έννοείται, τη θέλεις...

(Άκολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN JACQUES BERNARD

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ

ΤΑΝ μιὰ ὁμορφὴ μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, 'Ο ἥλιος ἔλαμπε χλιαρὸς καὶ ὡς μεσογειακὸς, καὶ ἡ γῆ σκόρπιζε στὸν ἀέρα τὶς φθινοπωρινὲς εὐωδίες της.

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ, ἀφ' οὗ πῆρε τὸ πρῶτο-μά του στὸ πρεσβυτερίο του, ἀποκατέστησε τὸν ὑπαρξιακὸν καὶ τράβηξε μὲ τὰ πόδια γιὰ τὸ γειτονικό χωριό, στὸ ὁποῖο ἔμενε μονάχη τῆς στὸ οικογενειακὸν τους σπιτάκι ἡ χήρα μητέρα του...

Παρ' ὅλες τὶς ἱκεσίες τοῦ γιου τῆς, δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν πόλιν, στὴ μητρόπολιν τῆς ὁποίας ἦταν ἀπὸ χρόνια ἐφημέριος σεβαστὸς καὶ ἀγαπημένος ἀπ' ὅλους, ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ... Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ σπιτάκι τῆς, τὸν κῆπο τῆς μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ ἀγαπητὰ τῆς πουλερικά...

Αὐτὰ ξανασχεφτόταν ὁ κύριος ἀββάς—καθὼς συγοπερατοῦσε τώρα στὸ μυρμινομένο παραθαλάσσιον μονοπατάκι—καὶ ἕνα χαμόγελο ἀγάπης φάτιζε τὸ ἀγαθὸν τοῦ πρόσωπο, στὴ θύμησιν τῆς γοητείας μητέρας του. Σὲ λίγο θὰ δοκίμαζαν κοντὰ τῆς, θὰ τὴν ἐσφίγγε γλυκά στὴν ἀγκαλιά του, καὶ ἔπειτα φιλώντας τὴν πολλὰς φορές, θὰ τὴν μάλωνε γιὰ τὴν ἀσπαρνήσιμη ἐπιμονή τῆς νὰ μὴν ἐννοῇ νὰ ξεκολλᾷ ἀπ' τὸ μικρὸ τῆς χωριό.

Ἐξαιρετικὰ, ἐνὸς περαστικοῦ, ἀποροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του, εἶδε μπροστά του κάποιον ὑπόπτον ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος τοῖφραζε τὸ δρόμον, ἔτσι καθὼς ξεπετάχθηκε ἀπὸ τοῦ ἀπὸ μερικὸς θάμνου...

Ὁ ἀνθρώπος αὗτος ἦταν γλυκίος, ἀναμειβόμενος, καὶ ἡ ταραχή του ἦταν τόση, ὥστε τὰ μάτια του πεταγόντουσαν τρομαγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες του.

Ὁ ἀββάς γιὰ μιὰ στιγμή τὰ ἔχασε. Συνήλθε ὅμως ἀμέσως, βλέποντας τὸν ἀγνωστο νὰ τὸν κυττάζῃ ἱκετευτικά καὶ μ' ἀπελπισία.

Τὸν πλησίασε τότε καὶ μὲ φωνὴ γαλήνια καὶ γεμάτη πατρικὴ ἐνδιαφέρον, τὸν ρώτησε :

—Υποφέρετε, τέκνον μου;... Μήπως σὰς συμβαίνει τίποτε, στὸ ὁποῖο νὰ μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω;... Μιλήστε μου ἀφοῦ, δίχως νὰ διατάξετε καθόλου...

Ὁ ἀγνωστος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀποκρίθηκε διστακτικὰ καὶ σιγαλὰ :

—Βλέπω πὼς εἴστε κληρικὸς, πάτερ μου... Θάθελα νὰ ἐξομολογήθω, γιὰ νὰ ἐλαφρύνω κάπως τὴ βαρεὶά συνειδήσεώς μου...

Ὁ ἀββάς διέσπασε λίγο. Μιὰ τέτοια ἐνόχλησις, αὐτὴ τὴν ὥρα τοῦ χαλῶσε βίαν του καὶ σκέψατο. Μὰ βλέποντας τὸ ἱκετευτικὸ βλέμμα τοῦ ἀμνηστὸς ἐκείνου, ἐννοῶσε στὴν ψυχὴν του ἡλικία τὴν γιὰ ἐνοχὸν διαταγῶν του, καὶ φηδύρισε :

—Ἐλάτε μαζί μου... Ἡ ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ εἶνε κοντὰ μας... Θὰ εἴμαστε μόνον ἐκεῖ...

Περπάτησαν λίγη ὥρα καὶ τὰ πρῶτα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ φάνηκαν μπροστά τους. Μὰ μόλις τὰ ἀντίκρισε ὁ ἀγνωστος, ταράχθηκε τόσο πολὺ, ὥστε κόλλησε πλάι στὸν ἀββά, σὺν τῇ ἡδέει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπ' τὰ πόδια του... Καὶ μόνον, ὅταν στὴν μισοδμητὴ ἐκκλησίᾳ, λιγότερον κάπως ἡ ταραχὴ του, ἀρχισε ν' ἀνασπᾷ ἀνασφιγμένως...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ χάθηκε ἀμέσως στὸ ἐξομολογητήριον καὶ εἶπε :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ βίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ δεβαιώθῃ, ὅτι δὲν εἶμαι κακογυρός... Τὸ θέλω τότε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ θέλω... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, πὼς δὲν ἔχω κακὴ ψυχὴ... Κι' ἔτσι θὰ μὲ συγχωρήσετε, γιὰτὶ ἀν' ὅσον ἀπὸ δὴ μὲσα, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας, θὰ πάω ἀμέσως στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ... Ὡ, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Πῶς ν' ἀρχίσω, Θεέ μου;...

Ὁ ἀββάς ἀρχισε νὰ τρεῖν, κυριευμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μι' ἀνεξήγητὴ ταραχή.

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Ἦσουν ἐργάτης ἀπὸ χρόνια πολλὰ σ' ἕνα ἐργοστάσιον τῆς Βοε-στῆς... Μιὰ μέρα ὅμως κίναμε ἀπεργία, καὶ γιὰ τιμωρία ἀπολύθηκα-με δύν... Φωνάζαμε... Κλαίσαμε στὸ νομόρχην καὶ στὶς ἄλλες ἀρχές τοῦ τόπου, μὰ τὸ ἐργοστάσιον ξαναπῆρε στὴ δουλειά μονάχα τοὺς παντρεμένους καὶ αὐτοὺς ποὺ ἦσαν προστάται ὁικογενεῶν.

...Ἐγὼ ἦμουν μόνος στὸν κόσμον, καὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν θέλησαν νὰ μὲ ξαναλάβουν... Μ' ἔδιωξαν ὀριστικά... Πέρασαν μέρες... Πέρασαν ἐβδομάδες, μὰ δουλειὰ δὲν εὕρισκα πονθέντα. Πενήσα...

Δυστύχησα... Κυλίστηκα στὴν ἀνέχεια καὶ μὲ τρελλάναν ἡ στερή-

σεις...

...Πῆρα τὰ χωριά μπροστά, ἀτελειμένους ἀπ' τὶς πόλεις... Δουλεύα καθε τόσο ὅπου μόνον δουλειὰ—ποτέ κόνοντας βίαν καὶ πῶς κουβαλάντας γεννήματα ἀπ' τὰ χωράφια στὶς ἀποθήκες—μὰ μὴς κέρδιζα τὸ ψωμί μου ὅποτε ἀπὸ ὀλομερὴν βαρεῖα καὶ κοιπαστὴν ἐργασία...

...Μὰ τελειώσαν τ' ἀλώνια, πέρασε καὶ ὁ τρύφος καὶ ἡ ἀνάδοξος ξανάρχισε πάλιν... Πεινοῦσα... δὲν εἶχα ἀντολή... τὰ ρούχα μου ἔχαν κοινελλιστεῖ...

...Ἐνῶ λοιπὸν γύριζα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὺν σκόλῃς πενησμένους, ἀοιγμένους ἀλάνθια ἀπ' τὰ σπιτία ὅπου ζητοῦσα ψωμί, ἔφτασα σήμερὰ κατὰ τὸ μεσημέρι—πρὶν μιὰ ὥρα σχεδὸν—στὸ χωριό αὐτό...

...Ἐλχα τρεῖς μέρες νὰ δῶ μὴ μὴν ἀπὸ τὸ σπέρμα μου, καὶ ἡ πικρὰ μαζὺ μὲ τὴν κοῦρασι εἶχαν μονάδιαι τὸ μυαλό μου, μὲ τρελλάναν καὶ μὴν παρᾶνιναν τὸ κορμί...

...Ἐξαιρετικὰ εἶδα τότε μπροστά μου, στὴν ἄλλῃ ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ, ἕναν λευκὸ σπατάκι, πετριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα περιδῶλ. Μὰ γρη-τὴν ὁποία εἶδα ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρον—δοκίμαζαν σὲ μιὰ καμῆ-τὸν σπιτιοῦ καὶ ἔσφραζε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ τραπέζι γιὰ νὰ φαῖ...

Καί... Μὰ ἐδῶ ὁ ἀγνωστος σταμάτησε ἀπὸτομα, γιὰτὶ εἶδε ἔξωθεν νὰ ξεπερᾶται ἀπ' τὸ ἐξομολογητήριον ἡ κατὰχλωση ὑπερῆ τοῦ ἀββά. Κι' ἐνῶ τὸν κυττοῦσε σαστισμένος, ὁ ἀββάς τραίλιζε μὲ κύμα :

—Ἐνα λευκὸ σπατάκι, εἶπε, μὲ περιδῶλ;...

—Ναί, πάτερ μου... Γιατί;... Γιατὶ ρωτᾷτε ἔτσι τρομαγμένως;...

—Τίποτε... Τίποτε, τέκνον μου... Ἐξομολογήσατε τὴν ἐξομολο-

σί σας...

Ὁ ἀγνωστος ἀνάσανε βαρεῖα, καὶ ἔξακολουθῆσε :

—Πλησίασα, τότε, πάτερ μου, στὸ παράθυρον, καὶ μὲ κομψὴ φωνὴ ζήτησα ἀπ' τὴ γοητεία λίγον ψωμί γιὰ ἐλεημοσύνην... Καθὼς ὅμως ἐκείνη γύρισε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ εἶδε, φοβήθηκε φωνητὰ ἀπ' τὴν ἀγρία ὀνὴ μου, καὶ θάνατος ἐν ἑ-

φωρητὸ λαχτάρος μου φώναξε ἀπὸτομα: Φύγε... Φύγε ἀπὸ δὴ ἀμέσως...

...Θόλωσε τότε τὸ μυαλό μου, πάτερ μου, ἀκόμῃ περισσότερο... Πῆρα σὺν λυσσῇ μέσα στὸ δοματίον, τὴν ἔπασα ἀπ' τὸ λυ-

μὸ καὶ τὴν ἐσφάξα δινατὰ μὲ μαχίρι... Μὰ μὴς εἶδα τὸ αἷμα νὰ θάνατ ἀπ' τὰ ρουθόλια τῆς, φοβήθηκα καὶ μετάνοια τόσο παλὴ ὥ-

στε ξεχνώντας ν' ἀρπάξω ἕνα καρβεῖο ψωμί ποὺ δοκίμαζαν στὸ τραπέζι, ἔφραγα σὺν τρε-

λὸς χτυπώντας τὸ στήθος μου μὲ φωνήν...

...Σὲ λίγη ὥρα σὰς ἀντίκρισα, πάτερ μου...

Ὁ ἀγνωστος σταμάτησε λαχναρμένως, ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ὅμως δὲν ἔβγαλε μιλίαν.

Χλωπὸς σὺν πτόμα, μουκνόμενος ἀπὸ πῆρ-μένο ἰδρώτα, εἶχε σπρώσει τὰ μάτια του πρὶν καὶ ψιθύριζε μὲ πόνο κάπως προσεγγίζοντι...

Ποὺ δὲν ξανάχε νοιώσει τὴν ἀγόνια ποινῶν, ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ ἡ ἀδελφότης γιὰ τὴν ζωὴ τῆς φτωχῆς καὶ ἀγασμένης μητέρας ποὺ τὸν εἶχε κεραινωσέναι... Δὲν ἔφερε τί νὰ κατ...

...Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὁ ἀββάς ντὲ Τρεγκονέκ ἔβγαλε μιλίαν...

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ βίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ δεβαιώθῃ, ὅτι δὲν εἶμαι κακογυρός... Τὸ θέλω τότε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ θέλω... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, πὼς δὲν ἔχω κακὴ ψυχὴ... Κι' ἔτσι θὰ μὲ συγχωρήσετε, γιὰτὶ ἀν' ὅσον ἀπὸ δὴ μὲσα, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας, θὰ πάω ἀμέσως στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ... Ὡ, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Πῶς ν' ἀρχίσω, Θεέ μου;...

Ὁ ἀββάς ἀρχισε νὰ τρεῖν, κυριευμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μι' ἀνεξήγητὴ ταραχή.

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ βίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ δεβαιώθῃ, ὅτι δὲν εἶμαι κακογυρός... Τὸ θέλω τότε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ θέλω... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, πὼς δὲν ἔχω κακὴ ψυχὴ... Κι' ἔτσι θὰ μὲ συγχωρήσετε, γιὰτὶ ἀν' ὅσον ἀπὸ δὴ μὲσα, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας, θὰ πάω ἀμέσως στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ... Ὡ, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Πῶς ν' ἀρχίσω, Θεέ μου;...

Ὁ ἀββάς ἀρχισε νὰ τρεῖν, κυριευμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μι' ἀνεξήγητὴ ταραχή.

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ βίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ δεβαιώθῃ, ὅτι δὲν εἶμαι κακογυρός... Τὸ θέλω τότε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ θέλω... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, πὼς δὲν ἔχω κακὴ ψυχὴ... Κι' ἔτσι θὰ μὲ συγχωρήσετε, γιὰτὶ ἀν' ὅσον ἀπὸ δὴ μὲσα, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας, θὰ πάω ἀμέσως στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ... Ὡ, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Πῶς ν' ἀρχίσω, Θεέ μου;...

Ὁ ἀββάς ἀρχισε νὰ τρεῖν, κυριευμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μι' ἀνεξήγητὴ ταραχή.

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ βίαν ἀπ' τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ δεβαιώθῃ, ὅτι δὲν εἶμαι κακογυρός... Τὸ θέλω τότε νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ θέλω... Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε, πὼς δὲν ἔχω κακὴ ψυχὴ... Κι' ἔτσι θὰ μὲ συγχωρήσετε, γιὰτὶ ἀν' ὅσον ἀπὸ δὴ μὲσα, χωρὶς τὴν συγγνώμην σας, θὰ πάω ἀμέσως στὴ θάλασσα νὰ πνιγῶ... Ὡ, πὼς νὰ σὰς τὸ πῶ;... Πῶς ν' ἀρχίσω, Θεέ μου;...

Ὁ ἀββάς ἀρχισε νὰ τρεῖν, κυριευμένος καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ μι' ἀνεξήγητὴ ταραχή.

Ὅσο, καθήκοντα ὅσο μποροῦσε τὸν ἀγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀρχισε νὰ λέει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς :

—Πέστε μου τώρα, τέκνον μου, τί σὰς συμβαίνει... Ἐλαφρώστε τὴν ψυχὴν σας ἀπ' τὰ ἀμαρτήματά της, καὶ βασιστεῖτε στὴν ἀπέραντη ἐπέκεινα τοῦ Κυρίου... Σὰς ἀκούω...

Γονατισμένος μὲ συντριβὴν στὶς ψυχρὲς πλάκες, ὁ ἀγνωστος ἀρχισε νὰ μουμουρίζῃ μὲ φωνὴ πνιγμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ πικρὴν τάνανος :

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πὼς ἔγινε αὐτό... Τὰ μυαλά μου κοντείνουν νὰ σαλεύουν... Μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΑΥΡΗ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΤΑΝΙΑΝ»

ΠΟ τὸ λιμάνι τῆς Μαρτίνικας τὸ ὑπερωκεανεῖο «Ἀρτανιάν» παρέλαβε μὴ ὁμορφὴ μαύρη κυρία καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, ἕναν συμπληρωτικὸ νέγκρο μὲ χανσὰ γυαλιά, τὸν κ. Γράκχος Μοντετροῦ, τμηματάρχῃ τῆς γενικῆς διοικήσεως τῆς Νέας Κωλιδονίας.

Ὁ κ. Γράκχος Μοντετροῦ, σὺν Γάλλος ὑπάλληλος, ταξίδευε πρώτη θέσι καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλὸς φίλος μ' ἑαυτοὺς ἐπαύτως, πὺν ἐρχόντουσαν ἀπὸ τῆς Μασσαλίας καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα λιμάνια τῶν Ἰνδιών.

Ὅσο γὰρ τῆς κυρίας, τὴν κ. Μοντετροῦ, ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ κατέκτησε κ' αὐτὴ τὴ συμπάθεια τοῦ κόσμου. Ἐδειχναν ὅλοι εὐλαβικὴ θαυμασμό γιὰ τὴν ἐξωτική ὁμορφιά τῆς καὶ τὴν παρόξυνε κ' ἀκατανίκητη γοητεία τῆς.

Οἱ ἐπιβάτες τοῦ ὑπερωκεανείου ἄρχισαν τώρα νὰ διασκεδάζουν μὲ περισσότερη εὐθυμία καὶ τὸ μονότονο ταξίδι στὴς θάλασσες τοῦ Ἰσημερινοῦ ἔπαψε πρὶν νὰ εἶνε κουραστικὸ κ' ἀδιάφορο.

Μιά νύκτα λοιπὸν, ὅποτε ἀπὸ τὸ δεινὸν, ἡ ὁμορφὴ κ. Μοντετροῦ, ἀφοῦ ἐχόρευε στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου ὡς τὰ μεσάνυχτα, ζαλιζομένη λίγο ἀπὸ τὴ σαιμπάνα, θέλησε νὰ κατεβῇ κατόπιν στὴν καμπίνα τῆς, γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀποτραβηθεῖ σιγά-σιγά καὶ σὲ λίγο ἡ γέφυρα ἀπέμεινε σκοτεινὴ καὶ ἄρημη.

Ἡ μαύρη κυρία, μὲ μὴ ἐξωτικὴ τουαλέττα ἀπὸ ρῶς κρέμ ντὲ σὺν κ', ἕνα μεγάλο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια, κατέβηκε μόνη τῆς. Στὸ βάθος τοῦ πλοίου καὶ δὲν ἔβλεπε πρὸς τὴν πύλην τοῦ πλοίου καὶ συλλογίσθηκε ἔξωφρα, ὅτι ἐκεῖ πέρα ἴσως νὰ εὕρισκε λίγη δροσιά.

Ἐκῆκε μὴ ἀνυπόφορη ζέστη.

Προχώρησε λοιπὸν, πέρασε μερικὰ σχοινιά, σκάνταψε διὰ φορὴς στὴς χοντρές ἀλυσίδες κ' ἔπειτα βρέθηκε ἔξωφρα μὲσα σὲ σκοτεινὰ στὸ ἔρημο κατὰστροφία τοῦ ὑπερωκεανείου. Ἐκεῖ φουστὸς ἕνας δροσερὸς ἀέρας κ' ἡ μαύρη κυρία ἀκούμπησε στὸ παρκατέτο, κυττάζοντας τ' ἄστρα πὺν καθορμιζόντουσαν στὴν ἀκίνητη θάλασσα.

Τὰ μάτια τῆς σὲ λίγο συνήθισαν στὸ σκοτάδι. Εἶδε τότε πῶς βρισκότανε κοντὰ σὲ μὴ σκάλα, πὺν χανότανε στὰ βάθη τοῦ πλοίου καὶ πὺν θὰ ὀδηγοῦσε δίχως ἄλλο στὴς μηχανές ἢ στὰ καζάνια. Ἐπέρασε ἔτσι ἕνα τέταρτο τῆς ὁδοῦ κ' ὅταν γνέπτε σὲ τὸ καμπανάκι γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς βάρδιας, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς σκάλας ἐκείνης ἀνέβηκαν μερικοὶ ἄνδρες τοῦ πληρώματος καὶ χάρηκαν γρήγορα μὲς στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα, τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ἀνέβηκε ἕνας ἐνθουσιασμένος ναυτικός. Στάθηκε μὴ στιγμὴ ἀναμένοντας βαθεῖα τὸν καθαρὸ ἀέρα κ' ὅποτε προχώρησε ἀργὰ καὶ πῆγε κ' ἀκούμπησε κ' αὐτὸς δίπλα τῆς, κυττάζοντας τ' ἄστρα.

Ἡ μαύρη κυρία, δίχως νὰ κινηθῇ διόλου, τὸν κύτταξε λοξὰ κ' ἕνα κρινὸ βλέμμα. Ἦσαν ἕνα γερό παλληκάρι, καμμιὰ τριανταριά χρόνων, ἕνας θεριακτὴς δίχως ἄλλο, μὲ τὸν κορμὸ γυμνὸ καὶ λεοσμένο ἀπ' τὰ κάρβουνα.

Ὁ θεριακτὴς ὅποτε ἀπὸ λίγα λεπτὰ, τὴν κύτταξε ἀπονήρευτα καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀδύλτητα:

— Ὁμορφὴ νύκτα, ἔ;

Ἐκείνη δὲν τόλμησε νὰ τοῦ μιλῇ. Ἐπειτα ὁμοῦ συλλογίσθηκε, ὅτι ἦταν σκοτεινὰ ἐκεῖ πέρα κ' ὅτι ἴσως ἐκεῖνος δὲν θὰ εἶχε προσέξει τὴν τουαλέττα τῆς. Θὰ νόμιζε πὺν ἦταν καμμιὰ καμαριέρα ἢ καμμιὰ ἐπαύτως τῆς τρίτης θέσεως. Τῆς ἄρσε λοιπὸν ἡ ἀπόρρητη αὐτὴ περὶ τῆς καὶ κυττάζοντας τὸν τώρα στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

— Δὲν φοβάσαι μὴ κινῶσεις; ἔτσι πὺν εἶσαι γυμνός;

— Εἰμαι συνηθισμένος, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Πρὶν κοιμηθῶ, παίρνω πάντα ἕνα κορὸ ντύσις... Πηγαίνετε στὴ Νομεία;

— Ναί... Τὴν ἔφερε;

— ἔχω περάσει τρεῖς φορὲς μὲ τὸ «Ἀρτανιάν». Δὲν εἶνε ὁμορφὸ λιμάνι, μὴ εἶνε καλὸκαρδὸς καὶ τρελλὲς γυναίκες... Εἰσαίτε ἀπὸ τὰ νησιά;

— Ὁχι. Γιατί;

ΤΟΥ PIERRE DAY

— Ἀπὸ τὸ χροῖμα σας νόμισα πὺς...

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Εἰμαι μὴδὰ, τοῦ εἶπε. Κατάγομαι ὁμοῦ ἀπ' τὴν Ἀφρική...

Δὲν σὰς ἄρσεον ἡ μαύρη κυρία;

— Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει ἐμένα... Σὰς εἶπα, ὅτι βρισκώ τίς γυναῖκες τῆς Νομείας καλὸκαρδὸς. Καταλαβαίνετε λοιπὸν...

Ὁ θεριακτὴς πῆγε τώρα πὺν κοντὰ τῆς, τὴν κύτταξε καλύτερα στὸ πρόσωπο κ' ἀπάντησε τῆς εἶπε:

— Εἶσαι ὁμορφὴ, τὸ ἔρεεις;...

Ἡ μαύρη κυρία γέλασε πάλι μὲ τὸ δροσερὸ γέλιο τῆς.

— Γελᾷς ὁμορφα, τῆς εἶπε. Μ' ἄρσεις;...

Ἐκείνη ὁμοῦ ἄρχισε νὰ φοβάται. Αὐτὸ τὸ ὁμορφο παλληκάρι ἦταν πὺν ἐπικίνδυνον. Κ' ἦταν μόνη, ὁλομόνη μὲσα στὰ σκοτεινὰ.

Ὁ θεριακτὴς, σὺν λίγο, ἀνασηκώθηκε, ἔτοιμος νὰ φύγῃ.

— Φεύγεις; τὸν ρώτησε δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

— Καρὸς γὰρ ἔβην...

— Μὴ φεύγεις ἀκόμα... τοῦ ξανάειε δειλά.

— Τί παρᾶξεν πὺν εἶσαι!... Σ' ἄρσει ἡ συντροφιά μου;

— Ναί...

— ἔ, τότε λοιπὸν μένω...

Καὶ στηρίχθηκε πάλι στὸ παρκατέτο, πὺν κοντὰ τῆς αὐτῆς τῆς φορῆς.

Ἡ μαύρη κυρία ἐννοήθηκε τώρα τὸ σῶμα τοῦ κ' ἀκούμπησε στὸ δὸς τῆς κ' ἡ καρδιά τῆς ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ δύναμι.

Ἐκείνος κατάλαβε τὴν ταραχὴ τῆς, πέρασε ἀπὸ τὸν τῆς χεῖρ πὺν στὴ μέση τῆς, τὴν ἐσφίξε ἐπάνω τοῦ καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι ὁμορφο κορίτσι!...

Μὰ ἐκείνη, μὲ μὴ ἀπελπιστικὴ προσπάθεια, τοῦ ἔφραξε τὸ σῶμα μὲ τὸ χεῖρ τῆς καὶ δὲν τὸν ἄρσε νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ὁ θεριακτὴς ὁμοῦ θύωσε.

— Μὰ τί λοιπὸν; ἦδεις νὰ παῖξες μόνον μαζί μου;...

Ἡ μαύρη κυρία δὲν τὸν ἄρσε.

Ἐκείνη δὲν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

— Μὴ θυμῶνεις, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἄρσει νὰ μὴ κοροϊδεύουν ἡ γυναῖκες! Τ' ἔκοις, μικροῖα μου;

Καὶ τὴν ἔσφριξε πὺν πὺν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἀντὶ τῆς, γιὰ τῆς εἶχε περάσει πάλι ἡ ζέση τῆς σαιμπάνας καὶ καταλάβαινε τὰ ῥα πὺν κινδύνει καὶ τὴν γὰρ εἶχε κάνει νὰ μιλᾷ σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο...

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χεῖρα του κ' ἕνα βαθὺ καὶ πνιγμένο ἀναφυλλήτο.

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ἐνας Γάλλος ἀνθυπάρχος μετετέθη κάποτε ἀπὸ ἕνα σύνταγμα ὑπαικού σὲ ἄλλο. Ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματος, σὲ ὅποιο ἀνέχετο πρῶτα, συνέστησε τὸν Γάλλο ἀνθυπάρχο στὸν νέο συνταγματάρχῃ του, ἐκθειάζοντας τὴν εὐφυΐα του καὶ τὴν μόρφωσίν του καὶ πληροφοροῦντας τὸν συγγενῶς, ὅτι τὸ μόνον ἐλάττωμα πὺν εἶχε ὁ νέος ἐκεῖνος ἀξιωματικός, ἦταν ἡ μανία του νὰ στοιχηματίζῃ.

Ὅταν πῆγε στὸ νέο του σύνταγμα, ὁ νεαρὸς ἀνθυπάρχος ἔβρινε εὐμενέστατα δεκτὸς ἀπ' τοὺς συναδέλφους του. Ἐπεκράτει μάλιστα τότε συνηθεῖα, ὅταν σ' ἕνα σύνταγμα ἐτοποθετεῖτο κινεῖνος νέος ἀξιωματικός, νὰ δίδεται πρὸς τὴν τὴν ἐπίσημο γεῖμα, σὲ ὅποιο νὰ παρευθάνωνται ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ πρῶτος-πρῶτος ὁ συνταγματάρχης.

Ἐδόθη λοιπὸν ἕνα τέτοιο γεῖμα καὶ πρὸς τὴν τὴν Γάλλου ἀνθυπάρχου.

Κατὰ τὰ ἐπιδόματα, ὁ συνταγματάρχης σήρωσε τὸ ποτήρι του κα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Κουλίγιν είχε υποσχεθεί στο Ρασπούτιν, ότι θα του έφερνε εκείνο το βράδυ νέες και δροσερές γυναίκες της άνωτάτης άριστοκρατίας.

Η γυναίκες αυτές θα ορχόντουσαν την ώρα που σούπε, μα θα διατηρούσαν τις μάσκες τους.

Αυτή η μασκαράτα άρεσε στο Ρασπούτιν και την είχε παραδεχθεί μ' ένθουσιασμό. Το σούπε ήταν χαρούμενο μέσα στο μέγαρο του καναλιού Φοντάνκα. Η σαμπάνια κυλούσε άφθονη κι όλοι διασκεδάζαν.

Όλες οι γυναίκες φορούσαν, δεν ήταν μασκαρεμένες κι' υπήρχαν χαριτωμένα πρόσωπα, που χαμογέλιαν και στα πιο τολμηρά κομμάτια.

Μονάχα τρεις μυστηριώδεις προσώπων-δοφές είχαν παραμείνει σιωπηλές μέσα στη γενική εὐθυμία που είχε αρχίσει πια να παίρνει τόνο όργιου.

Σάν να είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους, οι άλλοι συνδαιτηγμένες δεν τις ένοχλούσαν καθόλου. Κι' ήταν στ' αλήθεια παράδοξο, άγωνιώδες, άνησυχητικό το θέαμα των τριών αυτών γυναικών με το άδραστο πρόσωπο, ή όποιες ήταν κι' έβλεπαν όλα όσα γινόντουσαν γύρω τους, χωρίς μία κινήση ή μία λέξη να προδίδη τη σκέψη τους και τα συναισθήματά τους.

Ο Ρασπούτιν εύρισκε σ' αυτό μία καινούργια ακόμα απόλαυση, γιατί το μυστήριο, όταν μάλιστα επρόκειτο για γυναίκες, τον τραβούσε πάντοτε.

Ποτέ ή 'Ελένη δεν ήταν τόσο όμορπη, ούτε με τόσο πολυτέλεια στολισμένη, όσο εκείνο το βράδυ. Το στήθος της άστραυ-βολούσε απ' τα κοσμήματα. Γελούσε και μιλούσε σ' όλους και σ' όλες και μόνο την παρουσία του μεγάλου δούκα 'Ιβάν φαίνονταν πως άγνοούσε. Εκείνο που προάπαντον την ενδιέφερε, ήταν να δίνη στο Ρασπούτιν να πίνει.

Ο 'Ιβάν έξ' άλλου, δεν ήταν καθόλου εύθυμος.

Φαίνονταν σοβαρός κι' εύγενής. Είχε μία στάση κάπως μοιραία, στάση αξιωματικού που λαβαίνει μέρος σε μία σπρονή γιορτή, πριν φύγει για την μάχη.

Φερόταν όστόσο με χαρά προς τις κυρίες κι' άπαντούσε με προσήματα στους φίλους του. Προσπαθούσε να χαμογέλαση και το καθόρθωνε, μα γρήγορα ξαναγύριζε στις άπεγνωσμένες σκέψεις του.

Ένας νεαρός πρόχρη, που ήταν συμπαθής του στη Στρατιωτική Σχολή, του είπε σε μία στιγμή :

— Πόσο σοβαρός είσαι, Βανιόσκα ! Θά έλεγε κανείς, ότι παντρεύτηκε κιάλια !

— Όλοι γέλασαν με το άστείο αυτό.

— Ξέρεις τί λένε ; είπε κάποιος άλλος, πιο τολμηρός ακόμα. Λένε ότι δεν αγαπάς τη μηστή σου 'Αγάθη 'Αντωνόβνα και ότι την παντρεύεσαι διά της βίας !...

— Αυτό είνε ψέμμα ! απάντησε με πόζα ο 'Ιβάν, γλωμίζοντας συγχρόνως τρομερά. Η 'Αγάθη 'Αντωνόβνα έχει όλα τα χαρίσματα και θα γίνει μία πρότης τάξως σούγος.

Εκείνη τη στιγμή, στην άλλη άκρη του τραπέζιού κάποια μικρή φασαρία έγινε και μία απ' τις προσωποδοφές γυναίκες έπεσε με μία απότομη κινήση της ένα ποτήρι που είχε μπροστά της. Μά μέσα στη γενική φασαρία, αυτό πέρασε σχεδόν άπορατήρητο.

Η προσωποδοφές που είχε σπάσει το ποτήρι άκούγοντας τα λόγια του 'Ιβάν, ήταν ή Πρίσκα, ή Πρίσκα που υπέφερε χίλιους θανάτους και την όποια τον κάκου ή Ναντέττα, που βρισκόταν πλάι της, προσωποδοφομένη επίσης, έκτενε να φύγουν.

Σαρκιακά, ή διασκεδάσις μετεβλήθη σε όργιο. Οι άνδρες έσκυβαν προς τις γυναίκες με μάτια φλοιομένα. Έκείνες πάλι γελούσαν άκράτητα. Η κουβέντες είχαν γίνει έξαιρετικά τολμηρές.

Ο Ρασπούτιν, που με μία άπερίγραπτη περιφάνεια έσφιγγε μπρος στα μάτια όλων την Κουλίγιν στην άγκαλιά του, είχε αρχί-

σει να μεθά.

Και μέσα στο μεθύσι του, έπρόφερε όνόματα γυναικών σεβάστη ως τότε, γυναικών που, όπως έλεγε, τις είχε κατακτήσει.

Οι άλλοι συνδαιτηγμένες του άπαντούσαν πως εΐχαν λίγο υπερβολικός κι' έπειδή δεν άρεσε καθόλου στον καλόγχο να του άναί-λουν, φώναζε :

— Όχι μονάχα τις γυναίκες αυτές κατέκτησα, αλλά και την πέ-τη γυναίκα δόφληρης της Ρωσίας, την Τσαρίνα !

Το τί έπακολούθησε τότε, δεν περιγράφεται.

— Δεν είνε αλήθεια ! φώναζαν όλοι. Δεν είν' αλήθεια !

— Σου άπαγορεύουμε να προσφέρης αυτό το όνομα ! φώναζε ή μέγας δούξ 'Ιβάν.

Μά ο Ρασπούτιν, μανόμενος γιατί του άντιμιλούσαν, έπέμενε με πείσμα στα λόγια του κι' ήθελε να δώσει λεπτομέρειες της άπαγο-ρευμένης του κατακτήσεως.

— Όλοι τώρα του φώναζαν να σιωπήσει. Μερικοί μάλιστα τον έ-βρίζαν.

— Μην προσφέρεις τί όνομα της ! Μην προσφέρεις τί όνομα της !

— Αχούρες ! Γουρουνί ! Λές ψέμματα ! Είσαι βρωμερός νεύης !...

— Είμαι ο άφέντης που μπορεί να κινή ότι θέλει και που πάντα δεν μπορεί να το άντισταδή ! ούρλιαζε ο Ρασπούτιν και σπρώχνε απ' τη θέα του.

Κι' όλοι οι άλλοι σηκώθηκαν συγχρόνως γύρω του. Μά ο 'Αν-θροπος που όσπου έξακολούθησε με μία λύσσα, πόν μεγάλων άδων :

— Ούτε αυτή ακόμα ή Κουλίγιν δεν μπορείς ν' άντισταδή !

— Είψ' αλήθεια ! είπε αλλά ή 'Ελένη, ή όποια μόνη απ' όλες, είχε διατηρήσει την ψυχραιμία της.

— Καμιά γυναίκα ά π' ό σ ε ς κ υ τ τ α ξ α, έξακολούθησε ο Ρασπούτιν, δεν μπορείς ν' άν-τισταδή.

— Λές ψέμματα ! Έγώ δεν έ-γινα δική σου ! φώναζε έξωθεν μία απ' τις προσωποδοφές γυ-ναίκες κι' έβγαλε την προσάλα της.

Ο Ρασπούτιν άναγνώρισε τη μηστή του 'Ιβάν, την 'Αγάθη 'Αντωνόβνα !

Οι άλλοι συνδαιτηγμένες, βλέποντας τη νεαρή προηγήσασ-τραβήχτηκαν πίσω.

Ο 'Ιβάν ξεφώνησε τρομαχμέ-νος.

— Ούτε κι' έμένα δεν μ' έκα-νες δική σου, τέρας ! φώναζε κι' ή δεύτερη προσωποδοφές, βρι-ζοντας τη μάσκα της.

— Ήταν ή Πρίσκα.

— Πρίσκα ! φώναζε ο μέγας δούξ. Έσύ εδω, δυστυχισμένη !

Μά ο Ρασπούτιν, παραμυθι-τάς τον με μία σπουδαία, σφύριζε :

— Δεν έγινες δική μου, Πρί-σκα ! Μά θα γίνης άποψε !...

Τότε ο 'Ιβάν, άρπάζοντας ένα

μαχαίρι απ' το τραπέζι, όρμησε έναντιόν του.

Μά ή Κουλίγιν, τρέχοντας μέσα στη γενική αυτή άναταχή

μπροστά του, του είπε :

— Μην άτιμιάζεσαι, ήμνλότε, άγγίζοντας αυτό τον άνθρωπο.

Μο υ ά ν ή κ σ ε ι !... Είπε ο έ ρ α σ τ ή ς μ ο υ !...

Μόλις άκουσε ο Ρασπούτιν αυτά τα λόγια, γύρισε την πείδη

και τρομαγμένη όλη του μ' εύγνωμοσύνη και μ' ένθουσιασμό προς

την χορεύτρια.

— Έσύ μονάχα πιστεύεις σε μένα ! είπε σιγάζοντας. Έσύ μ-ονάχα είσαι άξια μου !

— Όλοι είχαν κινήσει τον 'Ιβάν και ήθελαν να χτυπήσουν τον κα-λόγχο, μα ή Κουλίγιν τον προστάτηνε, σκεπάζοντάς τον με το έ-ραίο μούσγυνο κορμί της.

— Μοι άνήκει ! μουγκρίζει, Αφήςτέ τον μου !...

Και τον προσέφερε προς την έξοδο, λέγοντάς του :

— Έλα, Γκρίσια ! Έλα, άγάπη μου !...

— Έντομαστίζω ο 'Ιβάν, σάν μαλασμένο ζώο, είχε γαντζωθεί στον

Ρασπούτιν και τον είχε πάρει απ' το λαιμό. Η Κουλίγιν όστόσο

καθόρθωνε να τον άπομακρύνη. Τότε οι άλλοι άκουσαν τη χορεύτρια

να μουρμουρίζει στον 'Ιβάν :

— Έλα στα σύγκαλά σου ! Μην λερωθείς με το αίμα αυτού που

γογγυρίζω ! Π ε ρ ί μ ε ν έ μ ε ε δ ω !...

Ο Ρασπούτιν, κυριευμένος από μία άλλόκοτη μέθη, άρπασε την

Κουλίγιν να τον παρασύρη έξω, σάν ένα άπαισίο ζώο. Την άπα-

σαν μάλιστα να του λήη στο διάδρομο : « Έλα !... Αυτοί δεν είνε φί-λοι !... » Έλα να σε πάω σε πραγματικούς φίλους !... »

Έπειτα άκούστηκε κάτω στο δρόμο ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου, που άναμεικνόνταν μαζί με την χορεύτρια και τον καλόγχο.

Θυμάμαι σιωπή άπληνύτα τώρα μέσα στη σάλα του γλεντιού.

Έξωθεν, ο 'Ιβάν είπε, χωρίς να κυττάξη κανένα :

— Φεύγατε όλοι ! Θέλω να μείνω μόνος !...

Έπειτ' από μερικάς στιγμές, ή άίδουσα είχε άδειάσει.

Μονάχα ή 'Αγάθη 'Αντωνόβνα, ή Πρίσκα κι' ή τρίτη γυναίκα με

τη μάσκα — ή Ναντέττα — δεν είχαν κινήσει καθόλου απ' τη θέα

τους.

Τότε ο 'Ιβάν είπε με νευρικότητα κι' άνυπομονησία :

— 'Αγάθη 'Αντωνόβνα, δεν ήταν ή θέα σας εδω άπόψε !... Η

παρουσία σας είνε άδικαιολόγητη ! Εύχομαι, ο θεός σας, ο πρόγ-γος Ρασπούτιν, να μην μάθη τίποτε. Άνεβήτε στο αυτοκίνητό μου,

να πιάω όλα σας μεταφέρει στο σπίτι σας.

Μά ή 'Αγάθη δεν απάντησε με φωνή παγωμένη :

— 'Υμνλότε, ήρθα άπόψε για να μείνω και για να ιδώ. 'Ε-

μεινα και είδα. Δεν έχω, πράγματι, να κάνω τίποτε εδω.

Έπειτα, γυρίζοντας προς την Πρίσκα κι' άπλώνοντας προς αυ-

τή το χέρι της, την ρώτησε :

— Θ' άφήσουμε τον ήμνλότε στο Κουλίγιν ;

Η Πρίσκα, που καθόρθωνε να στέκεται όρθια, συγκεντρώνοντας

και τη θέληση της, πείστηκε.

— Πέριμενε ένα, δύο, τρία λεπτά. Μία

άποψη έχω και μπροστά της ! 'Ω ! εκείνος δεν της μιλούσε ! Δεν

ήθελε να δολύξη, να σφαιρίσει αυτό πόνο μπροστά του. Είχε καρφα-

λά τα μάτια της στο τραπέζι, πάνω σε κάτι που έλαμπε, στο μα-

χαίρι που είχε άφήσει να ξαναπέσει εκεί ο 'Ιβάν, χωρίς να χτυπήσει

ο Ρασπούτιν. Ένιωθε ότι αυτή τη φορά θα σημάδευε καλά το

πρόσωπό της κι' ότι θα ήταν ή έσφαττή άνακούφισις να τρυπήσει με

το μαχαίρι αυτό την καρδιά της.

Κι' άπλωσε το χέρι της προς το μαχαίρι...

Μά το χέρι συνάντησε το χέρι της 'Αγά-

θης... και συγχρόνως έννοιωσε κι' α τ ι να σα-

ναι μέσα στα στήλα της...

Κρατώντας μέσα στο χέρι της το χέρι της

άλλης, πέρασε μπροστά στον 'Ιβάν, ο όποιος

ήταν όποτε μία κίνησις για να τη συγκατα-

στή, όπως δεν της είχε πει ούτε μία λέξη για

την μάσκα.

Εκείνη τη στιγμή, ή τρίτη προσωποδοφός

ήρθε τη μάσκα της.

— Και μένα μ' άναγνωρίζετε, ήμνλότε ;

— Ήταν ή Ναντέττα.

— Η φίλη του Σεργίου ! ψιθύρισε ο 'Ιβάν

αποσπώντας.

— Να, άναγνός !... του απάντησε εκείνη.

Και πήγε να συναντήσει τις δύο άλλες γυ-

ναίκες.

Τίπο ο 'Ιβάν σφαιρίστηκε σ' ένα ντιβάν, ά-

ναγμένος να συγκαταστή πια τους λυγμούς του.

— Δεν μπορώ !... Δεν μπορώ πια !... φώναζε.

— 'Ιβάν ! φώναζε με σπασμωγμό ή Πρίσκα.

— Πρίσκα !... Πρίσκα μου !...

Η φωνή νέα δεν άντείχε να τον βλέπη να κλαίη... και τρέχον-

τας κοντά του, ένωσε τον πόνο της με τον δικό του σ' ένα τρελλό,

παράφορο άγνάλισμα.

Η 'Αγάθη κι' ή Ναντέττα είχαν συνεχίσει έντομαστίζε το δρό-

μο τους, μα μόλις έφτασαν στον άντιβάλλο, ο ματ-νι' ότέλ πα-

ραστήριζε μπροστά τους και τους έλεγε :

— Με συγχωρείτε, αλλά ή διαταγή της κυρίας είνε να μείνετε

εδώ. 'Υπάρχει κίνδυνος έξω !...

— Ποιος κίνδυνος ; ρώτησαν και θέλησαν να περάσουν.

Μά βρήκαν την έξοδο πια κλειδωμένη. Άναγκάστηκαν να δια-

τηνουν πάλι την αλλη και να ξαναβούν στον άντιβάλλο. Η 'Α-

γάθη 'Αντωνόβνα ήταν έξω φρενών. Άποφάσις να παρατονηθή στο

απώλο δώμα και να τον έξωρξισή να τις βγάλη έξω απ' αυτό το

σπίτι. Δεν ήθελε να μείνει ούτε μία στιγμή ακόμα αιχμάλωτος της

Κουλίγιν.

Η 'Αγάθη άκούστηκαν μέσα στην άπέραντη σιωπή της τραγικής

καύσης νύχτας, τρεις άλλεπάλληλα πυροβολισμοί. Φοβισμένες, ή δύο

αυτές γυναίκες έτρεξαν στο δωματίο, όπου βρισκόντουσαν πάντοτε ο

'Ιβάν κι' ή Πρίσκα. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη κι' οι δύο έρωτε-

νισσες δεν είχαν άνοιξει τίποτε. Δεν ήξεραν πια τίποτε άλλο απ' το

απώλο δώμα και ή Ναντέττα που άλλάξαν εκείνη τη στιγμή.

Η 'Αγάθη σταμάτησε τη Ναντέττα.

— Άς μ' τους τρώξουμε, είπε. Η εύτυχία αυτής της γυναίκας

ή έλπει να την Κουλίγιν και μ' άπολυτρονέω...

Την ίδια στιγμή, ή πόρτα του άντιβάλλου άνοιξε και ξανάκλει-

στηκε πάλι άνοιχτή. Ήταν ή Κουλίγιν που ξαναγύριζε. Ήταν μόνη.

Ήταν τρομερά γλαυπή. Η όψη της ήταν φοβερή να τη βλέπη κανείς.

Η 'Αγάθη κι' ή Ναντέττα όρμησαν άμέσως προς τους δύο έ-

κταμένους και τους φώναξαν :

— Προβείτε !... Η Κουλίγιν ξαναγύρισε !...

Ο 'Ιβάν κι' ή Πρίσκα πετάχτηκαν άμέσως επάνω. Η 'Ελένη πα-

ρουσιώστηκε μπροστά τους. Κύτταξε κατάματα τον 'Ιβάν, ο όποιος

κρατούσε ακόμα στην άγκαλιά του την Πρίσκα, και του είπε με φω-

νή ξερή :

— Γενήτε εύτυχισμένοι, ήμνλότε ! Έξ' άλλου άπόψε είνε μία

βραδεία μεγάλης χαράς για όλοκληρη την αυτοκρατορία. Ο Ρασπού-

τιν είνε νεκρός !

— Ο Ρασπούτιν είνε νεκρός ! επανέλαβαν όλοι. Νεκρός ! Έσείς

λοιπόν τον σκοτώσατε ;

— Όχι !... Μά εγώ έγινα όργανο της Μοίρας !...

Η Κουλίγιν πράγματι είχε όργανώσει τον φόνο του σατανικού

καλόγχο. Άφού τον μισοδηλητήριωσε με τη σαμπάνια που τον πό-

τησε στο σούπε, τον ώδήγησε κατόπιν σ' ένα άλλο γλέντι, όπου τα

γλέντια ήταν δηλητηριασμένα με κιάνο της ποτάσσας.

— Έπειτα, όπως είνε γνωστόν, ο ψευδοπροφήτης, άπέχοντας στο

τρομερό αυτό δηλητήριο που θα μπορούσε να σκοτώση κεραυνόβωλος

ταύρος, κατατρυπημένος απ' τις σφαίρες των συνδαιτηγμών, πετά-

χτηκε μέσα στο Νέβα, όπου κι' έξαφανίστηκε για πάντα.

— Και τώρα, άγαπημένοι μου ξένοι, έξακολούθησε ή Κουλίγιν

με την ξερή φωνή της, άς μην χάνουμε ώρα, γιατί τα λεπτά είνε με-

τρημένα. 'Υμνλότε, και σεις, δεσποινίς Πρίσκα, πάρετε αυτά εδω

τα διαβατήρια, χωρίς να χάνετε στιγμή, και τρέξτε σ' ένα αυτοκί-

νητο που σας περιμένει στη διασταύρωσι των λεωφόρων Νέφσκη και

Φοντάνκα. Στο αυτοκίνητο αυτό, ήμνλότε, θα βρήτε και τον Ζα-

χάρ, ή μάλλον τον πρόχρη 'Ασλαχόφ, του όποιου άγνοούν ά-

νομα την άπόδρασι απ' το φρούριο του Σλούσενμπουργκ. Μην άσχο-

λείστε πια για τίποτε ! Μην σκέπτεσθε παρά την άγάπη σας. Μία

άγάπη, σάν τη δική σας, είνε σπάνια και πολύτιμη. Πηγαίνετε να

την άσφαλίσετε στην ούδετερη χώρα που σας στέλνω... Χ α ι ρ ε,

υ ψ η λ ο τ α τ ε... Χαίρε, δεσποινίς !...

Ο 'Ιβάν κι' ή Πρίσκα άόμησαν με την ίδια κίνησις προς την 'Ε-

λένη. Μά πριν την φτάσουν, εκείνη είχε φύγει, παρασύροντας μαζί

της, την Ναντέττα και την 'Αγάθη 'Αντωνόβνα.

« Έλάτε ! είχε πει στην τελευταία. Ο άδελφός

μου σας αγαπά και σας περιμένει... »

Ένας ύπνρτης παρουσιάστηκε μπροστά στο

μεγάλο δώμα και την Πρίσκα, τους έδωσε τα

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΡΡΑΒΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΠΑΝΚΑΣ

οίξε την καρδιά μου...

Όσο που δεν μπόρεσα να υπομείνω πια, κι' ένα δειλινό που καθόμωστε στη βεράντα του σπιτιού της Μπαύκας, της εξομολογήθηκα τον έρωτά μου. 'Η Μπαύκα μ' άκουγε χαμογελώντας ειρηνικά. Κι' όταν, τέλος της φανέρωσα πως είχα την απόφαση να την κάω γυναίκα μου, εκείνη έγριψε και μου άπάντησε:

— Δεν είσαι πλασμένος για σύζυγο, φίλε μου. Ξέρω πολύ καλά πως σ' αρέσουν τα μακρινά ταξείδια. Δεν μπορείς να στερεώσεις τον κορμό σου. Έγώ θα παντρευτώ μ' έναν άντρα φιλήσυχο, που να μη του αρέσουν η περιπέτεια.

Η άπάντησή αυτή της Μπαύκας, που απέκρινε τόσο σκληρά τον έρωτά μου, μ' έκανε ξύω φρενών κι' αποφάσισα να την εκδικηθώ. 'Επλάσσα λοιπόν ένα φανταστικό πρόσωπο, στο όποιο έδωσα τ' όνομα Πεπίνο Μπελλίνο και είπα πως ήταν φίλος μου από το Πανεπιστήμιο. Τον σκόλισα μ' όλα τα προσόντα που μπορούσαν να συγκινήσουν τη γλυκιά μ' ανειρησμένη Μπαύκα. Είχε ζοφερά χαρακτηριστικά, αθλητικό παρόσχημα κι' ευγενικούς τρόπους...

Είπα ακόμα της Μπαύκας ότι είχα βρει μια φωτογραφία της στο Μπελλίνο κι' ότι αυτός την είχε βρει πολύ ώρα, πολύ γοητευτική.

Είχα φτάσει έτσι στο σημείο να μιλά για τον φανταστικό αυτό Μπελλίνο σ' όλους τους γνωστούς μου, στους οικείους μου καθώς και στους γονείς της Μπαύκας ακόμα. Κι' από τους πολλούς επαίνους που έλεγα γι' αυτόν, οι γονείς της Μπαύκας άρχισαν να πιστεύουν πως ο νέος αυτός ήταν μοναδικός γαμπρός για τη μοναχοκόρη τους.

Είχα πει ακόμα πως ο πατέρας του φανταστικού μου φίλου ήταν ανώτερος διοικητικός υπάλληλος. 'Ο πατέρας της Μπαύκας ήταν εργοστασιάρχης και αρκετά πλούσιος. Και του φαινόταν πολύ παράξενο πως ο νέος Μπελλίνο δεν αποφάσιζε να τους επισκεφθεί...

Ο καιρός έντοματαξο περνούσε! 'Η Μπαύκα ήταν πια ξετρελλιάμενη με τον φανταστικό μου φίλο. 'Επειδή δέ διαρκώς μ' ένοχλούσαν να τους τον παρουσιάσω, για να γλυτώσω απ' αυτή τη φασαρία, αναγκάστηκα να τους διηγηθώ κάποιο παραμύθι περί επιστημονικής αποστολής του Μπελλίνο στις άποικες της 'Αφρικής. Τους είπα πως η Μπαύκα αναγκάστηκε να φύγει διακριτικά κι' ότι ήταν πολύ στενοχωρημένος γιατί δεν έφτασε να ιδεί μια νέα που την έβρισκε τόσο συμπαινεμένη από τη φωτογραφία της κι' από τις περιγραφές μου.

Η Μπαύκα άρχισε από τότε να υποφέρει κορμίζοντά για την αναχώρησή του ανιψιού Μπελλίνο. Μά εγώ ήμουν τόσο ελαφρομύαλος, ώστε δεν έννοιασα το κακό που έκανα. Τό παιχίδι αυτό, ή απάτη αυτή, μου φαινόταν πολύ διασκεδαστική.

Μια μέρα ανέκαμψα στην προθήκη κάποιου φωτογράφου, τη φωτογραφία ενός νέου που πολύ άμορφο, με αθλητικό παρόσχημα και κάσκα στο κεφάλι. 'Η φωτογραφία αυτή έταίριαζε πολύ με τη σύνδεση του φανταστικού μου φίλου, που είχα περιγράψει στη Μπαύκα.

Την έκλεισα λοιπόν σ' ένα φάκελλο και την έστειλα σ' ένα φίλο μου που δρισκόταν σ' κάποια άποικια της 'Αφρικής, παρακαλώντας τον να μου την ξαναστείλει μαζί μ' ένα γράμμα, του οποίου τού έσκόλιασα το σχέδιο. Στο γράμμα αυτό θα μου περιέγραφε τις χώρες που επισκεφθή και τις σοβαρές μελέτες που έκανε ή άποστολή.

Θά μου έγραφε ακόμα ότι πολύ γρήγορα θα έπέστρεφε και ότι θα ήταν εύτυχης αν τον παρουσίαζα στη συνειρία Μπαύκα Ντονάτι, την οποία δεν είχε ξεχάσει ούτε στιγμή. Τό γράμμα αυτό θα έφερε την

υπογραφή του Μπελλίνο, φυσικά, και θα περιείχε και τη φωτογραφία του άγνωστου νέου, ως φωτογραφία δική του.

Όλος ο κόσμος πίστεψε πια την τεχνική αυτή ψευτιά μου. 'Η Μπαύκα, όταν της έδωσα κι' έδιδάσα το γράμμα του ανιψιού Μπελλίνο κι' είδε και τη φωτογραφία του, έδραυσε από τη γοητεία. 'Ηταν κατενθουσιασμένη με τον φανταστικό φίλο μου. Με περμάλεσε, μάλιστα, όταν θα του έγραφα—και μου συνέστησε, φίλε μου, να του γράψω γρήγορα—να τού διεδίδωσα ετό διαμυστή κι' την εξαιρετική της εκτίμηση.

Τη διεδεύαυσα φυσικά ότι θα συμμορφωθώ με την παράκλησή της και της χάρισα τη φωτογραφία του φανταστικού μου φίλου και ιδανικού αρραβωνιαστικού της. 'Εκείνη την έβαλε σε μια έγχρωμη κορνίζουλα και την είχε διαρκώς πάνω σ' ένα τραπέζι της κρεββατοκάμαράς της. Κάθε φορά δέ που πήγαινα σπίτι της, με τραβούσε από το μπράτσο και μου έδειχνε τον εκλεκτό της καρδιάς της. 'Επαινε την κορνίζουλα στα χέρια της, κτύπαζε εκστατικά τη φωτογραφία, της έφωτιζε με λατρεία πάνω στην καρδιά της, κι' άναυγάζοντας βαθειά με ροιούσε με περιλήτο ύψος:

— Μά τότε, επιτέλους, θα ξαναγυρίσω;

Ο Μπελλίνο όμως, δεν μπορούσε φυσικά να ξαναγυρίσει... γιατί δεν ήθελε. Κι' έχω, έπειδή έβλεπα πως ή καμένη ή Μπαύκα ην διαρκώς σκεπτική και μελαγχολική, άρχισα ν' αντιλαμβάνομαι πως είχα κάνει μια έγκληματική άπειροσκηψία. 'Αφ' έτερου, ήμουν ανακαμένος να ύπνισται κάθε μέρα διάφορες ένοχλήσεις. Όλοι με ροτούσαν διαρκώς τί γινόταν ο φίλος μου και γιατί άργούσε ή άποστολή να ξαναγυρίσει. Είχα χάσει δηλαδή τό μυαλό μου, μη ξέροντας τί ψευτιά να λέω στον καθένα.

Η κατάσταση είχε γίνει πια άφόρητη. 'Επέρα τότε την άποφασί να καταφύγω σε ριζικά μέτρα. 'Ενα θράυνο που ο Ντονάτι έφωταν σπίτι μας, έγριψε απ' έξω γεμάτος συγκίνηση και ταραχή. Μιλούσαν άνησυχα κι' είχε πια:

— Ασημαίνοντας τότε τους άπια πια είχα συναντήσει από δίπλα στο δρόμο ένα φίλο μου, ο οποίος μ' άγγηγυε ότι ο Πεπίνο Μπελλίνο πείθανε στην άποικια που έμεινε προσβληθείς από κάποιο πυρετό.

Μόλις τό άκουσε αυτό ή Μπαύκα έγινε κατάλυμη κι' έσπευσε κάτω λιπόθυνη. 'Ερωμάσε δέ που να τη συνανέρισε. 'Αφ' όστις έπειτα κι' έμεινε πολλές μέρες στο κρεβάτι. 'Η άποφασί ζητη έδωξης της έφερε κάποια έγκραμική διατάραξη, που την έκανε να ξεφωνίσει φωνάζει: — Σώστε τον Πεπίνο μου! Πνίγεται!... Πειθαίνει!...

Άλλοτε πάλι, όταν έβλεπε την πατέρα της να την πλησιάζει τού κρεββατί της και να της χαϊώνει απαλά τα χρυσάφια της μαυ

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

Είχε βάλει τη φωτογραφία πάνω σ' ένα τραπέζι στην κρεββατοκάμαρά της.

ANEMONES
ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Τό διαμάντι που πέφτει στην κορυφή δεν χάνει την αξία του, όπως και τό κομμάτι, που ο άνεμος τό σηκώνει ψηλά, δεν χάνει, πουίλο τό ύψος, τη μηδανυντότά του.

VITTORIO FARNES

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΨΥΧΟΚΟΡΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΥΪΖΑ, 50 χρόνων. ΕΡΝΕΣΤΟΣ, γυιός της, 28 χρόνων. ΚΛΑΙΡΗ, 18 χρόνων.

(Σ' ένα σαλόνι εξοχικού σπιτιού. 'Η Λουίζα και ο 'Ερνέστος κάθονται μόνι και σκεπτικοί. Μπαίνει έξωφρα ή Κλαίρη, χαρούμενη.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Ω!... Είστε εδώ!... Μά εγώ, μιά τόσο ώραία ήμνα, δεν μπορώ να μείνω μέσα στο σπίτι δίως εσείς. Θά πάω στον κήπο να μαζέψω ζουμπουλία γλυκόχρωμα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. (διακόπτοντάς την).—Σάν τα μάτια σου!

ΚΛΑΙΡΗ.—Και τριαντάφυλλα κατεκόκκινα...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Σάν τα χείλη σου!

ΚΛΑΙΡΗ.—Ω, φτάνει πια! Δεν μου ταίριαζουν και τόσο ή ποιητικές σου παραμυθώσεις. Τέλος, πάω να σάς φέρω λουλούδια. (Φεύγει χαρούμενη κι' ανάλαφρη σαν πουλί.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Λοιπόν, μητέρα; Θά μου τη δώσης, δεν είν' έτσι;

ΛΟΥΪΖΑ.—Δεν είνε δυνατόν, παιδί μου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Γιατί δεν είνε δυνατόν;

ΛΟΥΪΖΑ.—Γιατί είνε αδελφή σου.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Ω, μητέρα!... Ξέρω πολύ καλά ότι δεν είνε αδελφή μου. 'Ημουν δώδεκα χρόνων όταν την πήραμε στο σπίτι μας απ' τη θηλεία... Ομοιούμαι καλά...

ΛΟΥΪΖΑ.—Έκείνη σε θεωρεί όμως αδελφό της.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θά της πω πως δεν είμαι.

ΛΟΥΪΖΑ.—Μά, δεν σκέφτεσαι ότι τότε μπορεί να σε μισησει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μά, γιατί;

ΛΟΥΪΖΑ.—Όταν μάθει ότι είσαι ο γυιός εκείνου που σκότωσε τον πατέρα της...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θέσ μου!...

ΛΟΥΪΖΑ.—Μή στενοχωριέσαι, παιδί μου. Προσπάθησε να την γλυτώσης.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δεν μπορώ, μητέρα, δεν μπορώ. Κι' έπειτα; Μήπως ο πατέρας μου σκότωσε επιτιμω τον πατέρα της; Τόν σκότωσε χωρίς να τό θέλη. 'Ο καινούσιος ο πατέρας μου!... Κυνηγούσε μιά μέρα στά δάση και σκότωσε από άποροσκηψία τον πατέρα της Κλαίρης αύν ήταν δασοφύλακος, δεν είν' έτσι, μητέρα;

ΛΟΥΪΖΑ.—Ναι. Και ύστερα απ' όσον καιρό πείθανε κι' ή γυναίκα του από λύπη, άφρινοντας πεπρωμένη την Κλαίρη. Τότε την πήραμε και την υιοθετήσαμε. Πες θα μπορούσαμε να της τώ πωμε ότι αυτό, παιδί μου;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.— Πρέπει, μητέρα. Γιατί την αγαπάω. 'Ηταν μόλις δέκα χρόνων όταν έφωρα να τό Παρίσι. 'Εβρα οχτώ χρόνια μακριά της. Και είνε μόλις τρεις μέρες που ζούμε τώρα μαζί. Της είμαι σχεδόν ξένος...

ΛΟΥΪΖΑ.—Σε πόσο δύσκολη θέσι με φέρνεις, παιδί μου! Σ' άπολύτως, πάρα πολύ, θά ήθελα να θυαστώ για την ευτυχία σου, αλλά άπολύ και πονά και την Κλαίρη. Τί να κάνω, Θεέ μου!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μην της τό πεις όμως απότομα και τρομάξει.

ΛΟΥΪΖΑ.—Μά γι' αυτό φοβάμαι, 'Ερνέστε... Δεν τολμά να της τό πω. Πες της τό έσύ, αν μπορείς.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Θά της τό πώ.

ΛΟΥΪΖΑ.—'Εννοια σου, μητέρα, θά την προδιαθέσω σιγά-σιγά στην γνώση από τον κήπο. 'Αφ'ότι μ'ας τότε μόνον.

ΛΟΥΪΖΑ.—'Εστω, αλλά δεν σου τό κρύβω, φοβάμαι.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μή φοβάσαι, μητέρα. 'Επειτα δεν είνε κι' άνάγκη να της πώ ότι ο πατέρας μου σκότωσε τον δικό της.

ΛΟΥΪΖΑ.—Πες δέ, τι σε φωτίζει ο Θεός. Μά πόσο θά ήταν καλό αν μπορούσες να κινήσης τό αίσθημά σου, κι' άν τη θεωρούσες σαν αδελφή σου!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δεν μπορώ, μητέρα. Την αγαπάω, τη λατρεύω...

(Μπαίνει ή Λουίζα μ' ένα σωρό λουλούδια στο χέρι.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Κιτάξτε τί ώραία λουλούδια σάς έφερα! Μά είνε τόσο λαμπρά, 'Ερνέστε, τα μάτια μου είνε τόσο ώραία σάν τα ζουμπουλία, και τό χείλι μου τόσο κόκκινα σάν αυτά τα τριαντάφυλλα; Μά, κατάξτε τα, λοιπόν. Δεν είνε πολύ-πολύ ώραϊότερα από μένα, από τό λουλούδι;

('Η Λουίζα κινεί για να φύγει.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δεν μπορώ, μητέρα. Την αγαπάω, τη λατρεύω...

(Μπαίνει ή Λουίζα μ' ένα σωρό λουλούδια στο χέρι.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Κιτάξτε τί ώραία λουλούδια σάς έφερα! Μά είνε τόσο λαμπρά, 'Ερνέστε, τα μάτια μου είνε τόσο ώραία σάν τα ζουμπουλία, και τό χείλι μου τόσο κόκκινα σάν αυτά τα τριαντάφυλλα; Μά, κατάξτε τα, λοιπόν. Δεν είνε πολύ-πολύ ώραϊότερα από μένα, από τό λουλούδι;

('Η Λουίζα κινεί για να φύγει.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Δεν μπορώ, μητέρα. Την αγαπάω, τη λατρεύω...

(Μπαίνει ή Λουίζα μ' ένα σωρό λουλούδια στο χέρι.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Κιτάξτε τί ώραία λουλούδια σάς έφερα! Μά είνε τόσο λαμπρά, 'Ερνέστε, τα μάτια μου είνε τόσο ώραία σάν τα ζουμπουλία, και τό χείλι μου τόσο κόκκινα σάν αυτά τα τριαντάφυλλα; Μά, κατάξτε τα, λοιπόν. Δεν είνε πολύ-πολύ ώραϊότερα από μένα, από τό λουλούδι;

('Η Λουίζα κινεί για να φύγει.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί φεύγετε, μητέρα; Δεν θέλετε να σάς δώσω μερικά λουλούδια;

ΛΟΥΪΖΑ.—Δώσε τα καλύτερα στον 'Ερνέστο.

ΚΛΑΙΡΗ.—Όλα μου τ' άνην στον 'Ερνέστο;

ΛΟΥΪΖΑ.—Όλα. Τα λουλούδια ταίριαζουν στους νέους. (Φεύγει.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Πάρε τα λοιπόν έσύ όλα μου τ' άνην, αδελφέ μου. ('Ο 'Ερνέστος παίρνει τ' άνην από τά χέρια της και τ' άκούμπάει σ' ένα καρέκλα δίπλα του.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Πρέπει να τά βάλουμε σε βάζα με νερό, για να μη μαραθούν.

(Απλώνει να πάρη τά λουλούδια για να τά βάλη στα βάζα.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη... 'Αφ'ότι, σε παρακαλώ, τά λουλούδια, κι' έλα εδώ κοντά μου. 'Εχω να σου μιλήσω.

ΚΛΑΙΡΗ.—Θέσ μου! Τί σοβαρό ύψος είνε αυτό; Μ'ε φοβίζεις. Τί θά μου πής; Μήπως θέλεις να μου μιλήσης για κανένα συνουκέσιο; 'Ω, 'Ερνέστε!... Σέ παρακαλώ... Δεν θέλω να παντρευτώ από τώρα. Είμαι τόσο ευτυχισμένη μαζί με την μητέρα μου και μ' εσένα. (Σαλπώνεται σ' ένα κιάδι.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη!...

ΚΛΑΙΡΗ. (κιντάζοντάς τον κατάματα).—Τί θέλεις λοιπόν; Τι συμβαίνει;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Είνε κάτι που πρέπει να τό μάθης, έπί τέλους. Αυτό θέλω να σε κάνη να μ'ας αγαπάς λιγότερο.

ΚΛΑΙΡΗ. (σημαίνοντας πάνω άνησυχία).—Τί συμβαίνει, 'Ερνέστε;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη, τί θά έλεγες αν μάθαινες έξωφρα...

ΚΛΑΙΡΗ.—Τί... Τί... Λέγε...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Νά λοιπόν, Κλαίρη, δεν είσαι...

ΚΛΑΙΡΗ. (άγωνιάζοντας).—Δεν είμαι...

(Ο 'Ερνέστος μένει άφωνος για μερικά στιγμές.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Τί δεν είμαι λοιπόν;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. (άποφασιστικά).—Δεν είσαι αδελφή μου.

ΚΛΑΙΡΗ.—Τί λές; Δεν είμαι αδελφή σου; Τρελλάθηκες;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Να, Κλαίρη, δεν είσαι αδελφή μου. Σου μιλά σοβαρά.

ΚΛΑΙΡΗ.—Σοβαρά!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Να, Κλαίρη. Δεν είσαι αδελφή μου. Μά αυτό δεν σημαίνει. Μην ταραξείσαι...

ΚΛΑΙΡΗ.—'Ερνέστε!... Μήπως μου διηγείσαι κάποια φανταστική ιστορία;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Όχι. Σου λέω την αλήθεια.

ΚΛΑΙΡΗ.—Δεν σε πιστεύω. Δεν είνε δυνατόν. Και ποιοι είνε λοιπόν οι αληθινοί μου γονείς;

Είμαι ένα παιδί του 'Ορόμου; (Κλαίει.)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μην κλάς, μητέρα μου Κλαίρη. Σου τό λέω όλα αυτά, γιατί...

ΚΛΑΙΡΗ.—Γιατί είσαι κακός! Είσαι πολύ κακός... Κι' αλήθεια αν ήσαν όλα αυτά, δεν έπρεπε να μου τό πής. Μά δεν είνε αλήθεια. Δεν ξέρεις τί λές... Μητέρα... μητέρα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Μην ταραξείσαι, Κλαίρη.

ΚΛΑΙΡΗ.—Μητέρα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη... άκούσε, θά σου εξηγήσω.

ΚΛΑΙΡΗ.—Με πήρατε από τον δρόμο, λοιπόν; Ποιος ξέρει τι κακούργους γονείς είχα άπό μ'ε πέταξαν στον δρόμο!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Όχι, Κλαίρη, δεν είσαι παιδί του δρόμου... Είσαι ή κόρη ενός πλούσιου δασοφύλακος.

ΚΛΑΙΡΗ.—Και γιατί με πήρατε εσείς;

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Γιατί είχα μείνει όρφανή.

ΚΛΑΙΡΗ.—'Ορφανή!... Στους δρόμους έγώ; 'Όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν. Δες ψέματα!... Ψέματα!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ. (σαστισμένος).—Πρέπει να στά πώ όλα, Κλαίρη. Νά... συνέχισέ κάποιο δυστύχημα. Χάρις να θέλη ο πατέρας μου σκότωσε τον δικό σου.

ΚΛΑΙΡΗ. (έξαλλη).—Α!... Μητέρα!... Μητέρα μου!...

(Μπαίνει ή Λουίζα.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Μητέρα!... 'Α, όχι, όχι, δεν είσαι ή μητέρα μου!...

ΛΟΥΪΖΑ.—Κλαίρη, παιδί μου!...

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.—Κλαίρη, αγαπημένη μου!...

(Μά ή Κλαίρη δεν τους άκούει. Τρέχει στον κήπο, σαρμάζει στή γη και ξεφωνίζει άγρια.)

ΚΛΑΙΡΗ.—Πατέρα!... Πατέρα!... Μητέρα μου!...

(Έξωφρα τά μάτια της άγνεύουν. Ένα τραπέζι γέλιο άνηχεί. Ένα γέλιο φρενέτο, άπαίσια.)

ΛΟΥΪΖΑ.—Τρελλάθηκε!... Θεέ μου!... Θεέ μου!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Τὰ χρέη τῶν ἀδελφῶν Ντόνκιν. Τὰ ἀπλήρωτα ἀλεξίπτωτα τῆς "Ανν Χάρντιγκ. Τὰ σκυλιά τῶν ἀστέρων πού βάζουν τοὺς κυρίους τους σὲ μελάδες. Πῶς πλήρωσε ἓνα χρέος τῆς Ἡ Ζανέτ Μακντόναλντ. Ἡ Γκλόρια Σβάνσον καὶ ἡ Κλάρα Μπλου. Πῶς κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἡ μεγάλη καλλιτέχνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου δὲν εἶναι ὑπεράνθρωποι. Εἶναι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ἔχουν τὶς ἐννοίες τους, τὶς στενωχόριες τους, τὶς οικονομίες τους, τὶς σκοπιμότητες καὶ τὶς δίκες τους. Ἐνῶ ὅμως κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται ὅσους προκύπτει ἓνας κοινὸς θνητὸς νὰ ἐμφανισθῇ στὸ δικαστήριο, μάλιστα σιμῶν τὸ ἴδιο μὲ κανένα ἀστέρα, ὁμοίως κινηματοποιοῦνται ὅλοι οἱ ρεπόρτερ καὶ ὅλοι οἱ φωτογράφοι τῶν ἐφημερίδων.

Μὴ νομίζετε δὲ πῶς οἱ διάσημοι ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου παρουσιάζονται στὰ δικαστήρια μονάχα γιὰ μεγάλες ἀφορμές. Ἀπεναντίας, τὶς περισσότερες φορές, ἡ ὑπόθεσις, γιὰ τὶς ὁποῖες δικάζονται, εἶναι κυριολεκτικῶς γελοίες. Γι' αὐτὸ μάλιστα ἡ καλὴ γλώσσα λέγει ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ἀστέρες ἐπιζητοῦν νὰ τὶς κανονίσουν δικαστικῶς, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνεταί ὁρῦθος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά τους.

Μολταυτὰ, ὑπάρχουν καὶ ὑποθέσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἐκδίκασις κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστη εἶναι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀστέρας. Ἐτσι, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἡ δὺ ἀδελφὲς Ντόνκιν, ἡ Ροζέττα καὶ ἡ Βίβιαν, παρουσιάστηκαν στὸ ἐπιτροδικεῖο τοῦ Χόλλυγουντ ὡς ἐναγόμενες ἀπὸ κάποιον κύριον Φέρν. Ὁ κύριος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει κατὰστημα εἰδῶν αὐτοκινήτων, ὑπέβαλε μὴνυσιν ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν ἡθοποιῶν, γιὰτὶ ἐπὶ ἓνα χρόνον προμηθεύοντοσαν ἐπὶ πιστώσει ἀπὸ τὸ κατὰστημά του βενζίνη, λάδι καὶ ὅτι ἄλλο τοὺς χρειαζόταν γιὰ τὸ αὐτοκίνητό τους, καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔφραγαν τὰ λεφτά!

Αὐτοῦ τοῦ εἰδους ἡ δίαις δὲν εἶναι σπάνιες. Πολλὰ συχνὰ μάλιστα ἐκδικάζονται παρόμοιες ὑποθέσεις στὰ δικαστήρια τοῦ Χόλλυγουντ, ὅχι μόνον ἐναντίον ἀφανῶν ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον διασημῶν ἀστέρων, γνωστῶν γιὰ τὴ μεγάλη τους παρουσία καὶ τοὺς παχιλοὺς μισθοὺς των.

Ἐτσι, ἡ "Ανν Χάρντιγκ καὶ ὁ πρῶην σύζυγός της Χάρρυ Μπλάννιστερ, ἀναγκάστηκαν πρὸ μηνὸς νὰ παρουσιαστούν στὸ δικαστήριο, ἐπειδὴ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ ἓνα ἔμπορο δὺ ἀλεξίπτωτα γιὰ τὸ καινούργιο τους ἀεροπλάνο καὶ εἶχαν ἀμελήσει νὰ τοῦ τὰ πληρώσουν.

Ἐπίσης ἡ ἡθοποιὸς Ἑσθήρ Ράλστον, ἡ ὁποία ὅχι μόνον παίζει ἀμειβομένη ἀδρότητα στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ καὶ κερδίζει πολλὰ χρήματα ἀπὸ ἓνα εἰσὶν-τοῦτο Καλλονῆς πού ἔχει ἀνοίξει στὸ Χόλλυγουντ, κατηγγέλη τελευταία ἀπὸ ἓνα κοῦρέα τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς ὅτι τὸν ἀπέλυσε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της χωρὶς νὰ τοῦ πληρώσῃ προηγουμένως τοὺς μισθοὺς πού τοῦ χρωστοῦσε.

Ἐνας ἄλλος διευθυντὴς Ἰνστιτούτου Καλλονῆς ἔκανε ἀγωγή ἐναντίον τοῦ Νόα Μπέρου γιὰ ὀφειλόμενα ἓνα δολλάρια, τὰ ὁποῖα χρωστοῦσε στὸ κατὰστημά του ἡ πρῶην σύζυγός του ἀπὸ διάφορα καλλονικά πού εἶχε ἀγοράσει. Κι' ὁ δυστυχὴς Μπέρου, μοιλονότι εἶχε ξεφορτωθεῖ περὶ τὴ γυναῖκα του, ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖ της.

Ἡ Ζανέτ Μακντόναλντ εἶχε κάποτε δημοσιεύσει μιά ἀγγελία σὲ κάποιο περιοδικό. Τὴν ἀγγελία ὅμως αὐτὴ ἀμέλησε νὰ τὴν πληρώσῃ. Καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ, χωρὶς νὰ σεβαστῇ καθόλου τὴν ἐνδοξὴ ἐστία, τῆς ἔκανε ἀγωγή, σύμφωνα πρὸς ὅλους τοὺς τύπους. Ἐτσι ἡ ὥραία Ζανέτ ἀναγκάστηκε νὰ παρουσιασθῇ στὸ δικαστήριο καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Μιά ἄλλη γνωστὴ ἡθοποιὸς, ἡ Σάλλυ Ὁ Νέιλ, ἦταν συνδρομητρια σὲ μιά θανειατικὴ βιβλιοθήκη. Κάποτε λοιπὸν ἔτυχε νὰ πάρῃ τέσσερα βιβλία ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη αὐτὴ καὶ ἔξωσε νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔμεινε ἔτσι; Ὁχι... Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἀστενεύονται. Ἡ διευθύντρια τῆς βιβλιοθήκης, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ἔκανε ἀγωγή καὶ ἡ ὥραία Σάλλυ ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ ὅς ἀποζημίωσι ἓνα ποσὸν πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἀξία τῶν τεσσάρων βιβλίων πού εἶχε ἀμελήσει νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἡ Κλάρα Μπλου, ὁρκιζομένη στὸ δικαστήριο, κατὰ τὴ δίχη της ἐναντίον τῆς πρῶην γραμματέως της Νταϊζη ντέ Βό.

Μιά ἄλλη παρομοία σχεδὸν ὑπόθεσις ἐξεδικάσε πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ πταιματοδικεῖο τοῦ Χόλλυγουντ. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι ἀπέναντι καὶ ἦσαν δὺ ἀδελφοί, ὁ γνωστὸς ἡθοποιὸς Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν καὶ ὁ ἀδελφός του Λέο. Ὁ Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν εἶναι ὁ ψηλότερος ἀπὸ τῆς κινηματογραφουπόλεως, γιὰτὶ τὸ μπόι τοῦ φτάνει στὸ 1 μ. 11. Τὴ δόξα του ὅμως αὐτὴ τὴν ἐξήλεψε ὁ ἐξ ἴσου πανήγυρος ἀδελφός του Λέο — αὐτοῦ τὸ ἀνάστημα φτάνει στὰ 1 μ. 87 — καὶ καὶ μὴ κατέλευσε καὶ αὐτὸς στὸ Χόλλυγουντ. Μὰ ὁ Βίκτωρ, ἀντὶ νὰ γινῇ γιὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔδειξε ἀπεναντίας μεγάλῃ στενωχόρι καὶ ἀντὶ γιὰ ἐκαλοσώριες, τοῦ εἶπε:

— Στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔχει τόπο παρὰ γιὰ ἓνα Μάκ Λάγκλεν νά νάχα!

Τότε, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Λέο τοῦ κατάρρε μὴ γινῇ καὶ τοῦ ἔσπασε δὺ δόντια. Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε φρονικά στὰ δικαστήρια καὶ ὁλόκληρο τὸ Χόλλυγουντ γέλοῦσε ἐπὶ μῆνης μὲ τὸν κατὰ τὸν ὀφειλόμενον.

Πολλὸ λιγώτερο κομικὴ ἦταν ἡ δίχη τῆς Κλάρας Μπλου ἐναντίον τῆς ἄλλης γραμματέως της Νταϊζη ντέ Βό. Ἡ Κλάρα Μπλου ἔπαιζε κατὰγυρὶ τὴν γραμματέα της ὅτι εἶχε ἀποκαλύψει ὁρισμένα μυστικά της καὶ ὅτι εἶχε προσθέσει καὶ πολλὰς κακοχρεῖς ἀνομιλίας. Ἡ Νταϊζη αὐτὴ πού ὑπερῆε σκανδαλοδέσποισα, ἀπέληξε εἰς βάρος τῆς γραμματέως, ἡ ὁποία καταδικάστηκε σὲ φυλάκισιν ἐνός ἔτους. Ἐννοῦνται ὅμως ἡ Κλάρα Μπλου εἶχε παραχρῆσθαι σὲ τέτοιο σημείον ἀπὸ ὧν αὐτὴ τὴν ἱστορία, ὥστε κόντεψε καὶ ἐπὶ μῆνης ἔμεινε σὲ φυλάκισιν καὶ ἐξω τῆς ὁδότης!

Καμιά φορὰ συμβαίνει καὶ οἱ ἀστέρες νὰ ἔχουν τὰ νεύρα τους. Τότε σηκώνουν τοὺς σπινάρους καὶ καλοκαυσιμένους βραχίονας τους δίνουν μιά γροθιά στὰ μούτρα τοῦ ἀντιπάλου τους, ὅχι ψεύτικα ἀλλὰ στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ ἐκείναι τὸς ἀληθινὴ καὶ μὲ ὅλες τὶς συνέπειες. Ἐτσι συνέβη πρὸ μηνὸς κατὰ τὸν κινηματογράφο τῶν Ἀγγέλων τῆς Κολόσεως. Μιά μέρα ἦλθε ἡ μὴ σ' ἓνα στούντιο, στὸ ὁποῖο ὦσε μιά ταινία τῆς γυναῖκα τοῦ Μπεμπ Ντάινελε. Ὁ μικρὸς ἡθοποιὸς, πού φώναξε στὴν ἀρχὴν τὴν πόδιση τὴν εἰσοδὸν στὸν Μπέν Λέιν. Καὶ ὁ Μπέν, προσβληθεὶς ἀπὸ τὸν σύζυγόν καὶ ὡς ἀσπὴ, ἔδωκε μὴ πρῶτης τάξεως γρονθοκοπία στὸν δυστυχισμένον γκρουπ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω μὲ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ἐννοῦνται ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὰ δικαστήρια καὶ ὁ δέστυμος καλλιτέχνης τῆς ταινίας φθνή, πληρωθὼντας μὴ μὴ κερὶ ἀποζημίωσι στὸν μικρὸν ἡθοποιόν.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Κάποια βραδεῖα γιὰ σένα ἐγὼ κατέβασα τ' ἀστέρι
στὴ γῆ καὶ ἀπὸ τὴν σκόρπισα στ' ἀπόσκηρα κρονονέρι...
Ἐκαμα ἀκόμα τοὺς ἀνθρώπους μὲ μύρα νὰ θυμίζω
ὅτε περνοῦσε καὶ κοῦρά μὲ ζῆλεια νὰ στενάζω.

Ἀκόμα ἐγὼ γιὰ σέ σ' αὐτὸ τὸ δειλινὸ π' ἀνάργη
φύσει ἡ αἶθα ἔτσι ἀπαλὰ στὸν θάμνον τὰ πλεχτάρι
ὅσα καὶ ῥόδα — τρυγητὴς τῆς μαγεμένης δίτης —
ὅς σπώσω ὅλο τὸ δρόμο σου νὰ βγῇ νὰ σεργιανίσῃ...
(Χίος).

ΠΙΕΡΓΟΣ ΜΟΥΤΑΦΗΣ

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἔρμος ὁ δρόμος καὶ σωροὶ τὰ φύλλα τὰ ξερά.
Κι' ἡ μέρα τοῦ χινόπουρου νὰ ξεφυγῇ πάει.
Τὸ παραθύ σου κλειστὸ — δὲν ἀλλάζει ἔσθ' αὖ
τ' ἀπὸ τὸν πού μᾶς ἔφερνε μέσ' στὴν καρδίᾳ τοῦ Μάη.

Κοιτῶν ἀργὰ τὰ σύννεφα στὴ δύσι ἀντικρύνῃ
καὶ σνοῦνται μέσ' στὴν πύρινη φωτιά τὸ δειλινὸ...
Ἀποψὲς καὶ τὸν νοῦν σου πού λειπεῖ μακρυνῇ
καὶ φέρνω τὴν εἰκόνα σου ὡς νὰ βαθεῖα τοῦ νοῦ.

Λίγη, ἀπέραντη θαρρεῖς τὴ νοῦθω τὴ βραδεῖα,
στὴν ψυχὴ μου θέριμεν ὁ σπῶς γιὰ σένα.
Παλὶ μου ἀμέτρητες φορὲς ἀνθίσαν τὰ κλαδιά,
καὶ γὰ τὸ κακὸν σέ καλῶ μὲ αἰτία δακρυσμένη.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Με πορφυρὸς ἀναλαμπὲς βαθεῖα στὴ δύσι πέρα
μὴ σὲ χρυσόσιννερα σὲ ὀνειρομένο αἰθέρα
ἔρχομαι ὁ ἥλιος ἄλλος καὶ ἔσθινε ἀγάλη-ἀγάλη
ἡ ἔρχομαι ροδοπέταλα στ' ἀμμουδιάστ' ἀροσιάλι.

Ἐπὶ τὰ μάτια σου θολὰ καὶ ἦτανε σὰν κλαμμένα
τὰ φῶς δὲ ἔσθινε κιντοῦσαν θαμνωμένα.
Κι' ἐν κενρὸ πού ἐγύστρεσε ἀσπιδὸν σου δάκρυ
ἔλασε τοῦ βλεφάρου σου φοβόλουστο τὴν ἀρχή.

Ἐπὶ ἦταν. Κι' ἔφτανε γοργὰ τοῦ χωρισμοῦ μας ἡ ὥρα,
ἔφτανε καὶ μᾶς θάμπανε μιάν ὀμιχλῆνια χώρα
ζοῦσε πίσω ἀπ' τὶς κορφὲς στὸ πέλαγο χομένη,
μὰ γὰρ—ἀλλοῖ μου! —σκοτεινὴ καὶ αἰώνια βουρκαμένη...
Γ. Θ. Χαρβ-ς.

ΕΙΣΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ δημοδιδάσκαλος, ἀφρο ἀρηγήτῃ τὸν μῦθον τοῦ λυ-
κοῦ καὶ τοῦ ἀρνιοῦ, προσθέτει:

—Βλέπετε λοιπόν, παιδιά; Ὁ λύκος ἔφαγε τὸ ἀρνί, γιὰτὶ δὲν ἦ-
ταν φορμὸν. Λοιπόν, τί δηλοῖ ὁ μῦθος;

Καὶ ἓνα μαθητὴς:

—Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι... ἂν τὸ ἀρνί ἦταν φορμὸν, θὰ τὸ τρώγα-
με εμεῖς!

Καὶ αὐτοὶ οἱ δάσκαλοι.

Προλογικὴ κινήσις γιὰ νὰ συνέλθῃ.
Ἡ Εντίνα Μπουτ, ἡ χαριτωμένη βεντέττα, ἡ ὁποία εἶχε πρωτα-
γωνιστῇ στὸ «Τραϊντρε Χόρν», μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Ἀφρική
πρὸ Χόλλυγουντ, βρῆκε νὰ τὴν περιμένῃ μιά ἀγωγή ἐναντίον της. Ἡ
ἀγωγή τοῦ συμπαικνίου της Ντὶνκαν Ρενάλντο, τὴν εἶχε καταγγεῖλει
τῆς ἔλκενε τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου της καὶ τῆς ζήτησε διὰ ψυ-
χολογικὴν εἰσοπλέντη χιλιάδες δολλάρια ἀποζημίωσι. Ἡ κυρία Ρε-
νάλντο ἔλασε τὴν δίχη, ἀλλὰ τὸ κούτσουμολοῦ τοῦ Χόλλυγουντ ἔτροφο-
κῆται ἐπὶ μῆνης ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή.

Τῶς ἴδους μελάδες βρῆκε μιά ἄλλη ἡθοποιός, ἡ Ντόρθα Τζαί-
ντ. Ἐπρόκειτο νὰ πρωταγωνιστῇ σὲ μιά ταινία πού δεδραματίζετο
ἐπὶ Βόρνεο καὶ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν πῆγε στὸ μεγάλο νηεὶ τοῦ Εἰση-
κοῦ, καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς τοῦ ἔργου καὶ ὅλο τὸ συνε-
ρῶν τὸ στούντιο. Ἡ σύζυγος ὅμως ἐνός μηχανικοῦ τοῦ στούντιο, ἡ
κυρία Νάτα Λούις, ὅταν ἐπέστρεψε ὁ σύζυγός της ἀπὸ τὴ Βόρνεο,
ἀνέκρινε ὅτι ἡ καρδιά του δὲν ἀνῆκε περὶ σ' αὐ-
τήν, ἀλλὰ στὴν ὥραία Ντόρθα. Ἀμερικανικώτατα
καὶ, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ Ντόρθα εἶχε ἐκνο-
μῶς τὴς ἐξελογίσαι τὸν σύζυγόν της, τῆς ἔκανε μιά
ἀγωγή καὶ τῆς ζήτησε σαράντα χιλιάδες δολλάρια
ἀποζημίωσι. Γιὰ καλὴ τύχη ὅμως τῆς Τζαίντς,
τὸ δικαστήριον ἔδωσε ἄδικο στὴν κυρία Λούις.

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, οἱ ἀστέρες πρωταγωνι-
στοὶ καὶ ἐξω τῆς ὁδότης!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Οἱ χωρικοὶ τῆς Βορείου Ρωσίας προφυλάσσουν τὰ μάτια τῶν
ἀλλόγων καὶ βωδιῶν τους μὲ πράσινα γυαλιά, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν
τρομερὴ ὀφθαλμίασι, ἡ ὁποία τὰ προσβάλλει λόγῳ τῆς ἀνανακλάσεως
τῶν χιονιῶν.

—Τὰ γνωστὰ ἐν ἐνεργείᾳ ἡφαιστεια σ' ὅλο τὸν κόσμον ἀνέρχονται
σὲ 675.

—Στὴν Ἀγγλία ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν φτάνει τοὺς
ἑξήντα ἐπὶ ἐνός ἑκατομμυρίου Ἀγγλῶν.

—Στὸ Θιβέτ ἡ ἐβδομάδα ἔχει πέντε ἡμέρες, πὺν φέρουν τὶς ἑξῆς
ὀνομασίες: Ἡ ἡμέρα τοῦ Σιδήρου, τοῦ Σιῶν, τοῦ Νερού, τῶν Φύλ-
λων καὶ τοῦ Ἑδάφους.

—Ἡ ὑπόγειος σιδηροδρομικὴ σήραγγα τοῦ Λονδίνου εἶναι μῆκους
101 μιλίων καὶ ἡ κατασκευὴ της ἔχει στοιχίσει περίπου 2,000,000
λίρες.

—Ἡ μεγαλύτερη φάλανα τοῦ κόσμου βρίσκεται στὸ Ζωολογικὸ
μουσεῖο τοῦ Μπουνέος Ἀϊρες. Τὸ βάρος της ἀνέρχεται σὲ 100 τόν-
νους, ἦτοι σὲ 80 χιλιάδες ὀκάδες.

—Τὸ καταληκτικὸ αὐτὸ βάρος της ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ βάρος 80
ἐλεφάντων ἢ 400 βωδιῶν.

—Υπολογίζεται ὅτι μονάχα ἀπὸ τὴ γλώσσα τῆς φάλαινας αὐτῆς
μπορεῖ νὰ βγῇ ἓνας τόννος ἐλαίου!

—Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα ἐνός Ἀγγλοῦ ζωολόγου, μιά χελώνα
διατρέχει ἓνα μίλι σὲ πέντε ἡμέρες, ἓνας δὲ σαλιγκάρος
σὲ δεκατέσσερες ἡμέρες.

—Ἡ Εὐρώπη συνδέεται μὲ τὴν Ἀμερική μὲ 874 τη-
λεγραφικὰ καλώδια.

—Στὴ Λρεσὴν τῆς Γερμανίας ἔχῃ ἡ πὺ μικρόσσημη
γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ὀνομάζεται Βέρθα Μπέργκεν, εἶναι
ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἔχει ὕψος... 30 πόντων καὶ ζυγίζει
τέσσερες ὀκάδες καὶ 150 δράμα!

—Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἓνα εἶδος μυρμη-
γκιῶν, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ σκαφῶν ὑπονόμους μῆκους
μέχρι τριῶν λευγῶν.

—Στὶς θάλασσες τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἔχῃ ἓνα φάρι,
ὀνομαζόμενο «Ἀναμπίς», τὸ ὁποῖο πετάει στὸν ἀέρα, σὲ
ὕψος 3 μέτρων!

—Οἱ Οὐαχαβάιοι — φυλὴ τῆς Ἀφρικής — θεωροῦν
τὸ κάπνισμα... θανάσιμον αἰσάτημα, πρὸς τὸ ὁποῖο ὁ
φόνος καὶ ἡ κλοπὴ εἶναι ἀσήμαντα παραπτώματα.

—Στὶς νήσους Φίτζι, ἡ ὁποία κατοικοῦνται, ἐννοεῖ-
ται, ἀπὸ καννιβάλους, ὁποῖος ἰθαγενὴς τρώει τὴν γυναῖκα
του καὶ τοὺς συγγενεῖς του, ὅχι μόνον δὲν καταδικάζεται,
ἀλλὰ τοῖναντιον ἀπολαύει τῆς... κοινῆς ἐκπαινώσεως.

—Ὅπως ἀναφέρει ἓνας Ἀγγλὸς περιηγητὴς, ὑπάρ-
χει στὰ ἐνδοτέρα τῆς Γουινέας μιά φυλὴ Πυγμαίων,
τὸ ἀνδρῆμα τῶν ὁποίων ἔχει ὕψος 1,20 τοῦ μέτρου.

—Ὅταν παντρεύεται ἓνας Πυγμαῖος τῆς Νέας
Γουινέας, ὁρᾶται νὰ δεχθῇ ἀπὸ τὴ μέλλουσα γυναῖκα
τοῦ τόσους ραβδισμούς, ὅσα εἶναι τὰ χρόνια τῆς ἡλι-
κίας του!

—Μὲ τὴν... προγαμμία αὐτὴ δορεὰ οἱ Πυγμαῖοι θέλουν ν' ἀπο-
δεῖξουν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν ὑποταγὴν τοῦς πρὸς τὴν γυναῖκα των!

—Στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν 43,315 τηλεφωνικοὶ θάλαμοι, γιὰ
τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Κοινοῦ.

—Διαδίδονται δὲ καθημερινῶς στὴ Νέα Ὑόρκη περίπου 65
ἐκατομμύρια τηλεφωνήματα, στὸ δὲ Κέντρον τῶν τηλεφῶνων τῆς
ἀπασχολοῦνται 212,000 ὑπάλληλοι.

—Ἀπὸ τὰ 36,000,000 τῶν Ὀθωμανῶν, τὰ 20,000,000 εἰσὶν στὴ
Ρωσία.

—Ἐκ τῶν 125 ἀποικίων πού ἔχουν τὰ διάφορα κοίτη σ' ὅλο τὸν
κόσμον, ἡ Μεγάλῃ Βρετανία ἔχει ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς 48 καὶ ἡ Γαλλία
32. Ἡ ὑπόλοιπος ἀπορία ἀνήκουν σὲ διάφορα ἄλλα κράτη.

—Τὸ μικρότερον ἀνδρῆμα τοῦ κόσμου, βρίσκεται πάνω στὰ Καρ-
πάθια, χτισμένο σὲ ὕψος 2,300 μέτρων καὶ κατοικεῖται ἀπὸ τέσσερες
μοναχούς, ἡλικίας μεγαλειώσεως τῶν 80 χρόνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν
ἰδέαν τῶν προσώπων τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν γνωρίζουν οὔτε τοὺς σιδη-
ροδρόμους, οὔτε τὸν ηλεκτρισμό.

—Ὁ καθηγητὴς τοῦ Γεωφυσικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Μόσχας Ἰβάν
Πετρόβιτς, εἰρεθε πρὸ μηνὸς ἓνα ἀραιομυνητικὸν μηχανάκι μεγ-
στὴς σπουδαιότητος.

—Χάρης στὸ μηχανάκι αὐτό, θὰ μποροῦν ν' ἀνακαλύπτονται με-
ταλλεῖα ἀποθέματα, εὐδακρόνως, στὰ βάθη τῆς γῆς.

—Ἀπὸ τοὺς ὑποφάρους τοῦ Δημοτικοῦ Φασκοκομείου τοῦ Λονδί-
νου 16 οἱ 0 εἶναι ἀλκοολικοί.

—Τὸ γραφεῖν Τίτου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν
ἐκκλωροῦσε πρὸς ἡμερῶν μὴ καταστικτῇ, σύμφωνα
μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἀμερικὴ ἔχει τοὺς περισσότερους ἀ-
νεργούς. Ἀκολούθως κατὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Γερμα-
νία, ἡ Γαλλία καὶ τελευταία ἡ Ἰταλία.

—Στὴ Νορβηγία ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν, ἀναλογῶν
1225 γυναῖκες.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Η ΕΒΔΟΜΗ ΤΕΧΝΗ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Ένα χαρακτηριστικό άρθρο της διάσημης Βερολινέζας βεντέτας Λιλ Νταγκόδερ)

ΛΗΘΕΙΑ, πόσες δεν ζηλεύουν την τύχη των αστερών του κινηματογράφου!...

Τι όραμα πράγμα να παίζη μία γυναίκα στον κινηματογράφο, ν' αποκτή παγκόσμιο φήμη, νά διαβάξη συχνά έπαινετικές κριτικές για τον έαυτό της, νά δημοσιεύουν τις φωτογραφίες της όλες ή εφημερίδες και τα περιοδικά της ύπληλιν!...

«Αλλοίμονο όμως!... Όταν μάθετε πόσο μαρτυρική είνε ή ζωή μιας πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου, θα σβύσουν έντελως τὰ θελκτικά, αλλά πλάνα όνειρά σας!...

«Ακούστε πώς περιγράφει τη ζωή των αστερών της όθνης ή διάσημη Βερολινέζα καλλιτέχνης του κινηματογράφου Λιλ Νταγκόδερ, σ' ένα σχετικά της ίντερβιού που έδωσε πρό ήμερών σ' ένα ευρωπαϊκό περιοδικό:

«Από την ήμέρα που θα πατήση το πόδι της μία καλλιτέχνης μέσα στο στούντιο—έξηγησε ή γοητευτική πρωταγωνίστρια της «Όν-γκολής Ραφολιδίας»—πρέπει νά ξεχάση την περασμένη της ζωή. Καί λέγοντας «περασμένη ζωή έννοώ όλες τις συνήθειες της ζωής ενός ανθρώπου. Ο άτομικισμός χάνεται στον κινηματογράφο και ή ήθοποιός μεταβάλλεται σε απτόμοιο, σε άνδρικόλο, που είνε διαρκώς στη διάθεση του ρεζισσόρ.

«Γιά νά τό επιτύχη όμως αυτό ή καθενιά που αποφασίζει νά γίνη καλλιτέχνης του κινηματογράφου και νά φτάση μία μέρα στον επί-ηλίο τίτλο του «άστερος», χρειάζεται όχι μόνο γρανιτίνη θέλησης, αλλά και ύπομονή άφθαστη. Γι' αυτό πολύ λίγες κατορθώνουν νά διακορθούν, περίπου ένα τρία τοίς εκατό, απ' όσες καταφεύγουν νάβρουν λιμάνι σωτηρίας, δόξης και πλούτου στά κινηματογραφικά στούντιο!

«Γιά τις καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου, έγω τουλάχιστον, δεν παραδέχομαι ότι πρέπει νάχουν κάποιο σχετικά τάλαντο, όπως πρέπει άπαραίτητως νάχουν ή καλλιτέχνιδες του θεάτρου. «Όταν μία κοπέλλα είνε άποσώδηποτε μορφωμένη, έχει κανονικό σώμα, γοητευτικά χαρακτηριστικά και την άπαραίτητη φροντίδα, μπορεί, χωρίς διαταγή, νά χτυπήση την πόρτα του κάθε στούντιο, υπό ένα όμως όρο: Νά άποκτή με ύπεράνθρωπη θέληση, με μεγάλη ύπομονή και με άυτοπεποίθησι ότι θα πραγματοποιήση τ' όνειρό της!

«Γιά νά πεισθήτε δέ, ότι ό τίτλος της πρωταγωνίστριας του κινηματογράφου δεν είνε και τόσο ζήλευτός, όπως δυστυχώς πολλές θιαυμάστριές μας νομίζουν, θα σας περιγράψω τις ασχολίες και τις άγωνίες που δοκιμάζει κάθε μέρα μία πρωταγωνίστρια.

«Στις έπτά τό πρωί τό ξυπνή-θην της διακόπτει τὰ θωρότερα όνειρα! Πρέπει νά σηκοθή άμέσως. Η έλαχίστη άγοποιρία μπορεί πλυνών νά προκαλέση σοβαρές άνωμαλίες στο πρόγραμμα της ήμέρας, στο όποιο καμμία μεταβολή δεν επιτρέπεται.

«Μόλις σηκοθώ ή καλλιτέχνης, άρχίζει άμέσως τις άσκήσεις. Μία πρωταγωνίστρια, βλέπεται, πρέπει νά έμμενίζεται πάντοτε λεπτή, λυγρή, κομψή. Η άσκήσεις αυτές είνε ως επί τό πλείστον πολύ δύσκολες. Η καλλιτέχνης θα παραστή ίσως άνάγκη νά πηδήση μία τάφο, νά πηδήση πάνω σ' ένα αυτοκίνητο που τρέχει, νά κατέβη από ένα βαγόνι, ενώ τό τραίνο τρέχει με ταχύτητα κλπ. Πρέπει, λοιπόν, νά εργασθώ πολύ και συστηματικά για ν' άποκτήση την άπαιτούμενη έπιδεξιότητα, έλαστικότητα, ευκυνσία.

«Επίσης μία πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου, δεν πρέπει μόνο νάναί όμοια και νύχη σαγηνευτικό χαμόγελο. Πρέπει νά έπιδώθ σ' όλα τὰ σπόρ, νά μάθη νά τρέχει, νά πηδά, νά σκορφαλώνη σε τοίχους, σε δένδρα, νά καθάλαικεύη έπιδέξια, νά όδηγη αυτοκίνητο, ποδήλατο, νά κολυμπά, νά τραβάη κομπί, νά πατι-νάζη...

«Όλ' αυτά θα της χρειασθούν κάποτε και γι' αυτό πρέπει ν' άσκεϊται καθημερινώς. Κατά τις έν-νιά, πρέπει νά βρίσκει στο

στούντιο. Προγευματίζει λοιπόν έλαφρά—σύμφωνα με τό συμβόλι-της ή έταιρεία της άπαγορεύει νά παχύνη—κι' έπειτα φεύγει άπο-κά για ν' άρχισή τη δουλειά της.

«Ποιά ώρα θα τελειώση τό εγύρισμα; Μυστήριον! Όταν πε-ράσει την πόρτα του στούντιο, ή καλλιτέχνης δεν άνήκει πια στον έαυτό της! Όφείλει νά μείνη εκεί, καταβάλλοντας διαρκώς ύπερ-θωπες προσπάθειες για νά έννοή και νά εκφράση όλων των είδη τὰ συναισθήματα!

«Πρέπει ταυτόχρονης νά ήκρίσταται τό φοβερό μαρτύριο που έ-τυφλωτικό φως των προβολέων που κατακαίει τὰ μάτια της, νά ή-κούη τὰ σφυρίγματα και τὰ έπιτακτικά παραγγέλματα του ρεζισσόρ, τη σημασία των όποιων όφείλει ν' άντιλαμβάνεται άμέσως χωρίς νά κάνει τό παραμικρό λάθος. Συχνότατα, μάλιστα, βλέπει όλη αυτή τη κοραστική εργασία της νά πηγαίνη χαμένη, γιατί κάτι π τό έλέ-στο κατέστρεψε τη σκηνοθεσία κι' όλα τότε πρέπει νά επαναληφθούν.

«Πολλές φορές ή ταινίες «γυρίζονται» τη νύχτα. Κι' αν μεν είνε φθινόπωρο ή άνοιξη, τό πράγμα είνε ύποφερτό. Αν όμως είνε κα-λοκαίρι; Η ζωή τότε μέσα στο στούντιο είνε σωστή κόλαση! Έ άνυπόφορη μωρουδιά από τις χρωματισμένες μακιέτες, ή έστρε-άνειμυπτες άπαγορεύονται κατά τό εγύρισμα—τά φώτα των προβολέων, μάς κάνουν νά ύποφέρουμε, χωρίς ώστόσο και νά μπορεί νά διαμαρτυρηθούμε. «Αν, έξ άλλου γίνεται τό εγύρισμα τις νύχ-τού χειμώνα, είνε ακόμα χειρότερα τὰ θέσάνα μας! Τό κρύο με-περνάει ως τὰ κόκαλα, γιατί πολλές φορές ή ταινία άπατεί έπαρ-νύσσιμο ή άμφιέσεις πολύ ντεκολέ.

«Επί τη ευκαιρία αυτή θα σας διηγηθώ ένα σχετικά κομμογε-γικό άνέκδοτο της καλλιτεχνικής μου καριέρας: Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, έπαίσα ως πρωταγωνίστρια σ' ένα φίλμ τό όλο μιάς παρ-τας, ή όποια έδωκανε άπόνα ρεστοράν, ενώ έξω έπαισε οργισμός ορ-χή. Ένας γκρουπ του ρεστοράν έβόδιζε κοντά μου και μου κρεπί-άνοιχτη μία μπιζελίλα, ως που νά μωό στο άυτοκίνητό μου. Η περ-τή δροχή έπεφτε από ψηλά με σωλήνες σαν τους πυροσβεστικούς, δέ θυελλώδης άνεμος έπιοκαλείτο με δυνατές στροφές έλικας έπ-πλάτων. Έξάφνα, σε μία στιγμή, ενώ έτοιμαζόμουν νάμω στο ά-τοκίνητο, ένα δυνατό φύσηγμα άνέμου άνατοδογόρσε την διαρρέ-από τὰ χέρια του γκρουπ, κι' εγώ έγίνα... μωσκεμια, καθώς ήμω-μάλιστα με τὰ ντεκολέ μου!...

«Όταν φεύγει τέλος ή πρωτα-γιστρια από τό στούντιο, είνε μά-δυο, τρέξ ή ώρα, τό πρωί. Γνω-στό σπίτι της κατακουσμένη ά-άνορεχτη, με δύο φροντίδες μου. Νά περιποιηθώ τὰ μάτια της, π-της πονούν τρομερά, από τὰ φώ-των προβολέων, και νά έμνησθώ-λιν ένωσής την άλλη μέρα, για νά έναρχισή τὰ ίδια!

«Και δεν είνε μονάχα αυτό—νεχίζει ή Λιλ Νταγκόδερ—που-νουν μαρτυρική τη ζωή μιας πρ-ταγωνίστριας του κινηματογράφου.

«Η κάθε βεντέτα είνε ύποφε-μένη νά ήφισται καθημερινώς τις έπιδράσεις του επαγγέλματός της και νά δοκιμάζη τὰ παχύτερα συν-ναισθήματα. Πρώτα-πρώτα ή κομ-μική της άξιοπρέπεια, ή κοινωνία της ύπόληψι, ή οικογενειακή της τιμή είνε στη διάθεση της. Έπει-ρείας, στην όποια εργάζεται. Πά-να λανσάγη τὰ φίλμ της ή Έτα-ρεία καταφεύγει πολλές φορές ειφράνταστες ρεαλμίες, που έπ-τούν την πρωταγωνίστρια παρ-τρόπως. Όστόσο, δεν της έπαρ-πεται καμμία διαμαρτυρία, γιατί, π-πως σας ελπια προσηγομένως, έ-χάσει πια την ελευθερία της. Απ-τη στιγμή που πάσηε τό πόδι της στο στούντιο!...

«Αλλοίμονο δέ, αν ή πρωτα-γιστρια είνε παντρεμένη! «Αλλά και ποιά δεν είνε; Γιατί, ένας άν-δρας έφιάλτης βασανίζει όλες και όλους γενικά τις παντρεμένες κα-τοές παντρεμένους καλλιτέχνες και καλλιτέχνες του κινηματογράφου: Η ήλεια!

«Αν ήθελε κανείς νά καθώρη τό συναισθήμα αυτό της ήλειας, θα

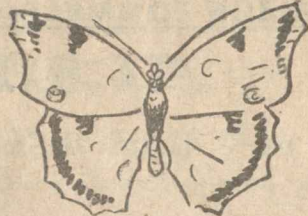

Η Λιλ Νταγκόδερ.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΟΥ PAUL REBAUX

(Έξωφρενισμών, άηδιδών και χοντροκοπιών τό άνάγνωσμα)

Με την πάροδο του χρόνου, αλλά-ζων και τὰ ήθη και τὰ έθιμα των ανθρώπων, και κατά συνέπειαν άλ-λάν και οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς.

Κατά τό 1613, κάποιος Γάλλος, ό Κλαύδιος Χάρντυ, είχε εκδώσει ένα βιβλίο, με τό όποιο έδίδασκε τον κόσμο πώς πρέπει νά φέρεται. Φυλακισμένος τότε τό βιβλίο αυτό, βλέπουμε τί διαφορετική ένταξη είχαν τότε οι άνθρωποι για την καλή συμπεριφορά.

Μεταξύ άλλων, ό Κλαύδιος Χάρντυ λέει: «Δεν πρέπει ποτέ νά ρωτούμε ένα γνωστό μας, πώς είνε στην ήλεια του, έπείος αν μάθαινε ότι λίγον καιρό πριν ήταν άρρωστος. Αρρωστικά, θα φανούμε άγνεύεις και αδιάκριτοι!...».

Αντιθέτως, εκείνον τον καιρό, έθεωρείτο άγένεια και αδιακρισία, ό,τι σήμερα θεωρούμε ευγένεια και καθήκον μας.

Λέει ακόμα ό Χάρντυ στο βιβλίο του: «Μη κλέβετε ποτέ στο τραπέζι τό ψωμί με τό χέρι σας, αλλά νά τό κλέβετε με τό μαχαίρι».

Στην έποχή μας πολύ θεωρείται έλλειψης καλής άνατροφής, αν κό-νουμε τό ψωμί με τό μαχαίρι και όχι με τό χέρι μας.

Μολοντί δέ ό Χάρντυ άναφέρει στο βιβλίο του κάθε τόσο τό μα-χαίρι, δεν άναφέρει όμως καθόλου τό πηρούνι.

Γιατί αυτό; Γιατί άπλοσύτητα έκείνη την έποχή τό πηρούνι έθεω-ρούσε μέγιστης πολυτελείας και δεν τό μεταχειρίζονταν, παρά ή κοπέλα και μερικά ευγενείς.

Δεν συνέβαινε όμως τό ίδιο και με τό κουτάλι.

«Αν μεταχειριστείτε τό κουτάλι, λέει σχετικώς ό Χάρντυ, νά τί παραγγίλλει καλά στην πετσότα σου, τό ίδιο δέ νά κάνει και ά-πό τό μεταχειριστείς. Κατόπιν νά σφουγγίσεις τὰ λερωμένα δά-κτυλά σου στο τραπέζι—όχι στο δάπεδο!»...

Ανταστήτε τί έντίπαυσι θα έκανε ένα πέτιο ήμισυ στην έποχή μας!...

Και ό Χάρντυ εξοκολοιούθ: «Τά κόκαλα από τό κρέας ή από τό πουλί, αν είνε σωστό νά τ' άφήνεις μέσα στο πιάτο σου, αλλά πρέπει νά τὰ πετάς σε μία άκρη του δαπέδου και μετά τό δείγνο οι έπηρέτες θα έλθον νά τὰ μαζέψουν!».

Σημειώστε ότι τό βιβλίο του Χάρντυ έγινε ά-καταπο όταν έξεδόθη. Ακολουθούσαν πιστά τὰ παραγγέλματά του και οι άριστοκράται και οι πιο άπλοοι από τό Παρίσι.

Αργότερα, κατά τό 1675, έξεδόθη κι' ένα άλ-λο βιβλίο καλής συμπεριφοράς, από κάποιον Άν-τόνιο ντε Κουρτέν. Τό βιβλίο αυτό έπληγάρφεται:

ΚΙΣΘ ΒΙΒΛΙΟ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙ-ΣΜΕΝΟΝ ΤΡΟΠΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΙΜΙΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

Τό βιβλίο αυτό, όσον άφορά για τους καλούς τρόπους κατά τό δει-πνο, περιέχει τὰ ίδια σχεδόν με τό βιβλίο του Χάρντυ, αλλά μάς πλη-γώνει έξ άλλου και για πολλά άλλα περιεργα και άσπεία για την έ-νη της πράγματα. Έτσι, μεταξύ άλλων, διαβάζουμε:

«Όταν φταρνούσμε, πρέπει άμέσως έπειτα νά βγάλουμε τον παρσο μας και νά χαιρετήσουμε αυτούς που μάς χαιρετήσαν. Για-τί πάντα πρέπει νά χαιρετούν αυτών που φταρνίζονται. Όταν χα-ρακτηρισθούμε, πρέπει νά γυρίσουμε τό κεφάλι μας και νά κάνουμε τό σημείο του σταυρού».

Όλα αυτά φανταίνονταν σοβαράτατα στους Γάλλους εκείνης της εποχής. Αλλά τό πιο φοβερό είνε ότι έκείνον τον καιρό τό καθάρισμα των δοντιών έθεωρείτο... άναξιοπρεπές!

«Δεν πρέπει ποτέ, λέει ό Κουρτέν, νά καθαρίζουμε τὰ δόντια μας με σόνες. Αυτό δεν άρμόζει παρά μόνο στις γυναίκες του δρό-μου. Οτε είνε σωστό νά σκαλίζουμε τὰ δόντια μας με τό μαχαίρι,

όσο είνε ή ήλεια που αισθάνεται κανείς όταν βλέπει νά κατέχη κάποιον που θα ήθελε νά τό κατέχη ό ίδιος. Τη θλίψη αυτή τη δο-κίμασαν οι καλλιτέχναι του κινηματογράφου ύπ' όλας της τάς μορφάς.

«Φανταστήτε π.χ. τη ήλεια της καλλιτέχνιδος εκείνης που βλέ-πει τον άντρα της νά έναγκαλιζεται με περιπάθεια και νά φιλή μία συνιδρύα της σ' ένα αισθηματικό φίλμ! Όσο δέ περισσότερο συμ-παθεί είνε ό καλλιτέχνης, τόσο πιο πολύ είνε φυσικό νά ήλεια ή γυ-ναίκα που και ν' άνησυχή. Η φτωχή αυτή δεν έχει ούτε στιγμή ή-συχια! Κάθε όμως τον μυστικό σπαργισμό της καρδιάς της και φαι-νεται έξουσιοσση μέσα στο στούντιο. Όταν δέ άργότερα τό ζευγος έπαιρκει στο σπίτι του, είνε άδύνατον νά μη άκουσθούν μερικά πα-ράπονα!...

«Απτή λοιπόν είνε ή πραγματική ζωή των αστερών του κινηματο-γράφου και όχι εκείνη που περιγράφουν ή διάφορες ευφάνταστες δια-σκευές των έταρειών, που γίνονται για κεφδοσκόπους λόγους. Ζωή μαρτυρική, με άδιάκοτες προσπάθειες κι' άγωνίες, με κινδύνους, με άρρώστιες, με χτυποκάρδια. Σωστή, δηλαδή, κόλασις!...».

όπως συνηθίζουν πολλοί. Δεν επιτρέ-πεται νά τὰ σκαλίζουμε, παρά μόνο μ' ένα μικρό κοκαλάκι, από πόδι κοτόπουλου».

Σήμερα, όταν μάλαμ μ' ένα γνωστό μας, στεκόμαστε άντίκρυ του και τον κυττάμε κατάματα.

Έ, λοιπόν, ή στάσις αυτή έθεωρείτο αλλοτε άγένης και αδιάδης. Κατά τον Κουρτέν, όταν βρισκόταν κανείς άντίκρυ σ' ένα γνωστό του, έπρεπε νά στρέψη τό σώμα του λίγο προς τό πλάι του, γιατί αυτή ή στάσις ήταν ή πιο άρμόζουσα και ή πιο ευγενική!...

Φαίνεται επίσης ότι έκείνον τον καιρό οι όδοι του Παρισιού ή-σαν σε άβλεια κατάσταση. Πεζοδρόμια δεν ύπάρχαν. Μόνον στις άκρες ήσαν οι όδοι κάτω από εύκολοδιάβατοι. Στη μέση έτρεχαν αβλάνια από λάσπες και άκαθαρσίες.

Τά πεζοδρόμια έγιναν στις άρχές του 19ου αιώνα.

Σύμφωνα με τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, ή τιμητική θέσις για τους βαδίζοντας στο δρόμο τό καιρό έκείνη, ήταν τό μέ-ρος προς τους τοίχους των σπιτιών.

Και ό Κουρτέν λέει σχετικώς:

«Όταν συνοδεύετε ένα άνώτερό σας πρόσωπο, ή μία κυρία, πρέπει νά της παραχωρήσετε την τιμητική θέσι κι' εσείς νά περ-πατάτε στο λασιωμένο μέρος του δρόμου. Αν δέ τύχει και είδουν από κανένα παράθυρο άκάθαρτα νερά και λερωθεί ό συνοδός σας, τότε όφείλτε νά τον καθαρίσετε με την άκρη του μανδύα σας!...

Δηλαδή, έκείνη την έποχή έθεωρείτο πολύ φτωικό νά ρίχνουν τ' ά-κάθαρτα νερά από τό παράθυρο και νά λερώσουν τους διαβάτες. Με άλλα λόγια, ή ετιμητική ή θέσις στο δρόμο δεν ήταν καθόλου ά-σφαλής.

Φαίνεται ακόμα ότι τότε καθόντουσαν στο τραπέζι άσκεπείς, αλλά μόλις άρχιζαν νά τρώγουν, έβαζαν τὰ καπέλλα τους στο κεφάλι.

Ακόμα και οι καλεσμένοι στο τραπέζι του Λουδοβίκου 14ου, φορούσαν τὰ καπέλλα τους κατά τη διάρκεια του δείπνου. Τό αντίθετο έ-θεωρείτο έλλειψης σεβασμού.

Μόνον ό βασιλεύς ήταν άσκεπής. Μά, όταν ό βασιλεύς μιλούσε σ' ένα καλεσμένο, τότε αυτός έπρεπε έκείνη την ίδια στιγμή ν' άποκαλυπθώ, άλλ' άμέσως πάλιν κατόπιν φορούσε τό καπέλλο του κι' έξακολοιούσε νά τρώη.

«Όταν ένας καλεσμένος φταρνίζονταν στο τραπέζι, έπρεπε όλοι οι άλλοι συνοιτημένοι ν' άποκαλυφθούν ύποκλινόμενοι.

«Αν όμως ό Χάρντυ συμβουλεύει νά πετούν οι γεμιστίζοντες τὰ κόκαλα σε μία γωνία του δαπέδου, κι' ό Κουρτέν συνιστά: «Όταν είστε ύποχρεωμένος νά βγάλετε από τό στόμα σας ένα σκληρό κομμάτι κρέατος, όφείλτε νά τό πετάξετε πίσω από τό κά-θισμά σας. Τό ίδιο θα κάνετε και για τους φλοιούς και για τὰ κοκκοίνια των φρούτων».

Στην έποχή μας ένας άνθρωπος που πίνει μονορούφι τό κρασί του και άδειάζει μπουκάλι τό ποτήρι του, θεωρείται κακοαναθρεμμένος. Κατά τό 1675, αντίθετως, τό νά πη κανείς συχνά-συχά και κατά διαστήματα τό κρασί του, έθεωρείτο πολύ άγένης.

Αλλά και ή καθαριότητα δεν έθεωρείτο και τότε άπαιτούμενη.

Ένα βιβλίο καλής συμπεριφοράς του 1782 λέει σχετικώς: «Δεν είνε σωστό νά πλύνετε κάθε τόσο με νερό. Αυτό άρμόζει μάλλον στις πλύστρες».

Σήμερα πάλιν οι άνθρωποι χαιρετούν βιάζοντας άπλως τό καπέ-λο τους.

Τότε, για νά χαιρετήση ένας άνθρωπος έναν άλλον, έπρεπε νά κάνει ολόκληρη γυμναστική, ύποκλίσεις και κόντια ύποκλίσεις.

«Σαυτός τον καιρό έκείνο οι άνθρωποι ήσαν πολύ πιο σπάταλοι και λαίμαργοι από τους συγχρόνους. Τα δείτνα των ήσαν κοινά και μέγιστος άδής.

Ο μάγιστρος του Παριζιώς, κατά τό 1744, λέει στ' «Απομνημονεύ-ματά του»:

«Γιά ένα «μέτριο» δείγνο, είνε άπαραίτητα σαράντα είδών φα-γητά!...

Νά τώρα και κάτι πιο έξωφρενικό: «Όταν καθίστε στο τραπέζι δίπλα σε μία κυρία, νά την περι-ποιείστε όσο μπορείτε και όταν αυτή θα έχη τελειώσει τό φαγητό της, νά της προσφέρετε τό δικό σας. Αν βλέπετε δέ νά την τιμή-σετε περισσότερα, πίνετε πάρε-πότε από τό δικό της ποτήρι.

«Και ή κυρία, για νά δείξη ότι εκτιμά κι' αυτή τον γέιστό της, άς παίρνει ποτε-ποτε μία μπουκιά από τό πιάτο του!...

«Έξωφρενικά δηλαδή κι' άπίστευτα πράγματα. Μά άπλοσύτητα. Δεν είνε λοιπόν πιο άπλή, πιο πρακτική, πιο καθαρή, και — άς τολ-μήσουμε νά τό πούμε — πιο ελλικρινής ή δική μας ενοχή;

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Πώς ο Μπαλζάκ αποφάσισε να γράψει δράμα. 'Ο... μεγαλοφυής συνεργάτης του! 'Η νυκτερινές συνεργασίες. 'Όπου ο Λασαγιού φεύγει για να μην τρελλάδη, κτλ. κτλ.

Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος 'Ονορέ ντε Μπαλζάκ πέφασε βίη σχεδόν τη ζωή του πωγμένος στα χρέη και πιεζόμενος από τις οικονομικές ανάγκες. 'Η πρωτοφανής εργατικότητα του — δούλευε δεκατέσσερες ώρες το ημερησίον! — και η μεγάλη φιλολογική παραγωγή του δεν του επέτρεψαν ποτέ να γνωρίσει κάποια οικονομική ανεξαρτησία, γιατί ήταν σπάταλος και πολύ κακός διαχειριστής των χρημάτων του. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να καταστρώσει διαρκώς διάφορα σχέδια για να κερδίσει λεφτά, πολλά λεφτά — άλλο ζήτημα, τώρα αν τα περισσότερα σχέδιά του παρέμεναν πάντοτε... μονάχα σχέδια!

'Όσο ο Μπαλζάκ νόμιζε μία μέρα ότι άνακάμψε το μέσον να κάνει περιουσία μέσα σε λίγον καιρό. 'Όταν έμαθε πως ο Βίκτωρ Ουγκώ κέρδιζε εκατό και διακόσιες χιλιάδες φράγκα από κάθε δράμα του, του γεννήθηκε η επιθυμία να γράφει κι αυτός για το θέατρο. Γιατί να μην κερδίσει κι αυτός χιλιάδες; Και επειδή καταλάβαινε ότι ο ίδιος ήταν άνηκτος να γράφει θεατρικό έργο — άγνοουσε καθ' όλην την περίοδο της ζωής του τον λογοτεχνικό αυτό είδος — αποφάσισε να πάρει ένα συνεργάτη. 'Ο συνεργάτης του θα εύρισκε την υπόθεση ενός δράματος, θα το χωρίζε σε πράξεις και σκηνές, θα έγραφε ένα μέρος των διαλόγων και ο Μπαλζάκ θα έπαιρνε το έργο για να το διορθώσει, να το αλλάξει, να του βάλει με δυο λόγια τη σφραγίδα της προσωπικής του ιδιοφυΐας.

Ποιος ήταν αυτός ο συνεργάτης του Μπαλζάκ και ποιά ήταν τ' αποτελέσματα της συνεργασίας των; 'Ας αφήσουμε τον μυθιστοριογράφο Λέοντα Γκοζλάν, επιστήθιο φίλο του Μπαλζάκ, να μάς αφηγηθεί την κομμογονική αυτή περιπέτεια...

«... 'Όταν ο Μπαλζάκ αποφάσισε να πάρει συνεργάτη για να γράφουν μαζί ένα θεατρικό έργο — άφηγεται ο Λέων Γκοζλάν — διέλεξε για το σκοπό αυτόν ένα άναμικο και κακοτυμένο νεαρό διανοούμενο... ακριβόλου διανοήσεως. 'Ομολογώ πως από την πρώτη στιγμή που γνώρισα τον Λασαγιού (έτσι λεγόταν ο νέος αυτός) δεν μπόρεσα να καταλάβω πως ο μεγαλοφυής φίλος μου γελάστηκε σε βαθύ να καταπνίγει στα φώτα ενός ανθρώπου που φώναζε με τό παρουσιαστικό του από όρες μακριά ότι δεν διατηρούσε με την εμπνεύσει και τη μούσα σχέσεις πολύ τρυφερές...

Τό γεγονός έινε ότι ο Μπαλζάκ έκανε και συμβόλαιο με τον Λασαγιού, για να τον δέσει καλύτερα και να έχη εξασφαλισμένη την... πολύτιμη συνεργασία του. Σύμφωνα με το συμβόλαιο αυτό, ο Μπαλζάκ ήταν υποχρεωμένος να παραχώρηση στον Λασαγιού ένα δωμάτιο στην περιφημη βίλλα του «Ζαρντί», να τον τρέφει, να τον ντύνει και να του δίνει ένα άφορμένο χρηματικό ποσό για τα μικροεξοδα του. Είς αντάλλαγμα, ο Λασαγιού έπρεπε να βρή την υπόθεσι του έργου, να της δώσει σκηνική φόρμα και να την υποβάλει από την έγκρισι του Μπαλζάκ.

Είχα την ιψίτη εδύτεια να παρενρεθώ στη συνομιλία που έκαναν οι δυο συνεργάτες, μετά το κλείσιμό της συμφωνίας τους. Δεν μπορώ ν' αντιταθώ στον πειρασμό να σας μεταδώσω την ιστορική αυτή συνδιάλεξι:

ΜΠΑΛΖΑΚ.—Και τώρα, αγαπητέ μου, πρέπει να στρωθούμε άμεσα στη δουλειά...

ΛΑΣΑΓΙΟΥ.—Μάλιστα, διδάσκαλε.

ΜΠΑΛΖΑΚ.—Πρέπει να γράψουμε ένα γράμμα που θα προενηγή κατάλληλα...

ΛΑΣΑΓΙΟΥ.—Εννοείται, διδάσκαλε...

ΜΠΑΛΖΑΚ.—Ξέρεις πόσα μπορούμε να κερδίσουμε από αυτό το δράμα;

ΛΑΣΑΓΙΟΥ.—'Όχι, διδάσκαλε...

ΜΠΑΛΖΑΚ.—'Αν θά δεχτή να το παίξει ο Λεμαίτο — και είμαι βέβαιος ότι θά δεχτή — τό έργο μας θά κάνει τουλάχιστον εκατόν πενήντα παραστάσεις. 'Αν υπολογίσουμε είσπραξι πέντε χιλιάδες φράγκα σε κάθε παράστασι, τη μία μέρα με την άλλη, έχουμε τό δυο εκατομμύρια πενήντα χιλιάδες φράγκα... Και τώρα κάνε τό λογαριασμό πόσα θά πάρουμε έμεις με δώδεκα τοις εκατό ποσοστά... Μά έινε περιττό να κοιτάς τό μυαλό σου, γιατί τον έχω κάνει ήδη αυτό τό λογαριασμό. Θά πάρουμε πάνω από ογδόντα χιλιάδες φράγκα!... Σάμφρονι;

ΛΑΣΑΓΙΟΥ.—Σάμφρονι, διδάσκαλε...

'Ο Μπαλζάκ έτήρησε τις υποχρεώσεις που ανέλαβε με τό συμβό-

'Ο 'Ονορέ ντε Μπαλζάκ.

λαιο. Αυτό φαινόταν καθαρά από τό μάγουλο του Λασαγιού που άρχισαν να κοκκινίζουν, από τό περιποιημένο ντύσιμό του, από τό λίκυ του βλέμματός του. Τό καιμένο τό παιδί είχε βρει επί τέλους τό κρεβάτι και καθαριότητα, ύστερα από δώδεκα χρόνια διλειψής ή ληθικής ζωής στα φιλολογικά καφενεία των Παρισίων.

'Ας δούμε όμως τώρα πως έτήρησε ο Λασαγιού και τις δικές του υποχρεώσεις...

'Απλούστατα, τρώγοντας τέσσερες φορές τη μέρα, κάνοντας πατάτους στα περιώρα για να χωνέψη και περμενόντας να του έλξη ή εμπνεύσει για να γράφει τον σκελετό ενός δράματος. Μά ο Μπαλζάκ, μαθημένος να βρίσκεται πάντοτε σε δημογραφικό όργανο, δεν μπορούσε να ξεγρήσει αυτή την πνευματική... δυσκολότητα του συνεργάτου του. Επειδή δε ο μέγας μυθιστοριογράφος έγραφαζε άγνωστών, μονάχη τη νύχτα, κάθε νύχτα, στις δυο ή τρεις από τα μεσάνυχτα, χτυπούσε τό κουδούνι που συγκοινωνούσε με τό δωμάτιο του συνεργάτου του και ζωντούσε τον Λασαγιού για να τον ρωτή ή να τον περιφρονήσει...

'Ο ταλαιώφρος ο Λασαγιού πεταγότανε τρομαγμένος από τό κρεβάτι, ντύνοντανε μάνι-μάνι και παρουσιάζοντανε μπρος στον Μπαλζάκ με τό μάτια πορμενά άκόμα από τόν ύπνο, φροντίζοντας τη μία μορφή παντούριλά του, ξεκομίσματος και άναμάλισμαίσεως.

—Λοιπόν, Λασαγιού; τόν ρωτούσε ο Μπαλζάκ. Βρήκες καμμία καλή υπόθεσι;

'Ο Λασαγιού έτρωπε τό μάτια του, χαμοκρινότανε και άπαντούσε: —Ναι... βέβαια... Κάτι πρέπει να βρούμε... κάτι πρέπει να σκεφθούμε...

—Τό ξέρω, τό ξέρω... Μά τό βρήκες αυτό τό κάτι; Τι παραινεις άκόμα; Τό θέατρο περμενεί τό έργο μου... Είδα προχθές τον Φρεντερίκο Λεμαίτο, τόν μεγάλο μας ήθοποιό... Με ρώτησε αν έχω έτοιμο τό δράμα μου, τό δράμα που θ' άναστασει στη Γαλλία και όλο τόν κόσμο... Μάλιστα!

—Μάλιστα! έπαναλαμβάνε ήλιθίως και ο Λασαγιού, προσπαθώντας να κρατήση άνοιχτά τό μάτια του. —Τό έτοιμασε, λοιπόν, αυτό τό δράμα, Λασαγιού; —'Όχι όλο, μά...

—'Όποτε έινε έτοιμο έν μέρος;

—Και ναί και όχι...

—Ν' άκούσω την υπόθεσι του...

—Θά προτιμούσα, ψιθύριζε ο Λασαγιού, να μιλώγατε προηγουμένως εσεις αν είχατε καμμία καλή ιδέα...

—'Εχω μία υπόθεσι, Λασαγιού! 'Οτι κομμάτι θεός!

—Μά, όχι, σας βεβαιώ...

—Περιττόν! Τό βλέπω καθαρά! Δεν μπορείς άνοιξης τό μάτια σου και χαμοκρινέσαι διαρκώς. Πά γαίνε να κοιμηθής. 'Υστερ' από μία ώρα θά είς φανάρι. 'Ας έπιστώμε ότι ή Μοίρα θά έχη φανταστεί μετ'αυτ'όν τον πνευματικό εγκέφαλό σου...

'Ο Λασαγιού ξαναγεννούσε στο δωμάτιό του, σήκωντας τό πόδια του, έπεφτε στο κρεβάτι που περμενόντανε με τό πάλλομα και προσπαθούσε να βρή την υπόθεσι του περιφημου δράματος που ε'ν άναστασει τον Γαλλία και δώδεκα τόν κόσμο. Και ο έπος ξαναεφαλούσε γρήνα τό βασιλιά του βέλγας...

Καθώς όμως μιλούσε, έννοιωθε ή ίδια σε κάθε λέξι που έβγαζε από τό στόμα της, να φεύγη κι ένα κομμάτι ζωής από τήν της.

'Όταν γύρισε στο παλάτι, ήταν χλωμή, σαν μαρμαμένο ρόδι, κι έξανηλμένη τόσο, ώστε άναρχάστηκε να πέση στο κρεβάτι της.

'Ετσι, ενώ ο παράλυτος νέος είχε ξαναβρεί την ήγεια του, η βασίλισσα άρρώστησε βαρεία.

'Όταν ή βασίλισσα, ύστερ' από άρκετόν καιρό, άρχισε να γίνεται πάλι πλήρη φωνή, δυστυχισμένοι κι άρρώστοι είχαν περμενόντας τό παλάτι, ζητώντας άπ' αυτή να τους θεραπεύει, όπως είχε θεραπεύσει με τό μαγικά λόγια της τόν νέο παρόλυτο.

—Τί κάνει ο Μπαλζάκ; τόν ρώτησα.

—Δέν έχω ιδέα! μου άποκρίθηκε, κτρινίζοντας.

—Μά δεν είσαι πειά συνεργάτης του;

—Γιά τό 'δνομα του Θεού, τί λέτε, κύριε Γκοζλάν! φώναζε ο Λασαγιού... 'Ενα μήνα άκόμα αν έμεινα κοντά του, θά τρελαινόμουν ή θά πέθαινα... Δεν μπορώ βέβαια να πώ ότι δεν έρωγα καμμία Μά τί όφελος είναι ή καλοφαγία, άρου ο Μπαλζάκ με ζωντούσε έπειτα από τό βράδυ, σάνει και καλά, την υπόθεσι ενός δράματος... Κατέβηκε θρωπος δεν θά μπορούσε να βαστάξη ο' αυτό τό μαρτύριο!... Κι ή πρώτη έφραγα, κάνοντας όρκο να μη γυρίσω πίσω.

'Από την έποχή εκείνη ο Λασαγιού, κάθε φορά που πρόφερε τό όνομα του Μπαλζάκ, άλλαζε χρώμα κι έτρεμε από τόν φόβο του...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

ΑΛΟΤΕ, στα παλιά καλά χρόνια, ζούσε μία καλόκαρη και πονετική βασίλισσα, που όλη της ή σκέψι ήταν πάντα δοσμένη στους άνηθρώπους τούς άδικημένους από τη Μοίρα. Νύχτα και μέρα συλλογιότανε πως θά μπορούσε ν' άνακουφίξη καλύτερα τούς δυστυχείς, τούς άρρώστους και τούς φτωχούς που ζούσαν στο βασιλείο της.

—Δένε, σκεφτόταν ή καλή βασίλισσα, πως ή δυστυχία, ή φτώχεια και ή άθλωση, γεννούν την καλωσύνη και τη συμπόνια. Κι άκόμα πως ο πόθος κι ή χαρά έινε δίδυμα άδέρφια, παιδιά της ζωής. 'Εγώ, λοιπόν, που είμαι ετιχημένη και δεν μπορώ λείπει τίποτε, πρέπει να κάνω κάτι καλό για τό καλό των πονεμένων ανθρώπων.

Μά ή καλή βασίλισσα, που ήταν και μία σοφή γυναίκα, σκεφτότανε πως αν μοίραζε στους φτωχούς όλη της τό πλούτι, δεν θ' άνακουφίσε παρά έλατίστους μόνο άπ' αυτούς, γιατί οι φτωχοί ήταν άπειροι στη χώρα της.

Την βασάνιζε λοιπόν ή σκέψις, πως θά μπορούσε ν' απαλλάξη τούς άρρώστους της από ή δυστυχία και με πού τρόπο θά λιγόστευε ή φτώχεια. Δεν εύρισκε όμως καμμία λύση.

Προσέγγιζαν και παρακαλούσε πάντα τό Θεό να ή φαντασί, μα μετάξή ή δυστυχία άπλωνόταν όλοένα πιο πολύ στο βασιλείο της. —Τί να κάνω; Έλεγε ή βασίλισσα. Καταλαβαίνω πως ή παραινέσι μου, τό γλυκόλογό μου, ή έλεημοσύνης μου βαλσαμώ-νουν για μία στιγμή μόνο τούς πόνους των ανθρώπων, μα δεν τους κάνουν ετιχημένους.

Μία μέρα τέλος, ή καλή βασίλισσα πήγε σε μία έρημη κάλη, γονάτισε μπρος στον 'Εσταυρωμένο και με δάκρυα στα μάτια άρχισε να προσεύχεται:

—Κύριε καί Θεέ μου!... Χάρσε μου τη δύναμη και δώσε την ετιχία στους ανθρώπους που δυστυχούν!... Δείξε μου τόν τρόπο να τους κάνω ετιχημένους. Κάνε τό αυτό και έίς σε μένα όλες τις δυστυχίες τους.

'Όταν, σε λίγο, ή καλή βασίλισσα έβγαίνε από την έρημη, έίς αέ με φέρουν καθισμένο επάνω σε μία καρέλα έναν νέο παρόλυτο, άρχο κι' έξανηλμένη. Τόν παρόλυτο αυτό νέο ή βασίλισσα τόν ήξερε από καιρό και τόν συμπαθούσε. Μά κι' αυτός σέβονταν κι άγαπούσε τη βασίλισσά του, γιατί πολλές φορές τόν είχε παρηγορήσει.

'Η πονόκαρδη βασίλισσα πλησίασε τόν παρόλυτο κι' άρχισε να του μιλάει. Καί, ώ! τό θαύματος. Τά θεματά λόγια που έβγαζαν μέσ' από τό βάθι της καρδιάς της ζωογονούσαν σ'αυτόν τόν άρρωστο και τού έξανάδιναν τις χαμένες δυνάμεις του.

'Όσο μιλούσε εκείνη, τόσο τό μάτια του νέου έλαμπαν από ήγεια, λές και κάθε λέξι της βασίλισσας ήταν και μία ένδειξη ζωής στο σώμα του άρρώστου.

Καθώς όμως μιλούσε, έννοιωθε ή ίδια σε κάθε λέξι που έβγαζε από τό στόμα της, να φεύγη κι ένα κομμάτι ζωής από τήν της.

'Όταν γύρισε στο παλάτι, ήταν χλωμή, σαν μαρμαμένο ρόδι, κι έξανηλμένη τόσο, ώστε άναρχάστηκε να πέση στο κρεβάτι της.

'Ετσι, ενώ ο παράλυτος νέος είχε ξαναβρεί την ήγεια του, η βασίλισσα άρρώστησε βαρεία.

'Όταν ή βασίλισσα, ύστερ' από άρκετόν καιρό, άρχισε να γίνεται πάλι πλήρη φωνή, δυστυχισμένοι κι άρρώστοι είχαν περμενόντας τό παλάτι, ζητώντας άπ' αυτή να τους θεραπεύει, όπως είχε θεραπεύσει με τό μαγικά λόγια της τόν νέο παρόλυτο.

—Τί κάνει ο Μπαλζάκ; τόν ρώτησα.

—Δέν έχω ιδέα! μου άποκρίθηκε, κτρινίζοντας.

—Μά δεν είσαι πειά συνεργάτης του;

—Γιά τό 'δνομα του Θεού, τί λέτε, κύριε Γκοζλάν! φώναζε ο Λασαγιού... 'Ενα μήνα άκόμα αν έμεινα κοντά του, θά τρελαινόμουν ή θά πέθαινα... Δεν μπορώ βέβαια να πώ ότι δεν έρωγα καμμία Μά τί όφελος είναι ή καλοφαγία, άρου ο Μπαλζάκ με ζωντούσε έπειτα από τό βράδυ, σάνει και καλά, την υπόθεσι ενός δράματος... Κατέβηκε θρωπος δεν θά μπορούσε να βαστάξη ο' αυτό τό μαρτύριο!... Κι ή πρώτη έφραγα, κάνοντας όρκο να μη γυρίσω πίσω.

'Από την έποχή εκείνη ο Λασαγιού, κάθε φορά που πρόφερε τό όνομα του Μπαλζάκ, άλλαζε χρώμα κι έτρεμε από τόν φόβο του...

δοκιμασία αυτή, χωρίς ποτέ να λιγοστέψη την αυτοψία της.

Μία μέρα παρουσιάστηκε στη βασίλισσα μία φτωχή γυναίκα του λαού και της είπε:

—'Α! καλή μου και πονόψυχη βασίλισσα! Τό μονάκριβό μου παιδί, τό φως των ματιών μου, πεθαίνει... Ξέρω πως μονάχη σου μπορείς να σώσης τό παιδί μου. Μην άρνηθείς αυτή τη χάρι σε μία χήρα γυναίκα. Χάρσε της τη μόνη χαρά κι' έλάττω που έχει στη ζωή!...

'Η βασίλισσα, αν και πολύ έξανηλμένη, πήγε στο σπίτι της χήρας.

Στάθηκε μπροστά στο κρεβάτι του έτοιμοθάνατου νέου και χωρίς να μιλήσει, άπλωσε τό χέρι της και τ' άκούμπησε πάνω στα κλεισμένα μάτια του.

'Αμέσως εκείνος άρχισε να ξαναζωντανεύει. 'Ανέπνεε κανονικά και τό άρώα του χέλιη πήραν σε λίγο τό ροδαλό χρώμα της ήγειας.

Τότε ή μητέρα του νέου με δάκρυα στα μάτια έπρεσε και φίλησε τό πόδια της άγιας γυναίκας.

Μαίρη όμως σιωπορά περιέμενε την αγαθή βασίλισσα. 'Όταν γύρισε στο παλάτι, βρήκε τό παιδί της άρρωστο βαρεία. 'Αμέσως κατέλαβε πως αυτή ή άρρώστεια ήταν ή έξαγορά της ζωής του παιδιού της χήρας. Και με την καρδιά της γεμάτη πόνο και άγωνία, άρχισε να παρακαλή τόν Θεό να σώση τό παιδί της.

—Κύριε!... Έλεγε. Πάρε αν θέλεις τη ζωή μου, μα σώσε τό παιδί μου! Δεν μπορεί ν' άνθέξη ή ψυχή μου σ' αυτή τη θυσία που έποίησα από μένα!...

Τό άρρωστο όμως βασιλόπουλο μέρα με την ήμερα μαρμαίνονταν και τέλος ένα πρωί του φθινοπώρου, έκλεισε για πάντα τό άρωα του ματία.

'Από την ήμερα που πέθανε τό παιδί της, μαίρησε άπ' τόν γόνι ή ψυχή της βασίλισσας και δεν μπορούσε πειά να κάνει τό θαύματά της.

'Όλος ο κόσμος άρχισε να την κακολογή και να την καταριέται, γιατί όλοι πίστευαν, ότι δεν ήθελε πειά να σώση τούς άνηθρώπους, ενώ μπορούσε να τό κάνει αυτό.

'Αρχισε τότε κι' αυτή ν' άναθεματίζει την τύχη της, τόν έαυτό της κι' όλους τούς ανθρώπους.

Σιωπώντας και πένθιμος της φαινόταν ο ουρανός και δεν ήπυρξε γι' αυτήν δικαιοσύνη, ούτε στη γή, ούτε πέρα άπ' αυτόν τόν κόσμο. Αυτό που ποτέ δεν παραινεύτηκε, παραινεύονταν τώρα για τη σκληρότητα του Θεού!

Μερίμναζε δώδεκα χρόνια άγοντινούς με τις θλίψεις της σκέψις.

Τέλος την πήρε μία νύχτα ένας ύπνος βαθύς...

Τότε, της φάνηκε πως ή πόρτα άνοιξε κι' ο γυός της μητρός μέσα στην κάμαρά της, ώραιος και γελιστός σαν άγγελος. Κάθισε πλάι της και της φίλησε τό χέρι.

—'Ανάστης κι' ή άνάσα που έβγαίνε άπ' τό στήθος του, πλημύριζε την κάμαρα από μία άπαρηχασία εσθιαδιά οδών.

'Όλο του τό σώμα σκόρπιζε γύρω την εσθιαδιά της χαράς και της ετιχίας.

—Μητέρα! της είπε κι' ή φωνή του άντρίχης στ' αυτιά της σαν χαρούμενη καμπάνα της 'Αναστάσεως. Μην κλάς!... Είμαι πάντα κοντά σου! Μά έδωκες τη μεγαλύτερη ετιχία, μου άνοιξε τούς ουρανούς! Με άφησαν να γυρίσω έδώ προς χάριν σου, γιατί θυσίασες για τούς άλλους. Μητέρα, μην κλάς! Είμαι πάντα κοντά σου. Έχω να σου πώ όμως κάτι: Πόσο, αλήθεια, γελάστηκε όταν νόμισες πως είχες τη δύναμη να κρατήσεις στους άμους σου όλες τις δυστυχίες και τά βασάνια του κόσμου! Την πλάνη αυτή πρέπει να την πληρώσεις με πόνους και με δάκρυα.

Γιατί από θέλημα Θεού, ο κόσμος είχε εκκολλήσει δακρύων. Κάθε λαιμόν ύπομνη, μητέρα μου, γιατί πούλα γοήγορα θά έξαλαρώσης άπ' τις θλίψεις και τά βασάνια σου! 'Ισχύσας, δένε παρηγορία στους άλλους, άπό έλπίες στη μέλλουσα ζωή. Θάνατος δεν υπάρχει. 'Ο θάνατος έινε μία άφραά άναγέννησις, που αν την είχες γνωρίσει, δεν θάκλαιγες τώρα, μητέρα μου, για τόν χαμό μου, αλλά θά χαίροσυνα... Έινε άνάγκη να ύπασχη πάντα στον κόσμο φτώχεια, πείνα, θλίψη και πόλεμος για να εξιδεικωνόταν οι άμαρτωλοί. 'Αλλότιονο! Κανείς δεν πρέπει να έπαρεχρήση να κάνει τόν κόσμο αυτόν Παράδεισο!...

'Όταν έζητησε ή βασίλισσα, έννοιωσε στην καρδιά της μία γαλήνη πρωτογεννήσι.

'Αρχισε και πάλι να έλεη τούς φτωχούς, δεν έπαρεχρήσε όμως ποτέ να γιατρέψη άρρώστους και να δώση στους δυστυχείς άπώλυτη ετιχία.

'Επειτα άπ' αυτή την τελευτα γνώσι της ζωής, ή αγαθή βασίλισσα περιέμενε με λαχράρα την ήμερα που θά την καθύσε ο καλός Θεός να πάη κοντά στο άγαπημένο παιδί της.

'Όταν έζητησε ή βασίλισσα, έννοιωσε στην καρδιά της μία γαλήνη πρωτογεννήσι.

'Αρχισε και πάλι να έλεη τούς φτωχούς, δεν έπαρεχρήσε όμως ποτέ να γιατρέψη άρρώστους και να δώση στους δυστυχείς άπώλυτη ετιχία.

'Επειτα άπ' αυτή την τελευτα γνώσι της ζωής, ή αγαθή βασίλισσα περιέμενε με λαχράρα την ήμερα που θά την καθύσε ο καλός Θεός να πάη κοντά στο άγαπημένο παιδί της.

'Όταν έζητησε ή βασίλισσα, έννοιωσε στην καρδιά της μία γαλήνη πρωτογεννήσι.

'Αρχισε και πάλι να έλεη τούς φτωχούς, δεν έπαρεχρήσε όμως ποτέ να γιατρέψη άρρώστους και να δώση στους δυστυχείς άπώλυτη ετιχία.

'Επειτα άπ' αυτή την τελευτα γνώσι της ζωής, ή αγαθή βασίλισσα περιέμενε με λαχράρα την ήμερα που θά την καθύσε ο καλός Θεός να πάη κοντά στο άγαπημένο παιδί της.

'Όταν έζητησε ή βασίλισσα, έννοιωσε στην καρδιά της μία γαλήνη πρωτογεννήσι.

'Αρχισε και πάλι να έλεη τούς φτωχούς, δεν έπαρεχρήσε όμως ποτέ να γιατρέψη άρρώστους και να δώση στους δυστυχείς άπώλυτη ετιχία.

'Επειτα άπ' αυτή την τελευτα γνώσι της ζωής, ή αγαθή βασίλισσα περιέμενε με λαχράρα την ήμερα που θά την καθύσε ο καλός Θεός να πάη κοντά στο άγαπημένο παιδί της.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΔΙΘ ΜΕΡΑ

(Πώς ἐκέρδισε τη δόξα ή ώραία και γοητευτική βεντέτα του κινηματογράφου)

ΕΛΕΙΩΣΕ, μαμά, το πήρα απόφασι! Θά πάω στο Παρίσι! Δεν μπορώ πια νά ζήσω άλλο στη Λυών! Πίνωμαι σ' αυτή την πόλι! Θά πάω στο Παρίσι νά δοκιμάσω την τύχη μου! Θά γίνω ηθοποιός! Είμαι βεβαία, ότι θά επιτύχω!

Η αγαθή κυρία Μέρα κούταζε τρομαγμένη τη μοναχοκόρη της, την 'Εδιθ. Τί τρέλλα ήταν πάλι αυτή! Πώς της ήλθε έτσι ξαφνικά νά διακόψει τις σπουδές της και νά φύγει μόνη γιά τό Παρίσι, γιά νά γίνει θεατρίνα; Προσπάθησε νά μεταπείσει την κόρη της και νά της δώσει νά καταλάβη τί είδους κίνδυνον την απεύθυναν στην πρωτεύουσα. Μά ή 'Εδιθ επέμενε. Καί ή μητέρα της... σταμάτησε τη συζήτηση, διότι είχε παύσει πείρα της λογορρηγοσύνης του παιδιού της.

Έτσι, ένα όμοιο πρωί, ή 'Εδιθ Μέρα, άφου φίλησε με συγκίνηση τή μαμά της, πήρε μιά μικρή βαλίτσα και μπήκε στο τραίνο πού θά την έβγαζε στο Παρίσι. Πήγαινε νά κατακτήσει τη δόξα. Η ιστορία αυτή συνέβη πρό έξιτά έκατοντάς έτών και ή 'Εδιθ ήταν τότε ένας χαριτωμένος θηλυκός διάβολος, ήλικίας δεκαοκτώ έτών, με λεπτό και λυγρό σώμα, με καστανά μαλλιά και μάτια άρροδορίστου χρώματος.

Η 'Εδιθ πέρασε τρεις εβδομάδες μόνη της στο Παρίσι, χιζόντας στη γέφυρα του Σηκουάνα, περιμένοντας κάθε μέρα στο θέατρο ή στον κινηματογράφο και... περιφέροντας τους άνδρες πού την πείραζαν στο δρόμο. Στο διάστημα αυτό, δέν της δόθηκε άδωμά ή ευκαιρία νά κατακτήσει τη δόξα. Μά δέν άπελπιζόταν. Ήταν σίγουρη πως έφτανε νά τό θέληση, γιά νά γίνει διάσημη από τή μιά μέρα στην άλλη.

Μιά μέρα, ή 'Εδιθ επέθυνησε τή μητέρα της. Της έγραψε νά φέρη νά καθήσουν μαζί στο Παρίσι. Άλλο πού δέν ήθελε ή κυρία Μέρα. Θά ήταν περισσότερο ήσυχη, άν έμεινε κοντά στο παιδί της. Η άφιξη της μητέρας της έκανε την 'Εδιθ νά σκεφθή, ότι έπρεπε νά φροντίσει σοβαρά γιά τό μέλλον της. Καί άφου μελέτησε έναν όλόκληρο μήνα μυχός στον καθρέφτη διάφορες πώζες, χειρονομίες, κομμώσεις και άμφιεσις, έπανοιάζοντας στο μεταξύν τά έργα του Ρακίνα, παρουσιάστηκε ένα πρωί στην κριτική έπιτροπή του 'Ωδειου. Την έβαλαν ν' άπαγγείλν ένα κομμάτι από μιά τραγωδία του Εδρίπιδου. Μά ή 'Εδιθ έλεγε τους στίχους του μεγάλου τραγωδού με τέτοιο... μύρτιο ύφος, τονίζοντας τόσο παράξενα τά λόγια της, ώστε ή κριτική έπιτροπή τη σταμάτησε στη μέση γιά νά τη συγχωρή γιά τό... φόρεμά της και νά της άνακουνώση, ότι δέν μπορούσαν νά την δεχθούν στο 'Ωδειό!

Από τή στιγμή εκείνη, ή 'Εδιθ συζήτησε και τόν Εδρίπιδου και τόν Ρακίνα και τό 'Ωδειό κι' όλη τή δραματική σχολή. Καί άπεφάσισε — με τήν ίδια εύκολία πού είχε άποφασίσει νά γίνει ηθοποιός — ν' άρρασώδη στη ζωγραφική. Η τέχνη αυτή δέν μαθαίνεται, συνήθως, με τήν έπιμόνη του 'Αγίου Πνεύματος. Γιά νά γίνει κανείς ζωγράφος, πρέπει νά σπουδάσει ιχνογραφία, σχέδιο, προοπτική, άρμονία χρωμάτων, κτλ. Η 'Εδιθ κατέρριψε αυτή τήν... πρόληψη. Πήρε ένα μολύβι κι' ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε νά ζωγραφίζει, ότι της κατέβαινε στο μυαλό.

Μερικά από τά σχέδια αυτά

Η 'Εδιθ Μέρα.

τά πήγε στο καλλιτεχνικό τμήμα της έφημερίδας 'Αδύλατος. Τά σκίτσα της, μολονότι άτεχνα, είχαν μιά γοητική τόσο χαλαρή, ώστε έγιναν άμέσως δεκτά. Η 'Εδιθ νόμισε, ότι έξασφάλισε τήν μέλλον της. Δέν άρχισε όμως νά καταλάβη, ότι μεγαλύτερη έπιτυχία και άπ' τά σκίτσα της είχαν κάνει τά ώραία μάτια της στο άρμόδιο συντάκτη. Τού έδωσε κι κατωλάβη τότε, ότι ή τρελή της καί ή περιποιηθείς του δέν της προξενούσαν όλην εύχρηστικότητα. Κι' επειδή είχε έξ άλλου άντιληφθεί, ότι ούτε μ' αυτή τήν έλπίαν δέν θά κέρδιζε τό ψωμί της, άποφάσισε νά... μ' ήν έπιστολή τή δόξα του Ραφαήλου και του Λεονάρδου ντά Βίντσι και νά έναρτίσει στην παλιά της άγάπη, στο θέατρο δηλαδή, ύπ όν πού τή 'εσοδορόν θέατρο.

Μιά μέρα, διάβασε στην έφημερίδα μιά άγγελία, ότι ή Ραίμ, ή διευθύντρια του περιήμιου μουζικ χόλλ. εΜπιά Τά Κλάιν, ήτοίμασε κορίτσια γιά μιά νέα έπιθεώρηση πού θ' άνέθεσε σέ λήν. Η 'Εδιθ κούταχτηκε προσεκτικά στον καθρέφτη και άφου βεβαίωσε γιά μιά άκόμια φορά πως ήταν άρκετά ώραία, πήγε μιά και δώ κα κτύπησε τήν πόρτα του γραφείου της κυρίας Ραίμ.

Η διευθύντρια του εΜπιά Τά Κλάιν δέν την έδωλε ν' άπαγγείλ στίχους πού Εδρίπιδου. Τή διάταξε νά γδυθή κι' άφου τήν έβλεπε καλό άπ' όλες τις πλευρές, φάνηκε ικανοποιημένη από τήν καλή χημική άξία του... σώματός της.

Τί τά θέλεις, παιδί μου, της έξήγησε, ή γυναίκες πού παίζω στο θέατρο δέν ζεσταίνονται στη σκηνή, από τά πολλά ρούχα πού φορούν. Κάνεις γιά τή δουλειά μου. Σε κρατώ...

Την έτοιμένη, ή κυρία Μέρα υπέγραψε τό συμβόλαιο έξ άνωμας της κόρης της. Η αγαθή κυρία δέν λιποθύνησε βέβαια άπ' τήν ηρώ της, όταν έμαθε ξαφνικά ότι ή 'Εδιθ της δά έπαυσε τήν ηγεμονία μουθδ των τραγουδιών φέρνοντας τό μήνα. Μά ήταν βεβαία, ότι πού ή κόρη της έκανε τό πρώτο βήμα, δέν θ' άργούσε νά καταστή τή δόξα.

Ύστερ' από δεκατέντε μέρες, ή 'Εδιθ Μέρα έμφανίστηκε ν' πρώτη φορά μυχός στο Παρισινό Κοινό, με μιά περσόλη πού δέν διέφερε και πολύ άπ' τό κοστούμι πού φορούσε ή Έβα στον Παρθέσιο. Καί συγχρόνως έμπαυσε γιά καλά στον ύπνο και έλαφο ύπνο των μουζικ χόλλ. Πρέπει τώρα νά τονισθή, ότι ή 'Εδιθ δέν παραινήθηκε από τά κακά της δείγματα πού έβλεπε τριγύρω της. Έκείνο πού την έκανε ήν ή πεποθησίς της, ότι άξίζει πού περισσότερο άπ' τό περιθώριο της κι' ότι άλλος ήταν ό καλλιτεχνικός δρόμος πού έπρεπε νά κολυμήσει.

Στό μεταξύ, οι μύρες πού νόμισαν και ή 'Εδιθ έξασφάλισε νά είνε κορίτσι. Τη βράδυ, μιά από τις καλλιτέχνες πού έπαιζε σ' ένα παρτί με τόν τίτλο ε'Ο Νός τόν Ε' σιτάδων, τόν ρόλο μιας άπ' τρεις παρθένους πού διατηρούσαν άδοξο στο ιερό πύ. Έπει βραδεί άρρωστη. Η 'Εδιθ έπείθη νά την άνακαταστήσει, έφ' φορούσε γιά πρώτη φορά ένα από τά μεγαλειώδη χειροποίητα στούμια πού άρέσουν τόσο πού κορίτσες τών έπιθεωρήσεων. Τό κοστούμι αυτό άπέλειτο από φτερά στρουθοκαμήλου, δούλα γύρω άπ' τή μέση κι' άπ' τήν μακριά ουρά.

Μόλις ή 'Εδιθ βγήκε σ' σκηνή μ' αυτή τήν περσόλη, σάλλα έστάσε σέ όλην τήν αίθουσα καί παταγώδη χειροκροτήματα. Η 'Εδιθ τάχισε. Δέν μπορούσε νά έξηγήσει τόν ξαφνικό ενθουσιασμό του Κοινού. Μά όταν ήρθε τό κεφάλι της, κατέλαβε ή είχε συμβεί. Στην άκρη της μακριάς ουράς της είχε παταγώδη ένα από τά πιο... άπόρρητα γυναικεία εφόρρητα, πού δέν ήταν πεταμένο χέμα στο κομμάτι.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

POZA

(Τού Β. ΟΥΓΚΩ)

Τή Ρόζα τήν πεντάμορφη ποτέ μου δέν σκεφτόμουν, μιά ή Ρόζα, χτές, περίπατο βγήκε μαζί με μένα. Έλεγα λόγια αδιάφορα πού δέν τά συλλογίζονα κι' άκούγα λόγια αδιάφορα, κούνα, συνηθισμένα.

Ήμωνα κρύος σά μάξιμαρο καθώς άργοπερνούσαμε με βήματα βαδίζοντας νωθρά, τεμπελασμένα... Γιά δέντρα και γιά λούλουδα, κάτου και πού μιλούσαμε. Τά μάτια εκείνης έλαμπαν μιά έμένα ήσαν σβυσμένα.

Τή γύρι τους έτίναξαν τά λούλουδα στην κόμη της. Έσφύριζε περίτρημος ό κόσμος σ' αλάλα...

Περνούσ' εκείνη κι' έτρεμαν οι καταστρόγγυλοι όμοι της, αλλά τού κάκου έλάγαε στα θάμνα τ' άρδονάκι.

Δεκάξη χρόνων ήμωνα με ύψος σοβαρώτατο. Κι' αυτή ήταν είκοσι χρόνων με ύψος και μαύρα μάτια... Άλλοιμονο!... Της τύφωσε άδειάζω τό μικρότατο ποτήρι τώρα, δδόνοντας στα έρμα μονοπάτια...

Κάπου και πού σ' άκρόνυχα ή Ρόζα άνασκονότανε με τά γλυπτά τά χέρια της τρεμουλιαστά ήφωμένα νά κόψη ένα βατόμυρο πού στο κλαδι κρεμότανε. Μά τά ώραία τά μπράτσα της δέν φίλησα... ώμένα!...

Γλυκό ψήθυρο άφόνοντας τ' σπύλακι γοργούλαγε, (Περνά ό καρός, άνιόπτει ποιητά μου, και διαβαίνει!...).

Κι' ή Ρόζα ή έρωτόπαθη, πού πλέον δέν έμπαγε, κάτω άπ' τά δέντρα κάθεσε σχεδόν άπελπωμένη.

Βγάψε τις κάλτσες τις άζου, κυτώντας με παθάρια, νά βρέξη στο δροσμένο τά πόδια της γιά μένα... Τά μάτια της έγέλασαν μιά μίτη τότε έχάρηκα, μίτη τ' ώραίο της γόνατο έφίλησα... ώμένα!...

Τί νά της πώ δέν ήξερα... Ήμουν δειλός... Ντροπέμωνα. Νά κλάη τή μιά και νά ψελών τήν άλλη τήν κρυπτούσα. Μπροστά της τάχα αδιάφορος κι' άνιόπτης καθόμωνα κι' όμως βαθεία στα σπλάχνα μου παράζενα πονούσα.

Της Ρόζας μου ή άποφρά μ' είχε πειά μαγεμένο... Μά, ώμένα, όταν έδγίναμε από τό δάος έξω μου έλε: ε'Ολα περάσανε... Όλα είνε ξεκαρμένα... Κι' έφυγε... Μά χωρίς αυτή, Θεέ μου, πως θ' άνδξω;

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Τού ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Άγάπησα όπόσο κι' εγώ μιά φορά μισάκια, μαλλάρια και λούλουδα άβρά. Τραγουδία μικρά, θλιβερά μουσολόγια και χείλη γλυκά με πιοτέρα λόγια.

Τά όνειρα σβύνουν στον χρόνον τά βάθη κι' από της άγάπης μου τ' όνειρο έχαθη...

Τού πόνου μου μείνανε πιά τά λούλουδα νά κλέβω μ' αυτά τά ατοχά μου τραγουδία.

Ναι, σ' ό μού άπομένεις τραγουδι όρανό, "Ω, λέτα και φύγε στα μαύρα οδοντά, νά βρης τ' όνειρό μου πού τώχω χαμένο.

Κι' άν κάπου τό βρης τ' όνειρό μου μιά μέρα γαρύτση... έξω και τραγουδία θλιβερά και σβίσε μαζί του — σπία (από άέρα!)

Μεταφρ. Η. ΠΝΕΥΤΟΥ

... της!... Έν πάση περιπτώσει, ή βραδείά εκείνη έπαιξε σπουδαίο ρόλο γιά τή μέση της 'Εδιθ. Την επομένη, δια τά σατυρικά φύλλα και τά κωμικά περιοδικά έσχολήσαν τήν πρωτότυπη εμφάνισή της καλλιτέχνης στη σκηνή. Η 'Εδιθ είχε γίνει διάσημη χάρις σ' εκείνο τό έμφανισμα.

Ύστερ' από δύο χρόνια, βλέπομε την 'Εδιθ Μέρα πρωταγωνίστρια σέ πολλές έπιθεωρήσεις. Τά καλλιτεχνικά περιοδικά ήσαν γεμάτα από φωτογραφίες της. Όπόσο, ή 'Εδιθ δέν ήταν άκόμια άπολύτως ήττημένη από τήν τύχη της. Όνειροπολούσε νά δημιουργήση καί καλότερο, άσπου ή άνατολή του δηλούντος κινηματογράφου σάβηκε και ή άνατολή της πραγματικής καριέρας της. Οι σπουδές ήσαν έπόμενα νά προσέξουν τήν παράξενη, τή βραχνή και μολονότι συγχρόνως φωνή της, αυτή τή θεαμή και παλλόμενη φωνή, πού είχε τρομοκρατήσει άλλοτε τήν κριτική έπιτροπή του 'Ωδειου. Την είδαμε στα φίλμ ε'Αρδορος, ε'Ο άνθρακος πού σκότωσε, ε'Αλκή Νταϊς. Η τελενταία της μεγάλη έπιτυχία είνε ή ταυνία (Η δεσποινίς Ζωζέτ, ή γυναίκα μου...).

Γυρίζει τώρα στο 'Επι-νύμ φίλμ. Καί παρ' όλη τήν έντατική εργασία της, βόρσκει παρ' νά κάνει συχνά ταξείδια στην Άγγλία, στην Ίταλία, στην Ιαπωνία.

Εργάζομαι δεκατρείς ώρες τήν ήμέρα, έλεγε τελενταία στον συντάκτη ενός Γαλλικού κινηματογραφικού περιοδικού, πού της έζη-τησε διάφορες πληροφορίες γιά τήν ιδιωτική της ζωή. Κι' όταν άκούα έκνοησάται τό σώμα μου, ό νούς μου δουλεύει. Μπορώ μάλιστα νά σάς πώ, ότι τότε εργάζομαι περισσότερο, γιάτι προσπαθώ νά δημιουργήσω στη συνείδησί μου τόν ρόλο πού έχω στο έπόμενο φίλμ. Τί τά θέλετε, πρέπει νά κοιπάση κανείς καί γιά νά κατορθώση κάτι καλό. Οι καλλιτέχνες πού δημιουργούν άδίστα και άκούραστα, δέν είνε άξιοι σεβασμού. Η τέχνη δέν είνε ζή-τημα τύχης, αλλά θέλησως και κόπου. Έχω τό άκομια γιά μιλώ έτσι, γιάτι εγώ τό ξέρω τί έ-πράττει ός δυν φτάσω στο σημείο πού βόρσκο-μ σήμερα...

Κι' αλήθεια είνε, ότι τά κομρασμένα χαρακτηριστικά της και ή παύση έκφρασι τών χειλέων της μορφούν πως ή γυναίκα αυτή, πού ήταν έλπίε τόσο άφελής και παταχτή, έχει πληγώ-ναι βαθιά άπ' τις άσχημες της ζωής.

Δέν ξέρω γιάτί, μιά πολλή βόρσκουν ότι άπ' άνταρροστικαίως τύπος της μοιραίως γυ-ναίκας, συνέχισε ή 'Εδιθ. Όμολογώ, ότι δέν κατάλαβα τί θέλουν νά πουν οι καλοί φίλοι, πού προσπαθούν νά μ' έμψανίσουν γιά έπικίνδυνη, δέν αλήθεια καμιά εύχαρίστητα νά βασανίζω τους άνδρες, γιά τόν άπλούστατο λόγο, ότι δέν πού προκάλουν καί πολύ μεγάλο ένδιαφέρον. Φιλάρεση δέν είμαι. Μόνη μου, με τήν ύπερβολική ηρωική πού κάνω, καταστρέφω και τή δροσιά του προσώπου μου και τήν ήγεία μου. Άφου όμως έπιμένουν νά μ' άνακαλούν μοιραία, ές τίς πύς χιλιόσμε τό χατήρι...

Πού είνε ή μεγαλύτερή σας εύχαρίστητα; τήν ρώτησε τότε ή Ραίμς δημοσιογράφος.

— Η νά κάνω μόνη μου μακρινά ταξείδια, ή νά καθόμαι σ' ένα κομμάτι του σπαθιού μας μαζί με τήν αγαπημένη μου τή μαμά και νά έπινοήσωμε τά πατήρά, τά περασμένα δύσκολα χρόνια, άπο-μνησκε ή 'Εδιθ άναστενάζοντας.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ ΨΟΦΗΣΕ...

Κατά τήν πρώτη έκπομπή των Γάλλων στο Άλγέριο, ένας πλη-θύνους Γάλλος άξιοματικός συνελήφθη αχμαλώτος από έναν Ιθαγενή, ό οποίος τού άγέρωσε τό χρυσό ρολόι του.

Όταν κατόπιν ό αχμαλώτος παρουσιάστηκε μπροστά στον άρχηγό της φυλής τόν Ιθαγενών, τόν παρακάλεσε νά τού έπιστραφή τό ρολόι, γιάτι ήταν οικογενειακό του ένθύμιο. Ό άρχηγός έκάλεσε τότε τήν Ιθαγενή και τού έλε:

— Δώσε πίσω τό πράγμα πού πήρες από τόν αχμαλώτο.

Ό Ιθαγενής έβγάλε τό ρολόι από τή ζώνη του και τό επέστρεψε Ιθαγενής.

— Άς τό πάρει. Δέν τό θέλω πια. Τό ζώο αυτό δέν ήθελε νά έπιπτε και ψόφησε...

Τό ρολόι, άπλούστατα, είχε σταματήσει.

ΖΩΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η φράσι μιά δίνει τήν τέχνη κι' ή τέχνη μιά δίνει τις άγνω-στες ή λησμονημένες καλ-λίες της φύσεως.

— Καί τό άγριώτερο ζώο έπιδείκνται τών θνικών του. Άνθρώπος δέν... ό άνθρω-πος δέν είνε ζώο.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. 'Η αυθαίρετος υπερτίμησις των παρὰ τὸν ὑποπαρακαταρκτικὸν ἀπαγορεύεται. Παρακαλούμεν ὅθεν τὸς ἀγαπητὸς μας ἀναγνώστης, δαδὶς ὑποτίθει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτον ('Εκ τῆς Διευθύνσεως)

τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

'Η ὑπὸ τῶν ἀναγνώστων μᾶς ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ διαιωμάτος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέπτε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προσθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, διελίων, ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰασδήποτε τιμῆς.

Εὐάγγ. Βασιλειῶ, Κέρκυρα. Πράγματι ὁ Ζάν Μαρέας ἦταν Ἕλληνας. Ἐλέγετο Ἰωάννης Παπαϊωαννινοῦλος καὶ κατήγετο ἀπὸ τῆς Πάτρας. Ἀ. Χ. Κ. ρ. γ. α. β. ο. ν. Πειραιᾶ. Θ. ρ. α. ἀπαντήσαμε ἡδὴ. Ἐκτός ἀν' ἡδὴ ἐπιστολῆς σας. Μ. ο. ν. α. χ. ἡ. Ὑ. π. α. ρ. ε. ἡ. Ἐνταῦθα. Ἐγχαρτιστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἀφῆγισθε ἀρκετὰ καλὰ, ἀλλὰ στὸ σύνολο τοῦ τοῦ πεζογράφου σας, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ διήγημα. Τὸ διήγημα θέλει πλοκή, δράσι κλπ., κλπ. Διαβάστε Ἕλληνας διηγηματογράφους. Τὸ ποιημὰ σας μέτριο. Ἀ. γ. γ. ε. λ. ι. κ. ἡ. ν. Πειραιᾶ. Δυστυχῶς τὰ διηγήματά σας εἰς ἐπιτυχίᾳ. Πολλὰ-πολὺ πρόχειρα. Ἀ. ε. ν. τ. ε. α. ν. θ. ο. ν. Ἐνταῦθα. Ἐλάσθε τῆς «Παραφωνίας Ἱστορίας» καὶ σας εὐχαριστοῦμεν. Γ. Χ. α. ρ. β. ρ. ρ. Τὰ ποιήματά σας «Βράδυ» καὶ «Ἐλπίς», χωρὶς δικαίωμα κρίσεως καὶ συνεπῶς δὲν ἐληφθησαν ὑπ' ὄψιν. Ι. Κ. α. ρ. α. μ. π. α. λ. ἡ. ν. Πάτρας. Τὸ ποιημὰ σας «Ἡ θαλασσοπλοῖα» ἐπιτυχὲς καὶ δὲν δημοσιεύθῃ σὲν οἰκίαν στήλην. Ἀ. λ. κ. ἡ. ν. Ἰ. α. ν. Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας ὅχι καλὸ. Ἐπίσης καὶ οἱ στίχοι σας πολὺ κοινοὶ. Π. ο. ὕ. ν. τ. ε. α. ν. Πάτρας. Τὸ πεζογράφημά σας γιὰ τὸ «καίθεριό βαδίσμα» τοῦ Ε. Δ., ὅχι κατ' ἀλλήλου γιὰ τὸ «Μπουκέτο» δυστυχῶς. Δ. α. ν. α. ο. ν. Χαλκίδα. Τὸ ποιημὰ σας, ὅπως ἀκριβῶς τὸ χαρακτηρίζετε, «κρίσιμον». Ἰδοὺ π.χ. μερικοὶ στίχοι:

— Πρέπει νὰ εἶσαι ὁρφανὸς
γιὰ νὰ γνωρίσης τὴν ὁρφάνια.
Καὶ πρέπει νάσαι φιλόσοφος τραγὸς
στερημένος ἀπ' τὰ Μητρικὰ οὐράνια
γιὰ νὰ φιλοσοφήσης στὴ ζωὴ.
— Νὰ θάψης μέσα σου αὐτὴ τὴν 'πεθνήμια
'Ορφανέμενος κι' ἀπ' αἰσθημάτων ἁδύμα.
Νὰ μὴν σοῦρχειται στὸ νοῦ σου πειὰ
σὲν θάσαι στὴς παγερῆς ζωῆς τὸ γύμα.

Χ. ρ. Χρηστάκης, Κων.πολιν. Τὰ τραγούδια σας ὅχι καλὰ. Β. Σ. παταναίου. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴν σας: «Δυστυχῶς μπουκέτο παρακαλῶ ὅπως αὐτὰ τὰ ἄλλα λόγια ποὺ ἠδυνήθη νὰ γράψω ἐπ' αὐτῶν εἰς στιγμὰς ποιητικῆς κατανύξεως εὐνοϊκόμενος ἐὰν σὰς εἶνε δυνατόν νὰ ἐκφέρεται χωρὶς καὶ μεγάλας διατυπώσεις τὴν γνώμην σας κατὰ πόσον εἶνε ἄξιον κρίσεως τὸ ποιημὰ μου.

«Περιμένω ἀπάντησιν σας». Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὴ φίλε, τὸ ποιημὰ σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Ἰδοὺ ἀλλωστὲ αὐτὸ τοῦτο, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς εὐλακρινείας τῆς κρίσεώς μας:

Ἐλα γλυκιά σιμά μου ἔλα
ἐδὼ μονάχος περμένω

καὶ σκέψου πὼς δὲν εἶνε μέρα
ἀλλ' εἶνε βράδυ ἄγριο φουρτοῦ
(σιμέντο).

Μανιασμένος δοριὰς μὲ λύσσα φυ-
(σάει)

σκοτάδι πένθιμο παγωνιά χειμῶ-
(νος)

μην φοβῶσαι διαδάτης κανῆς δὲν
(περναίει)

μοναχά ἐγὼ ποὺ σε λατρεύω πε-
(ριμένω μόνος).

Φόρα μαῦρα ποὺ φέρουν ἀνομιή-
(σεις καὶ λῆψεις)

ποὺ στολίζουν μὲ πάθος τὴν θεία
(σου χάρη)

καὶ θυμίσον πὼς γιὰ κείνα μ' ἀ-
(γάπητες καὶ μοῦνες)

τῆς καρδιάς μᾶς νὰ μαγεύει που-
(πουλένιο τὸ χᾶδι).

Κῆτα μήπως σὲ προσδοεῖ τὸ γοῦ-
(γὸ περπάτημά σου)

ἀλλὰ πάλι εἰσαι κρυμμένη εἰς τὰ
(μαῦρα ἐνδύματά σου).

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (κατοικία) Χαλκίδου.

Υπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, δδός Λέκα 7.

Προϊστάμενος Τυπογράφου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, δδός

Ἰπποκράτους 4.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικήν καὶ Βορρὴν Κογχὴν ἐπιπλέον Σελίνια 30.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐπιδόματα δεόν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν

ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τὴν ἐκάστην φύλλον Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New

York city, ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογχῇ ὁ κ.

Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabe-hville Cong.—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν

τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 808-810 WEST

58TH STREET, NEW YORK, CITY, ὅπου δεόν' ἀπευθύνονται

οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

'Ο δοριὰς ἡ φασαρία μοῦ κουρ-

(τίζουν τὰ νεῦρα

σάγατ' ἰὰ τέτοιες νύκτες σοῦ

(τὸ μήνησα μὴ μέρα.

'Η καρτῆς τρεμοσβήνουν εἰς τὰ χαμηλὰ σπιτάκια

ἡσυχία βασίλευει ἐρεμιά εὐλογιμένη

θεῖα πρόνοια τὴν στέλνει γιὰ νὰ σμίγουν ζευγαράκια

'Ἐλα μες τὴν ἀγγαλιά μου νὰ σὲ σφίξω φροδιμένη.

Γ. Κ. ρ. β. α. ν. ο. π. ο. υ. λ. ο. ν. Θεσσαλονίκην. Μᾶς γράφετε στὴ φύλιν

ἐπιστολὴν σας:

'Αξιότιμε κ. Διευθυντά, Ἐλπίζω δι' ὅτι μὴ τμησεται διὰ

τὴν πολυτιμὴν συνεργασίαν καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν φιλολογίαν

σοῦ σεβαστοῦ σας περιοδικοῦ «Μπουκέτου». Τοῦτο μὲ ἐνθαρρύνει

νὰ ἐλπίσω δι' ὅτι θὰ παραχωρήσετε ὀλίγον τόπον φιλόθεν διὰ τὰ

κάτωθι πεζογραφήματα.

Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὴ φίλε, τὸ πεζογράφημά σας μὲ τὸν τίτλο κ. ὁ

τ. ο. α. π. ο. ε. ν. α. Π. ε. ο. κ. α. σ., δὲν εἶνε καθόλου ἐπιτυχές. Λάθη πολλὰ

καὶ ἀπείρες υπερβολές. Ἰδοὺ π.χ. ἡ ἀρχὴ του:

'Ποῖος ξεύρει πόσον ἐτῶν ζωὴν ἔχει τὸ γέρικο, ἀλλὰ θαλερὸ

αὐτὸ πεύκο. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει μακροζωὴν ζωὴ. Ὁ κορμὸς του

ἀνατείνει ἀναρριθμήτους κλάδους, ἕνα δαιδαλώδες στήλεμα καὶ

αἱ ρίζαι του κάτω φεύγουν μακρὰν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Οἱ ἰ

νώδεις του πράσινοι θύσανοι σχηματίζουν καμπυλωδὲς κορυφαί

κινούμεναι εἰς ἕνα κυματισμόν.

'Πικρὴν κιά ἀπλόνεται πάντοτε ὑπ' αὐτοῦ: διότι αἱ λεπτὰ

ἐκείναι ἱνες εἶνε τόσοι πολλοὶ ὥστε ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀκορπίζονται αἱ

ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Μὲ τοὺς ἀνέμους συνθέτει μουσικὰς ἀρμονίας.

Μᾶς συντεροφνεῖ ὑπὸ μουσικῇ. Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νὰ μαντε

ψωμεν τὰς συμφωνίας ποὺ ἐμμενεται ἀνωθεν καὶ γύρω ἀπὸ τὴν

ζωὴν, ἡ ὅποια τὸ περιβάλλει. Ἀλλὰ ζῇ, ζῇ τὸ πεύκο αὐτό. Πάντο

τε ἀρμονικὰ, πόσον θεῖα ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἀνέμους, πὼς ἀνέπει πρὸς

τὰ ὕψη μὲ ὑπερρφάνειαν πὼς θεάται ἐν ρεμβασμῷ τ' ἀπέναντι

βουνά. Ἀγαπᾷ τὰ μικρὰ πουλιὰ ποὺ πηγαίνουν στοὺς κόλπους του,

ἀγαπᾷ τοὺς διαδάτας ποὺ καταφεύγουν ὑπὸ τὸ σκιερὸ φύλλωμά

του. Δῶσε ἀκόμα τ' ἀρωματὰ σου διὰ ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώ

ματός σου, ὡ γηραιὸ ἀλλὰ πάντοτε νέον πεύκο, καὶ συνιδεῖς τὸ ἐ

νεκτικὸν χάρισμά σου μὲ ὅλην τὴν χάριν τῆς ἄλλης σου ζωῆς

μετὰς γραμμὰς τῶν κορυφῶν σου, μετὰ ἀποχωρήσεις τοῦ φύλλω

ματός σου, μὲ τὴν θεῖαν: τὴν ὑπερκόσμιον μουσικὴν σου. Εἰμὲν

τοχαῖοι γνώριμοί σου καὶ ἐχῃς τὴν δόναμιν νὰ μᾶς δῶγεις ἀπὸ

κάποιαν νέα τῆς ζωῆς. Σὲ λατρεύομεν ἡ συνοδὸς μου καὶ ἐγώ.

'Ἐχεις δικαίωμα στὸν θανασμόν μας, στὴν λατρείαν μας, σὲ ὁ

νεῖρα μας, κλπ., κλπ.»

Τὸ ποιηματάκι σας ἀπλῶς συμπαθές. Γιὰ τὸ ἄλλο πεζογράφημά σας δὲ

σας ἀπαντήσουμε στὸ προσεχές φύλλον. Ἀ. ρ. ἡ. ν. Π. α. ο. υ. λ. Τὸ ποιημὰ

ὅχι καλὸ, καθόλου μάλιστα ἐπιτυχές. Ἰδοὺ:

ΑΡΓΑ ΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Σὲ καρτεροῦσα ἀργὰ τὸ σούρουπο

μὴ νύχτα τοῦ φλεβόση,

μὰ σὺ δὲν ἠέθες, τι, νὰ σοῦ πῶ:

μόναχο μάρηρες στῆς νύχτας τὸ

(σκατάδι).

Σὲ καρτεροῦσα νύχθης νὰ μὲ δεθῇ

στ' ἔρωτα τί στεγὰς,

τὸν πόνο πῆχης νὰ μοῦ πῆς,

γιὰ μάρτυρας, ἔχω τοῦδενοῦ τῶν

Μέσ' τῆς νύχτας τὸ πικρὸν τὸ σῶ

(τος)

μόνον μὴ φωνὴ ἀκούγωνται τὸ

(γκιῶνται)

κι' μὲ ἐς μὲ τράμαζε καθ' ἡμέραν

(ὁ κρότος)

ἐγώ, σοῦ ἐπλεγα τῆς ἀγάπης τὸ

(στεφανί).

Πιὸ συμπαθὴ εἶνε τὰ πῆξά σου. Γι'

αὐτὸ σὰς δίνουμε τὴν ἐξῆς φιλικὴν

βουλὴν: Πάμπε νὰ γράφετε στίχους. Πρὸ

τιμᾶτε τὸν πῆξά λόγον καὶ πρὸ πάντων

διαβάζετε, διαβάζετε πολὺ.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΜΑΝΤΑΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ἀφ' ὁλοῦν παλαιὰ ἀσή-
μετα, παντὸς εἶδους
ἀντικείμενα (Φοινῆς), παν-
τοῦ, ἀγοράζω μὲ τι-
μὴν τῶν ἄλλων κατα-

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένην τὴν τοποθέ-
τησιν τοῦ εἰς νικελῖνα κάσ-
κετα τὰ νομίσματα σας
καταφύγει, καὶ τοῦτο πρὸς
ἡμᾶς.

ἀπὸ τοῦ χρυσοῦν του
κατασκευασμένη

ΕΛΕΚΤΡΙΚΕΣ
ΛΑΜΠΕΣ
GEB. KAISER

Εἰς τὰ γνωστὰ

ὑαλοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΡΜΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡ. 85
ΤΗΛ. 21.110

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ Κ. ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ 27
ΤΗΛ. 24.705